

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Đổi Một Người Vợ Hiền

~*~

Tên gốc : Đổi cái nhàn thê - 换个闲妻

~*~

Tác giả : Minh Tinh

~*~

Convert : ss meoconlunar

~*~

Edit : Lãnh Tuyết Lam (Jelly)

~*~

Beta : Thủy Nguyệt Vân (Vân tỷ)

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://aris0901.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, sủng, HE

~*~

Văn án :

Khi đi giao hàng mà cô bán qua mạng thì gặp phải sự cố nhà hàng bị người ta ném bom

Đại nạn không chết, vận khí cô thật tốt..... Ân, cũng quá tốt rồi đi,

Nhưng vì sao sau khi tỉnh lại, cô đã trở thành bà xã của một tổng tài kiêm mẹ của một đứa nhỏ?

Bác sĩ thực đơn giản ra một kết luận — cô mất trí nhớ ,

Trong đầu cô không hề bị chấn động, tất cả chuyện cũ kể cả chút việc nhỏ cũng chưa hề quên a!

Nhưng là người đàn ông này cứ khẳng khẳng anh ta là ông xã của cô, còn có hôn thú cùng ảnh chụp làm bằng chứng,

Gặp quỷ sao, bộ dạng bà xã anh ta trong ảnh giống cô như đúc nha,

Cái này cũng không nói, đến cả tên, ngày sinh cũng là giống nhau!

Xong rồi, từ lúc nào cô đã vụng trộm xuất hiện ra một gia đình thế,

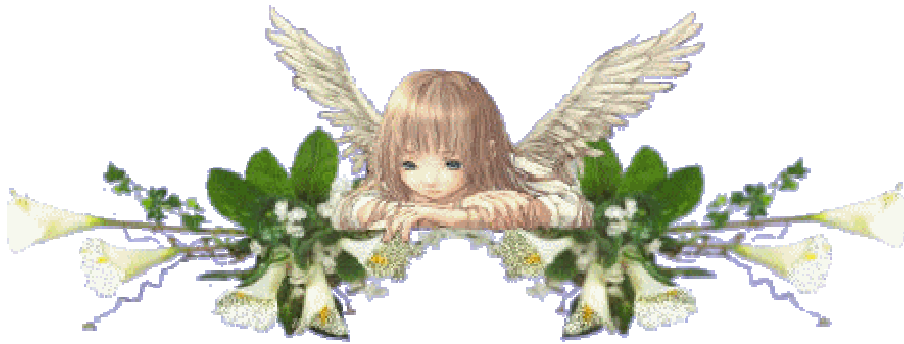
Lại còn là cái loại người không có trách nhiệm, không có tình yêu chỉ yêu vị trí bà chủ của một gia đình danh giá?!

Có một ông xã nhìn thấy cô mà giống như nhìn thấy kẻ thù, đưa con thì sợ cô giống như sợ cạp mẹ,

Vì thế cô đã xuất ra toàn bộ tình cảm của người mẹ để yêu thương đứa trẻ nhỏ, toàn lực phụ giúp công việc cho ông xã,

Như vậy là có thể chứng minh cô thật sự không phải nữ chủ nhân thật của ngôi nhà này rồi chứ, ngô, vẫn không tin sao?

Được rồi, vậy cứ để ông xã “Kiểm nghiệm” ở trên giường đi, cô vẫn còn là “Nguyên vẹn” Nha.....

Tiết Tử

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng khách của một biệt thự xa hoa, người hầu mặc áo trắng vẫn còn đang quét tước phòng, lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ thể thao đi từ cửa vào, trên trán hần rõ ràng vẫn còn mồ hôi chưa lau đi, khí sắc hồng nhuận, xem ra tinh thần vô cùng tốt.

「Buổi sáng tốt lành, thiếu gia.」 Quản gia Trung bá cung kính ân cần hỏi thăm hần.

Hần gật đầu xem như là chào hỏi, bước về phía sô pha trong phòng ngồi xuống.

「Thiếu gia, đây là báo hôm nay.」 một tiểu nữ giúp việc một thân đeo tạp dề cung kính đem báo để tới trước mặt hần.

Hần cầm lấy báo, bắt đầu xem, người hầu lại lập tức đưa cà phê lên, hần vừa uống vừa xem, giống như ưu nhân, nhưng tầm mắt lợi hại lại xem đúng tin tức quan trọng nhất.

Trong chốc lát, trên thang lầu tạo hình chữ T cổ điển rất khác biệt xuất hiện một người phụ nữ tóc dài mặc váy tơ tằm màu trắng, chậm rãi đi xuống lầu.

Cô có được một dáng người thon dài mảnh khảnh, một đầu tóc nhuộm thành màu đỏ như lửa chói mắt, vừa mô đen lại tao nhã bước về phía phòng khách, tuy là sáng sớm, nhưng trên ngũ quan xinh xắn của cô đã đủ mọi màu sắc của đồ trang điểm, cả người tản ra từng trận vị nước hoa nồng đậm.

「 Buổi sáng tốt lành, thiếu phu nhân.」 Trung bá nhìn thấy cô thì hơi hơi hạ thấp người chào hỏi.

Cô nghe thấy tiếng nhưng không hề hưởng ứng, ngạo mạn hướng thẳng phía trước mà đi, hai mắt từ đầu tới đuôi chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi trên sofa.

「 Young, tối hôm nay phu nhân chủ tịch tập đoàn Hoa Thái muốn tổ chức yến tiệc sinh nhật ở Quân Duyệt, nếu hôm nay anh tan tầm sớm một chút.....」 「tối hôm nay công ty phải họp, không có thời gian.」 Ánh mắt hần thủy chung nhìn chăm chăm tờ báo, ngay cả mắt cũng lười liếc nhìn cô một cái.

「 Lần trước em bảo anh cùng em tham gia buổi triển lãm châu báu của phu nhân tổng tài tập đoàn Tổng thị, anh cũng nói công ty phải họp, lần này cũng như vậy, vì sao mỗi lần em hẹn anh thì anh đều không có thời gian vậy?」 Giọng điệu hần lạnh lùng nói: 「 Tôi thật sự không có thời gian.」 Vẫn là không nâng mắt nhìn cô.

Cô tức giận, mân khéo miệng vọt tới trước mặt hần, thô lỗ đoạt lấy báo trong tay hần, 「 Em mặc kệ, hôm nay bất luận như thế nào anh cũng phải cùng em đến tham gia cái yến tiệc sinh nhật kia.」 Rốt cục người đàn ông hơi hơi ngẩng đầu, ngũ quan tuấn mỹ bức người vẫn duy trì một thái độ thờ ơ, 「 Trả lại báo đây cho tôi.」 Ngũ khí bình thản giống như khoảng lặng trước cơn giông.

Cô thấy thái độ lãnh đạm này của chồng, nhất thời chịu không nổi kích thích khốc lốc om sòm lên, dùng tay xé nát tờ báo, 「 Em không trả, trừ phi anh đồng ý tối hôm nay đi cùng em.....」 「 Tôi đã nói rồi, tôi không có thời gian.」 Người đàn ông nhíu đôi mày anh tuấn, giọng điệu thập phần không kiên nhẫn. Câu này không biết hần phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới hiểu được?

「Không có thời gian? Anh lúc nào cũng không có thời gian, chúng ta kết hôn suốt bảy năm, Âu Cánh Thần, rốt cuộc là anh đã làm chồng người ta như thế nào?」 Tiếng chất vấn bén nhọn chói tai, những người hầu đang bận rộn ở đó cũng đều có biểu tình giả vờ có tai như điếc, chuyện khắc khẩu như vậy cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn, bọn họ đã thành thói quen rồi.

Nhìn tờ báo đã thành mảnh vụn, người đàn ông có thân hình cao lớn kiêu kỳ từ sofa đứng lên, mặt không chút thay đổi lướt qua bên người vợ, xoay người đi lên lầu.

「Anh muốn đi đâu?」 Cô ở phía sau hấn gào thét.

「Tắm rửa.」 Chỉ ngắn gọn hai chữ, không mang theo tia độ ấm nào.

Cô không cam lòng đuổi theo đến, đa nghi mà chất vấn, 「Không phải anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài đó chứ? Không phải anh rất muốn một cuộc đá tôi ra khỏi cái nhà này sao? Tôi biết anh chưa từng yêu tôi, nhưng Âu Cánh Thần, tôi nói cho anh biết, anh đừng vọng tưởng sẽ ly hôn được với tôi, cho dù chết, tôi cũng phải chiếm lấy vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Âu này, đời này anh đừng mơ tưởng thoát khỏi tôi.....」 「Đủ rồi, Angel!」 Hấn lãnh khốc nhìn cô một cái, 「Nếu cô còn muốn tiếp tục ở lại trong cái nhà này, thì hãy chừa chút tôn nghiêm cho chính mình đi.」 Cô kích động phản bác, 「Là anh làm tôi không giữ được tôn nghiêm, tôi có ngày hôm nay còn tất cả không phải đều là nhờ anh ban tặng.....」 Người đàn ông căn bản cảm thấy ngay cả liếc nhìn cô thêm một cái cũng đều dư thừa, nên mặc cô giống như người đàn bà chanh chua đứng đó rống to còn mình thẳng một mạch rời đi.

「Âu Cánh Thần, tôi hận anh!」 Tiếng oán hận bén nhọn quanh quẩn trong phòng khách xa hoa, nhóm người hầu vụng trộm đánh giá nữ chủ nhân không không chế được kia, thiếu phu nhân của bọn họ thật sự rất đẹp, nhưng trong cái đẹp lại tràn ngập ngạo mạn cùng vĩnh mất hết hàm sai khiến làm người ta chán ghét.

「Nhìn cái gì, tiếp tục làm việc cho tôi!」 Cô đem tức giận của mình trút lên người những người hầu không liên can bên cạnh.

Mọi người không dám nhiều lời một tiếng, nhất thời những người vừa nhìn không chớp mắt bây giờ cũng không dám lại liếc nhìn cô thêm cái nào, đỡ phải đợi lát nữa tai bay vạ gió lại hướng tới.

Lúc Angel đang đẩy mình lửa giận không có chỗ phát thì một cái cậu bé đang từ phòng mình đi ra, hướng về phía phòng khách dưới lầu đi tới, ngũ quan xinh đẹp hoàn toàn là phiên bản của Âu Cánh Thần.

Cậu bé nhìn thấy vẻ mặt mẹ thần sắc không tốt thì hơi chần chừ, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động rất muốn lập tức xoay người trở về phòng, nhưng không còn kịp rồi, cô đã nhìn thấy cậu bé, tức giận tà nghệ cậu.

「Thằng nhóc thôi, mày cầm điếu sao? Nhìn thấy tao sao không chào hỏi?」 「Mẹ, chào buổi sáng.」 Cậu bé bị quát thì cứng ngắc gật gật đầu, muốn lướt qua cô để đi vào phòng bếp.

Nhưng mà, Angel tựa hồ là tìm được bao cát trút giận, cũng không quan tâm đó vẫn là một đứa bé sáu tuổi, là đứa con chính mình đã mang thai 10 tháng sinh ra, một cái tát liền hướng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp -- 「ba!」 cậu bé co rúm lại, muốn tránh, lửa giận của cô càng lớn hơn, vừa tức giận vừa cảm thấy khoái ý, đánh vào khuôn mặt quá giống chồng cô thế này, thật giống như đang trút giận lên bản thân hắn ta..... Cô kéo lỗ tai con mình, 「Mày thật sự là giống y như ba mày chộc người ta chán ghét!」 Cậu bé nhin đau xuống, quét mắt về phía mẹ mình, trong con ngươi tất cả đều là hận ý.

Angel quả thực không thể chịu đựng được con nhìn cô như vậy..... Vì sao hai cha con này đều cùng một dạng, đều có một loại ánh mắt giống như đang nhìn một sinh vật nào đó rất đáng ghét, khiến phần nộ đã chiếm hết lý trí của cô mà giống như nổi cơn điên trách cứ con mình.

Người hầu thấy thế muốn nhúng tay cũng không dám, Trung bá thấy nữ chủ nhân bắt đầu giáo huấn con càng ngày càng quá mức, rốt cục nhin không được mở miệng khuyên can.

Thiếu phu nhân, được rồi, được rồi đừng đánh nữa, tiểu thiếu gia chỉ là một đứa nhỏ a..... Cút ngay! Nó là con tôi, tôi muốn đối đãi với nó như thế nào là chuyện của tôi, tất cả các người đều cút sang một bên hết cho tôi!」 Đứa bé đáng thương, khi ba cậu lại hiện thân lần nữa, ngăn người mẹ bệnh tâm thần của cậu lại thì hai gò má cùng lỗ tai của cậu đã sớm sưng đỏ không chịu

được, trong hốc mắt cậu mang nước mắt trốn trở về phòng để người hầu bôi thuốc cho cậu, trong lòng không ngừng nghĩ, nếu, cậu không có người mẹ này thì thật tốt biết bao.....

Chương 1

「Trầm tiểu thư, đây đều là hàng mới của năm nay nga, nhất là cái váy Lace hồng nhạt này, còn có cái áo khoác Glan này, mặc lên người con mèo yêu quý của cô nhất định thực đáng yêu .」 Trong một nhà hàng xa hoa, Thu Thủy Tâm bày hết những kiệt tác của mình lên bàn, nước miếng tung bay giới thiệu với nữ khách hàng ngồi đối diện, nữ khách hàng ung dung ngồi với dáng vẻ sang trọng, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư béo mập màu trắng.

Cô mở một cửa hàng bán trang phục cho vật cưng trên Internet, là chủ tịch kiêm giám đốc, là người thiết kế kiêm thợ may và cũng kiêm luôn nhân viên cửa hàng, hy vọng một ngày có thể mở rộng thành một cửa hàng thật sự ở ngoài, sau đó tuyển thêm vài người..... Ai, nhưng đừng nghĩ cô tự tay may quần áo mà hàng không được tốt nha, cô có thể cam đoan rằng những tác phẩm của cô mỗi một bộ đều là hàng tinh xảo nha.

Hai người hẹn gặp mặt trong sảnh của một nhà hàng Tây cao cấp, vì đạt thành vụ làm ăn với vị khách hàng lớn này, cô đã vét hết tất cả hòm bảo bối của mình để mang đến .

Trầm tiểu thư nhìn thấy mấy trang phục quần lót siêu đáng yêu này, yêu thích đến không nỡ buông tay mà lấy từng cái từng cái ướm tới ướm lui ở trên người con mèo yêu quý của mình.

Thu Thủy Tâm càng thêm ra sức quảng cáo những trang phục quần lót, quần, váy đến những đôi giày nhỏ, mũ quả dưa, còn có một đồng ba lô nhỏ đáng yêu cho vật cưng, trong lòng đang tính toán, nếu hôm nay những quần áo mang đến đây mà Trầm tiểu thư đều thích, ha ha, vậy quả thực cũng gần bằng nửa tháng làm công rồi.

「Đều thực không tồi, được rồi, tất cả những thứ hôm nay cô mang đến tất cả tôi đều.....」 Thu Thủy Tâm nghe vậy hưng phấn chỉ thiếu chút nữa là không nhảy dựng lên hoan hô, nụ cười trên mặt cô đã rộng đến mang tai rồi.

Khi đang định mở miệng nói lời cảm tạ thì cách đó không xa lại truyền đến một trận tiếng ồn xôn xao, có người hét chói tai, 「Chạy mau a, có bom.....」 「Bom?」 Thu Thủy Tâm kinh hãi hoảng sợ từ trên ghế nhảy dựng lên, Trầm tiểu thư cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Chỉ thấy trong nhà hàng nhất thời hỗn loạn thành một đoàn, kêu la, chạy trốn, cái bàn bị va chạm cũng lệch đi lung tung, mỗi người vội vã hướng cửa chính mà chạy đi, làm cửa chính của nhà hàng chật như nêm cối.

Đám người nhiễu loạn như thế, con mèo yêu quý của Trầm tiểu thư cũng không chịu yên, không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi sự ôm ấp của chủ nhân. 「Bảo bối đừng sợ, mẹ sẽ mang con rời khỏi nơi này.」 Trầm tiểu thư vội vàng trấn an con mèo yêu quý, rồi cũng chạy về phía đám đông mà ra ngoài.

「Uy..... Uy..... Trầm tiểu thư, cô không cần đám quần áo này nữa sao?」 Thu Thủy Tâm kêu, một bên dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ tất cả tâm huyết của mình trên bàn vào trong túi xách.

Bên cạnh không ngừng có người chạy qua, vài lần thiếu chút nữa cô đã bị đụng ngã, biết rõ không nên để ý những món đồ ngoài thân này, nhưng mà mỗi một bộ quần áo đều là hao phí rất nhiều công sức của cô mới hoàn thành xong, cô thật sự không nỡ bỏ lại.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một tiếng vang chói tai, ngay sau đó, dưới chân chấn động, cô cảm thấy mình thiếu chút nữa đã ngã văng ra ngoài.

Quả nhiên có bom!

Rốt cuộc cô bắt chặp những trang phục vật cung còn chưa kịp thu xong mà theo đám người nghiêng ngả lão đảo chạy về phía cầu thang.

「Phanh!」 tiếng nổ mạnh thứ hai truyền đến, lần này âm thanh càng gần, đám người càng thêm thét chói tai không thôi, cô không cẩn thận va vào một người, té ngã trên đất, đồ trong túi cũng rớt ra ngoài, rơi vãi khắp nơi, mà người va vào cô cũng vô cùng chật vật, túi xách quý giá rơi trên mặt đất cũng bị người ta giẫm tới giẫm lui

「Uy, cô mù sao, ra đường không mang theo mắt à?」 đôi phương vừa mở miệng liền mắng.

Thu Thủy Tâm cũng bắt chặp rằng không phải lỗi của cô, mà chỉ vừa kiểm tra hàng hóa vừa liên thanh giải thích.

Lại truyền đến một tiếng nổ mạnh chói tai, nhà hàng bị cháy, cô nghĩ rằng chạy trốn chết quan trọng hơn, cũng quản không được mấy thứ này nữa, ngẩng đầu lên đang muốn nói một tiếng với đôi phương, không dự đoán được sau khi nhìn thấy người phụ nữ kia cô hoàn toàn giật mình đến ngây ngẩn cả người -- Ông trời! Gương mặt này.....người phụ nữ kia cũng ngâyngốc, nhưng lúc này thật sự không phải thời cơ thích hợp để hỏi, trong nhà hàng lại truyền đến tiếng nổ mạnh làm người ta sợ hãi, hiện trường cũng trở nên vô cùng đáng sợ, tất cả những đồ vật thủy tinh đều bị rơi vỡ, Thu Thủy Tâm theo phản xạ cầm lấy túi xách che ở trên đầu để bảo hộ chính mình, nhưng không còn kịp rồi, trên lầu đã bị xung lượng nổ mạnh làm vách tường của phòng bên cạnh vỡ vụn ra, những vật liệu gỗ, vôi vữa như mưa ào ào rơi xuống.

Cô cũng tránh không được mà bị đánh trúng, chịu đựng đau, liệu chết mà chạy xuống, nhưng không đợi cô chạy được đến phạm vi an toàn thì một tiếng nổ thật lớn lại vang lên -- cô có cảm giác cái gáy rất đau, trước mắt tối sầm, giây tiếp theo liền mất đi tất cả tri giác.

「Âu phu nhân bị gãy xương chân, gáy bị va đập mạnh, trên người cũng có không ít da bị trầy, vết thương bên ngoài tuy nhiều nhưng hẳn là không có gì trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, rất nhanh có thể hồi phục .」 「Ân.」 Một giọng nói lạnh lùng lọt vào lỗ tai của Thu Thủy Tâm, trong ý thức hỗn độn của cô giãy dụa muốn mở hai mắt ra, nhưng hai mí mắt phẳng phất như bị nhựa cao su dính lại, căn bản không thể không chế.

「Vì sao cô ấy còn chưa tỉnh lại?」 Lại là tiếng nói cực kỳ lạnh như băng, nghe qua thì tuổi còn trẻ nhưng sự không kiên nhẫn trong giọng nói lại khiến cho lòng của cô co rụt lại.

「Đây là chỗ bị thương phiền nhất trên người cô, gáy của Âu phu nhân đã bị va chạm mạnh, xuất hiện chút máu bầm, hẳn là não bị chấn động sẽ để lại di chứng, trước mắt chỉ có thể quan sát kỹ lưỡng.....」 là ai đang nói chuyện vậy?

Thu Thủy Tâm cố gắng nghe rõ tiếng nói xa lạ đang truyền đến bên tai, đó là ai? Cô bị sao vậy? Vì sao toàn thân từ trên xuống dưới đều khó chịu chết đi được thế này?

「Âu tiên sinh yên tâm đi, Âu phu nhân phúc lớn mạng lớn, có câu cát nhân ắt có thiên tương, nhất định cô ấy sẽ không có việc gì đâu.」 Âu tiên sinh? Âu phu nhân? Ai thế?

Chương 1.2:

Rốt cục cô cũng gian nan mở mắt ra được, tầm mắt mơ hồ chậm rãi ngấm nhìn, hết thấy trước mắt trở nên rõ ràng hơn, cô nhìn xung quanh mình đều là các thiết bị chữa bệnh, phía bên phải giường có một cái sofa tiếp khách nhỏ làm bằng da màu cà phê, còn bên trái là một cửa sổ lớn, rèm cửa sổ xanh da trời che khuất cảnh sắc xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Nơi này hẳn là phòng bệnh rồi? Hơn nữa còn lại là loại phòng bệnh đơn rất cao cấp..... Trên sofa có hai người đang ngồi, trong đó có một người tuổi khá lớn, đeo mắt kính viền vàng, ước chừng trên dưới năm mươi đến sáu mươi tuổi.

Một người đàn ông có vẻ trẻ tuổi, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tư thế ngồi tao nhã, nửa người trên mặc một chiếc áo sơ mi màu đen áo, phía dưới là một cái quần dài cũng màu đen, cả người toàn màu đen khiến thoát nhìn cả người anh ta đều tràn ngập lãnh ý.

Cô nhìn không được nhìn người đàn ông trẻ tuổi vài lần, đôi mày anh tuấn của anh ta chau lại, đồng tử tối đen giống như hai hồ nước sâu không thấy

đáy, ngũ quan sắc nét thâm thúy mê người, phát ra một mị lực cực kỳ hấp dẫn người khác, tựa như bức họa thần thái dương Apollon tuần mỹ vô song.

Người đàn ông quá tuần mỹ này là ai? Còn mình vì sao có thể ở nơi này?

Cô cố gắng hồi tưởng, nghĩ đến vụ nổ mạnh trong nhà hàng, trong đầu còn phảng phất truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc cùng tiếng thét chói tai của đám người, kể tiếp cái gì cô cũng không nhớ rõ .

Đúng lúc này, ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi lơ đãng rơi xuống mặt cô, hai tròng mắt đen tựa như mang theo dòng điện làm toàn thân cô không thoải mái.

「 Tỉnh rồi? 」 Anh đứng dậy chậm rãi đi đến bên giường của cô, khóe môi nhếch lên cười như có ý đùa cợt, ngũ khí vẫn là thập phần lạnh như băng, 「 Vận khí của cô cũng không tồi, vụ nổ bom tại nhà hàng đã làm chết không ít người, mà cô cư nhiên có thể may mắn sống sót, xem ra ‘ người tốt không dài mệnh, tai họa tồn ngàn năm ’ những lời này quả nhiên rất đúng. 」 Giọng điệu này của anh ta là sao a? Cô đã làm gì đắc tội với anh ta sao? Hình như bọn họ căn bản ngay cả quen biết nhau cũng không phải cơ mà!

Thu Thủy Tâm không hiểu gì mà chớp chớp mắt to, khó hiểu nhìn anh ta, 「 Tiên sinh..... 」 vừa mở miệng, lại phát hiện giọng mình có chút tắc, 「 Xin hỏi, anh đang nói chuyện với tôi sao? 」 Âu Cánh Thần khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn cô, 「 Tốt nhất đừng nói với tôi rằng cô không biết tôi. 」 Cô khó chịu ho khan vài tiếng, dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật mà nhìn lại anh, 「 Tôi có quen anh sao? 」 Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cô tự nhận trí nhớ của mình rất tốt, nhất là bộ dạng đại soái ca này rất là đẹp mắt làm cho người ta đã gặp qua một lần là không quên được, nếu trước kia cô từng gặp qua anh ta, không có khả năng không có chút ấn tượng nào đối với anh ta.

Âu Cánh Thần híp hai con mắt dừng ở khuôn mặt tiêu tụy của người con gái trước mắt, vốn là tóc nhuộm thành màu đỏ như lửa chói mắt không biết khi nào thì nhuộm lại thành màu đen thẳng tắp, trên khuôn mặt xinh đẹp một chút trang điểm cũng không, sắc mặt tái nhợt nhu nhược xem ra tăng thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

Nhưng cho dù cô ta có thay đổi kiểu tóc cùng với không trang điểm, thì anh vẫn nhận ra được bộ dáng của cô ta, rốt cuộc Angel đang muốn đùa giỡn cái gì đây?

「Bác Sĩ Trần , cô ta bị va đập biến thành kẻ ngốc rồi sao?」 Anh lạnh lùng hỏi bác sĩ.

Bác sĩ Trần đi đến trước mặt Thu Thủy Tâm, hỏi cô mấy vấn đề, 「 Âu phu nhân, xin hỏi cô có nhớ rõ tên mình không? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu?」 Thu Thủy Tâm ngạc nhiên nói, 「 Cái gì Âu phu nhân? Ông gọi tôi sao? Ông làm rồi. 」 Thấy bác sĩ lại gần không biết muốn kiểm tra cái gì, cô theo bản năng muốn tránh, 「 Uy, ông muốn làm gì?」 cô ý định từ trên giường ngồi dậy, nhưng vừa mới động dậy thì phát hiện chân đau muốn chết.

Âu Cánh Thần lạnh lùng lên tiếng, 「 Nằm xuống cho tôi!」 ngữ khí như ra mệnh lệnh.

Cô bị bộ dáng của hắn làm sợ tới mức dừng động tác lại, cẩn thận đem chân kéo đến tới lỗ mũi của mình, 「 Nhưng, nhưng, nhưng..... nhưng mà.....」 ánh mắt của người đàn ông này hung ác đến cơ hồ có thể giết chết người.

「 Âu tiên sinh, Âu phu nhân có thể do não bị chấn động, gây nên hiện tượng mất trí nhớ , bệnh trạng cụ thể còn phải chẩn đoán kỹ càng hơn.....」 「 Mất trí nhớ?」 Cô nhin không được phản bác, 「 Đùa giỡn cái gì vậy, sao tôi có thể bị mất trí nhớ được? Cái gì tôi cũng đều nhớ rất rõ ràng rành mạch! Còn nữa, các người đang nói đến Âu phu nhân là tôi sao? Tôi nhớ rất rõ là tôi không phải nha.」 Âu Cánh Thần lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, 「 Đủ rồi Angel, không ai có thời gian cùng cô chơi loại trò chơi mất trí nhớ nhảm chán này đâu.」 Cô thật cẩn thận hỏi lại: 「 Angel..... Là ai?」 sau khi cô hỏi xong liền nhìn thấy trong mắt người đàn ông trước mặt tràn đầy không kiên nhẫn cùng tức giận, biểu tình xem ra càng hung ác, cô bị dọa đến nuốt nuốt nước miếng, miễn cưỡng mở miệng giải thích, 「 Cái kia..... Nếu tôi nhớ không lầm thì tên của tôi hẳn tên là..... Thu..... Thu Thủy Tâm.....」 Âu Cánh Thần tiếp tục dùng hai tròng mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào cô, 「Nếu tôi cũng nhớ không lầm, tên của một người cùng tôi * * * * trên giấy đăng ký kết hôn xác thực viết ba chữ Thu Thủy Tâm, chỉ

là cũng không biết vì sao cô không thích cái tên này, muốn tắt cả những người quen biết cô đều gọi tên tiếng Anh của cô là Angel.] Cô há rộng cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc không thôi, 「 Anh vừa mới nói cái gì? * * * * trên giấy đăng ký kết hôn?? Như vậy..... Anh là.....」 「 Chồng của cô.」 Anh đùa cợt nói.

「 Chồng? Ý anh là.....」 Cô không thể tin được liền chỉ tay về phía anh, lại chỉ chỉ chính mình, 「 Anh là chồng của tôi ?」 Rốt cuộc người phụ nữ này đang muốn chơi trò gì vậy? Anh không kiên nhẫn trả lời: 「 Chiếu theo pháp luật thì đúng là vậy.」 Ngay khi Thu Thủy Tâm đang khiếp sợ mà nói không ra lời thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, một ông già dẫn theo một cái cậu bé đi vào, cậu bé này có ngũ quan xinh đẹp đáng chú ý thập phần giống với người đàn ông trước mắt này.

Trung bá cầm túi sách cho tiểu thiếu gia rồi đứng sang một bên.

「 Ba ba.」 Âu Quân Thiên chào hỏi ba mình trước, rồi nhìn đến Thu Thủy Tâm ở trên giường, biểu tình của cậu không tình nguyện mà gọi 「 mẹ.」 , quả thực hai cha con này bộ dáng thật giống như nhau , biểu tình cùng giọng nói lạnh như băng tựa như mới từ kho đông lạnh đi ra vậy, làm cô hoài nghi chính mình có phải đã đi tới băng nhân quốc (*đất nước của người băng*) hay không..... Ai, đợi chút -- vừa này cậu bé này gọi cô là cái gì? Mẹ?

「 Tôi nghĩ các người nhất định là làm rồi, tôi không phải vợ của anh cũng không phải là mẹ của cậu bé này, tôi sống suốt hai mươi sáu năm trời, nếu tôi từng kết hôn và có con thì nhất định sẽ không quên, nhưng là đầu óc, tiểu não cùng mọi thứ của ta cũng đồng thời nói cho tôi biết, trước mắt tôi vẫn trong giai đoạn độc thân.」 Trước kia lúc còn đi học đã từng quen một người bạn trai, nhưng tên đó đã bắt cả hai tay còn bị cô bắt gian tại giường, vài năm nay cô đối với tình cảm không có hứng thú nữa, tình nguyện trước tiên theo đuổi sự nghiệp để trở thành nữ cường nhân trước.

Cho nên – ông xã, đưa con? Không có khả năng , nhất định là làm rồi .

Chương 1.3

「 Ba ba, người phụ nữ này làm sao vậy?」 Âu Quân Thiên cảm thấy rất kỳ quái ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khó hiểu nhìn ba mình.

Âu Cánh Thần mặt không chút thay đổi nhún nhún vai, 「 Cô ta nói cô ta mất trí nhớ .」 「 Nha!」 Cậu bé bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, 「 Khó trách lại nói như vậy.」 Âu Cánh Thần nói với bác sĩ Trần : 「 Ông liền giúp cô ta kiểm tra thật kỹ đi, chúng tôi đi trước .」 Nói xong, hai cha con họ ngay cả nhìn cũng chưa liếc mắt nhìn Thu Thủy Tâm một cái liền xoay người rời khỏi phòng bệnh xa hoa, quần gia Trung bá đi phía sau bọn họ, đóng cửa lại.

「 Uy..... Đợi chút..... Uy.....」 Thu Thủy Tâm thầm nghĩ muốn gọi bọn họ lại, nhưng lúc này cô cảm thấy chân đau muốn chết, làm hại cô chỉ có thể ngồi ở trên giường lo lắng suông, gặp người ta cũng không thềm để ý, cô đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng bác sĩ Trần. 「 Bọn họ.....」 bác sĩ Trần có chút đồng tình an ủi cô, 「 Âu phu nhân, cô yên tâm, các ca bệnh nhân bị thương ở não bộ mà xuất hiện mất trí nhớ rất nhiều, ngày mai tôi sẽ giúp cô sắp xếp tiến hành các loại kiểm tra tinh vi. Hiện tại xin nghỉ ngơi trước đi!」 「 Nhưng là..... Uy.....」 Thấy bác sĩ Trần cũng rời đi, cô bị khiến cho không rõ ràng lắm, sao lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, bỗng nhiên trong một lúc cô lại có thêm một người chồng cùng một đứa con, mà thái độ của 「 chồng cùng con 」 cô đối với cô lại siêu lạnh lùng, ai có lòng hảo tâm một chút nói với cô, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trên thế giới sao lại có chuyện trùng hợp như vậy ?

Thu Thủy Tâm không thể tin được nhìn tờ hôn thú trước mắt – Người nam: Âu Cánh Thần, Người nữ: Thu Thủy Tâm, ngày 16 tháng 5 năm 2001 kết làm vợ chồng, bên cạnh còn dán ảnh của cô cùng Âu Cánh Thần.

Người phụ nữ trong ảnh chụp có bộ dạng giống mình như đúc, ngay cả tên cùng ngày sinh cũng giống nhau.

Chẳng lẽ là cô có thể phân thân? Hay là thật sự mất kí ức..... Không có khả năng , trong đầu tỉnh tể suy nghĩ tất cả mọi việc qua một lần, không có điểm đứt đoạn, không có mơ hồ, cô trước giờ càng không có trải qua căn bệnh nặng nào, cũng không có thói quen mộng du, vậy thì làm sao có thể vô duyên vô cớ kết hôn cùng một người đàn ông được?

Có thể là ba hoặc mẹ không biết khi nào thì vụng trộm sinh một đứa con riêng hay không?

Dù là như vậy đi nữa, cũng sẽ không cùng cô có bộ dạng giống nhau, tên cũng giống nhau vậy chứ. Aiz, trải qua liên tiếp kiểm tra, xác định tình trạng 「mất trí nhớ」 của cô không phải do vết thương bên ngoài gây nên, khả năng lớn nhất có thể là do nhân tố tâm lý tạo thành, bởi vậy theo lời đề nghị của bác sĩ, cô trở lại Âu gia – một tòa biệt thự thập phần hoa lệ, rộng lớn, hy vọng sống trong hoàn cảnh quen thuộc có thể hỗ trợ cô sớm ngày khôi phục trí nhớ.

Vấn đề là, cô căn bản không mất trí nhớ, muốn khôi phục trí nhớ cái gì a!

Ở trong gian phòng lớn xinh đẹp này, mấy ngày nay cô đều sờ thử tất cả mọi thứ trong phòng, điều làm cho cô cảm thấy kỳ quái là, ngoại trừ tấm hình trên giấy hôn thú ra, cô không phát hiện một bức hình kết hôn nào, thậm chí ngay cả hình thường ngày cũng không có.

Cô suy nghĩ đến to cả đầu mà vẫn không làm rõ được sao lại thế này.

Quên đi, việc gì đến sẽ đến, dù sao cha mẹ ở tại miền nam đã sớm mất, cô ở Đài Bắc vui đầu vào công việc nên cũng không có bạn bè nào, hiện tại mình bị thương vừa lúc được người ta chiêu cố miễn phí, cũng coi như giảm đi một khoản chi tiêu rồi.

Lại nói hết thấy những việc này đều phải trách cái Trầm tiểu thư kì kia, mua quần áo cho vật cứng mà thôi, cũng phải hẹn cô đi đến nhà hàng cao cấp, tuy rằng là do đối phương chi trả, nhưng nếu không phải tại cô ta, mình cũng sẽ không vướng vào vụ nổ mạnh kia, lại càng không vô duyên vô cớ mà thành vợ cùng mẹ người ta.

Cô xem tin tức trên ti vi mới biết được, thì ra chủ nhà hàng kia đắc tội với người ta, bị người ta trả thù, trước mắt nghi phạm liên can đều đã sa lưới, trong vụ nổ này đã chết không ít người, ngày đó tên Âu Cánh Thần mặt lạnh tâm đen tối kia nói cũng không sai, cô có thể sống sót thật là rất may mắn .

Trong não đột nhiên hiện lên một tia sáng, trong ấn tượng của cô, lúc hốt hoảng chạy trốn cô giống như đã đụng vào một người, mà người kia diện mạo cùng cô cực kỳ giống nhau, chỉ là tóc uốn, trên mặt trang điểm đậm..... Hay là, người đó mới là Âu phu nhân thật sự?

Nhưng càng nghĩ càng hoảng hốt, thật sự có một người như vậy sao? Lúc chạy nạn hỗn loạn như vậy, cô có thể nhớ làm hay không? Nhưng sao lại trùng hợp như vậy, bộ dạng hai người giống nhau thì thôi đi, sao ngay cả tên

cùng ngày sinh nhật cũng đều giống nhau như đúc vậy? Hẳn là không có khả năng..... Thật sự là càng nghĩ càng đau đầu.

Còn bây giờ chính mình lại đến ở trong gia đình kỳ quái này, người đàn ông luôn miệng nói là chồng của cô, từ ngày đó nhìn thấy anh ta ở bệnh viện một lần sau đó liền không thấy anh ta xuất hiện qua nữa, còn cậu bé kêu cô là mẹ, cũng không thấy nó đến thăm mình lần nào, từ ngày đến căn biệt thự này, cô cơ hồ không có khả năng giúp ai, thật sự là lòng có dư mà lực không đủ a, ai kêu chính mình hiện tại là người bị thương làm chi.

Không được, nếu không hoạt động một chút, cô sẽ cảm thấy mình giống như đồ phế thải vậy, cô chống nạng, thử đi vài bước.

Không thành vấn đề! Vì thế cô ra khỏi phòng, nhìn xem chung quanh.

Không thấy thì thôi, vừa thấy đã bị dọa nhảy dựng, thì ra căn biệt thự này lớn như vậy, các gian phòng trang hoàng so với hoàng cung còn tráng lệ hơn, cầu thang hình chữ ‘T’ thập phần thanh lịch, không phải cô đã đi vào lâu đài của “hoàng tử và công chúa” chứ, cô chậm rãi đi xuống lầu, xa xa liền nhìn thấy một cậu bé xinh đẹp suất khí ôm một đồng sách to đi về phía một căn phòng.

Chương 1.4

Tiểu quý kia không phải là con trai của cô sao? Ân, buồn cười là, cô ngay cả tên của con mình gọi là gì cũng không biết.

Cô biết tên người chồng mặt lạnh kia tên là Âu Cánh Thần, vẫn là từ từ hôn thú mà nhìn thấy.

「Hi..... Bé trai.....」 xấu hổ, có người làm mẹ nào lại kêu con như vậy sao?

Quả nhiên, Âu Quân Thiên với vẻ mặt hoang mang quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, thấy là cô, khuôn mặt lập tức trở nên không chút biểu tình.

「Mẹ.」 Cậu gọi một tiếng không có độ ấm.

Cô cố hết sức đi đến trước mặt cậu bé, lộ ra một khuôn mặt hiền lành tươi cười, 「Cô nghĩ mọi người khẳng định là làm rồi, trên thực tế cô không phải mẹ con, hiện tại mọi người đều nói là cô mất trí nhớ, nhưng cô có thể vụng

trộm nói cho con, kỳ thật từ đầu tới đuôi cô đều không có mắt trí nhớ nha.....」 Âu Quân Thiên ngửa đầu, không cảm thấy hứng thú hỏi, 「 Sau đó thì sao? 」 「 Ách..... Sau đó..... Sau đó cô muốn nói..... Cái kia..... Cô là muốn hỏi chúng ta có thể tâm sự không? 」 Vì sao cậu bé này lại bày ra bộ dáng cách xa người khác ngàn dặm như vậy, không phải cô là mẹ cậu bé sao? Chẳng lẽ tình cảm mẹ con bọn họ không tốt?

Còn nữa, hình như ở tại biệt thự này đại khái ai đối với cô cũng tình cảm không tốt, ngay cả người hầu đưa ba bữa cơm cho cô cũng chưa từng quan tâm nhiều đến cô, hỏi cái gì cũng đều im lặng giống như câm điếc vậy, không có ai muốn cùng cô nói nhiều thêm một câu.

「 Thực xin lỗi mẹ, con không thời gian. 」 Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Âu Quân Thiên tất cả đều là lạnh lùng cùng coi thường, 「 Nếu không còn chuyện gì khác, con muốn vào phòng học, con còn rất nhiều bài tập phải làm. 」 Nói xong, cậu bé đi thẳng vào trong căn phòng định vào lúc này.

Thu Thủy Tâm thấy thế, da mặt dày cũng đi theo vào.

「 Cái kia..... Cô sẽ không quấy rầy con lâu đâu, xin hỏi một chút..... Con tên là gì? 」 Nhân duyên trước kia của cô đã biến đâu mất hết rồi? Hiện tại ngay cả nói chuyện với đứa nhỏ cũng sinh ra sự khác nhau lớn như vậy sao?

Âu Quân Thiên quay đầu không kiên nhẫn nhìn cô một cái, 「 Con gọi là Âu Quân Thiên. 」 Trong mắt toát ra vài tia chán ghét đối với cô.

「 Âu Quân Thiên, Âu Quân Thiên..... Tên đọc rất êm tai. 」 Cô cười lấy lòng, 「 A, đúng rồi, hình như cô có nghe qua ba con gọi con là Tiểu Thiên, ta cũng có thể gọi con là Tiểu Thiên chứ? 」 Tùy ý đánh giá phòng học này, không gian rộng lớn, trang hoàng thanh lịch, bên trong không ít sách, thoát nhìn còn có một bàn học nhỏ chuyên dụng cho trẻ em.

Âu Quân Thiên đi đến trước bàn học quay đầu nhìn thấy cô vẫn đang đứng ở đó, biểu tình trên mặt không kiên nhẫn càng rõ ràng. 「 Mẹ, con vừa mới nói qua con phải làm bài tập, làm phiền mẹ có thể đi ra ngoài được không? 」 Thu Thủy Tâm chỉ chỉ một chồng sách to trong tay cậu bé, 「 Con nói bài tập, chính là vài thứ con ôm trong tay kia sao? 」 「 Dạ. 」 Cô lộ ra biểu tình

không thể tin được, 「 Nhưng..... Con mới mấy tuổi a? Liền xem mấy thứ này nha!」 Đặt ở trên cùng là bản tài chính tiếng Anh và tạp chí kinh tế.

「 Sáu tuổi.」 Bộ dáng cậu bé giống như chính mình đã sáu mươi tuổi rồi.

「 Trời ạ! Con mới sáu tuổi lại phải xem những thứ yêu cầu trình độ cao này sao?」 Đứa trẻ sáu tuổi không phải cả ngày còn cãi nhau chơi đùa sao?

Âu Quân Thiên đã mất đi tính nhẫn nại , 「 Những cái này đều là bài tập ba ba quy định. Mẹ, rốt cuộc mẹ có đi ra ngoài hay không?」 Cô biết chính mình lại tiếp tục hỏi nữa cũng chỉ có mắt mặt, ngượng ngùng cười nói: 「 Vậy..... Nếu nói như vậy, cô sẽ không quấy rầy con nữa.」 Nói xong, thoáng nhìn cậu bé cúi tầm mắt xuống chuyên tâm xem sách, cô sờ sờ cái mũi rồi rời khỏi phòng.

Vừa trở lại phòng khách, không cẩn thận đụng vào một người hầu đang quét dọn, cô cảm nặng không chắc, dưới chân vừa trượt, ngã sấp xuống trên sàn nhà bóng loáng, đau! Thật sự là đau muốn chết!

「 Thực xin lỗi, thiếu phu nhân.....」 Amy sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kia như gặp đại địch làm cho Thu Thủy Tâm bắt đầu hoài nghi chính mình có phải là một đại ác nhân hay không, mới làm cho người ta bị dọa thành như vậy.

Chật vật ngồi ở sàn nhà, chờ cho bớt đau một chút, cô mới định dùng nạng chống đỡ thân mình đứng lên, nhưng lại tìm không thấy điểm tựa, lực bắt tông tâm.

Mà Amy không biết có phải là bị dọa choáng váng rồi hay không, ngoại trừ không ngừng giải thích, căn bản chỉ là đứng ở đó không biết làm sao.

「 Uy, cô không cần tiếp tục giải thích nữa, làm ơn trước tiên đỡ tôi một chút.....」 lúc này Amy mới phục hồi tinh thần lại, chần chờ vươn tay rồi lại e ngại rút tay về, biểu tình giống như thực lo lắng như có cảm giác 「 nếu tôi nâng cô dậy rồi, cô nhất định sẽ đánh tôi」 .

Thu Thủy Tâm liên tiếp thở dài trong lòng, nữ chủ nhân trong nhà này đến tột cùng là loại người nào a? Chồng không yêu, con không thương thì thôi đi, liền ngay cả người hầu cũng coi cô ta như nữ ma đầu.

Cô một phen giữ chặt tay Amy, Amy thấy trốn cũng không thể trốn, mang theo tâm tình thấy chết không sờn, đỡ cô đứng lên xong, không đợi Thu Thủy Tâm nói lời cảm ơn, liền sợ tới mức nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Thu Thủy Tâm nhìn bóng dáng của cô ấy, không khỏi nhìn lên trần nhà than thở, sao á vận hội lại không tuyển Amy nhỉ, cam đoan với tài cán này có thể giành được huy chương vàng làm vinh danh cho quốc gia a. *[Tuyết Lam: Ý nói cô nàng này chạy nhanh đủ để làm vận động viên tham gia á vận hội.]*

Ai, nhà này thật sự không thích hợp với cô, cô muốn..... mau chóng tìm cơ hội rời đi mới tốt.

Chương 2

“Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai.”

Thu Thủy Tâm vừa mới đi vào phòng khách, liền nghe được một giọng nói non nớt đang đọc thơ, vừa liếc mắt nhìn, thì ra là Âu Quân Thiên đang quỳ củ đứng chính giữa nhà khoanh tay ngâm nga .

Âu Cánh Thần ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa da màu trắng, mặc một bộ quần áo ở nhà sang quý thuần sắc trắng, hai chân tao nhã gác cùng một chỗ, trong tay bưng một ly cà phê đang tỏa nhiệt.

“Dùng tiếng Anh đọc một lại lần.” Sau khi Âu Quân Thiên đọc xong bài thơ, anh tiếp tục giao phó.

Âu Quân Thiên không dám chậm trễ, rất nhanh đọc ra một chuỗi tiếng Anh lưu loát.

“Tiếng Pháp.” Mệnh lệnh lại hạ xuống.

Sắc mặt Âu Quân Thiên trở nên có chút khó xử, bất quá cậu vẫn áp a áp ứng đem thơ phiên dịch thành tiếng Pháp mà đọc ra.

“Tiếng Nhật.” Biểu tình của Âu Cánh Thần tựa như một thủ trưởng đang nghiêm khắc khảo hạch biểu hiện của cấp dưới.

Âu Quân Thiên khẩn trương cắn môi dưới, sau khi chậm chạp đọc ra được vài từ tiếng Nhật, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn dần dần đỏ lên.

Âu Cánh Thần nhíu mày nhìn con “Tiếp tục.”

Âu Quân Thiên gục đầu xuống, “Thực xin lỗi, ba ba, con... con không biết.” Cậu co rúm lại trả lời.

Không khí ngưng đọng một lát, Âu Quân Thiên cũng không dám thở mạnh một cái, chỉ thấy Âu Cánh Thần tư thái tao nhã uống xong ly cà phê liền nói: “Giáo viên tiếng Nhật của con chưa không dạy cho con sao?”

Cậu nhỏ tiếng trả lời: “Đã dạy.”

“Vây vì sao không biết?” Giọng hỏi tuy rằng mềm nhẹ, nhưng ngữ khí lại tiềm tàng vài phần nghiêm khắc dọa người.

“Con...” Cậu bắt an bẻ bẻ ngón tay, “Thực xin lỗi...”

“Một trăm lần.” Âu Cánh Thần đặt ly cà phê lên bàn, “Tối nay đem bài chép phạt đưa đến phòng sách của ba.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Quân Thiên uest oải, nhưng không phải bởi vì bị xử phạt, mà là vì cậu đã làm cho cha cậu thất vọng rồi.

Thu Thủy Tâm nhìn đến đây có chút chịu không được, một đứa nhỏ mới năm sáu tuổi lại bị ba mình bức đến loại tình trạng này, chỉ là một bài thơ làm gì lại muốn đọc bằng nhiều thứ tiếng khác nhau như vậy, hẳn là muốn đem con huấn luyện thành máy phiên dịch sao!

Cô chống nạng đi đến trước mặt hai cha con, gặp chuyện bất bình bênh vực lẽ phải nói: “Âu tiên sinh, anh không biết là quản giáo một đứa trẻ như vậy là có chút quá mức sao?”

Âu Cánh Thần nhẹ mở mí mắt, thật lạnh lùng nhìn cô, “Cô đang nói chuyện với tôi sao?”

“Tôi đương nhiên là đang nói chuyện với anh.” Người đàn ông này cũng thực máy móc nha, cô nhin tức giận xuống nói: “Anh bắt một đứa trẻ nhỏ như vậy phải học quá nhiều ngôn ngữ, nếu đọc không được còn phạt viết một trăm lần, làm như là đang nuông chiều cho hư hay sao!”

“Nha?” Anh tựa tiểu phi tiểu (*cười như không cười*) nhẹ liếc nhìn cô, “Angel, hành vi của cô tôi có thể lý giải là cô đang phát huy thiên tính của người mẹ không?”

Nghe được mấy từ “thiên tính của người mẹ” này, mặt cô không khỏi đỏ lên, “Tôi... Tôi chỉ là có chút nhìn không vừa mắt, còn nữa, xin anh gọi tôi là Thu tiểu thư hoặc là Thu Thủy Tâm, tôi không phải Angel.”

Anh càng cảm thấy buồn cười, “Angel, thời gian của mọi người đều thực quý giá, hơn nữa tôi cũng không có thời gian cùng cô chơi trò mất trí nhớ nhảm chán này, nếu cô muốn dùng loại kĩ xảo ngây thơ này để khiến cho tôi chú ý, như vậy tôi có thể nói cho cô, tốt nhất không cần.”

Anh thình lình đứng dậy, cùng cô gần gũi mặt đối mặt, Thu Thủy Tâm lúc này mới phát hiện nam nhân này đáng người thật sự là ngạo nhân tài trí hơn người cùng cao ngất.

“Cô trước kia không phải là người mẹ tốt, hiện tại cũng không cần ở đây làm bộ làm tịch.”

Sau khi lại lạnh lùng chăm chú nhìn cô liếc mắt một cái, hắn nói với con -- “Đừng quên, một trăm lần.” Nói xong, tự xoay người hướng cầu thang mà đi.

Thu Thủy Tâm bị châm chọc khiêu khích một phen thật sự là vô cùng giận dữ, sống đến từng tuổi này, lần đầu tiên cô gặp được loại đàn ông có tính cách đáng đánh như người này.

“Con thật muốn viết phạt một trăm lần sao?” Cô nhìn Âu Quân Thiên.

Đối phương ai oán trừng mắt liếc cô một cái, “Không cần mẹ xen vào việc của người khác.” Nhóc này cùng cha cậu ta là một dạng, lạnh lùng nói xong, cũng xoay người rời đi.

“Uy!” Thu Thủy Tâm thật sự cảm thấy chính mình hảo tâm lại bị ghét bỏ, “Làm sao có thể vô tình giống hai cha con các người như vậy chứ? Uy...”

Phát hiện người hầu chung quanh đều dùng một loại ánh mắt đùa cợt nhìn mình, cô thật sự là cảm thấy quá đủ! Sao phải ở lại chỗ này chịu loại uất ức này a?

Mang theo một cỗ bất mãn, cô chống nạng cố hết sức đi lên lầu, tính tìm Âu Cánh Thần nói chuyện.

Đi đến cửa phòng sách của anh, cửa phòng cũng không có đóng, cô theo khe hở nhìn vào, thấy anh đang ngồi trước bàn làm việc, hai tay bận rộn chuyển động trên bàn phím.

“Thực xin lỗi quấy rầy một chút.” Cô tượng trưng gõ lên cửa phòng, “Xin hỏi tôi có thể nói chuyện với anh không?”

“Không thể.” Anh nhú mày, đầu ngay cả nâng cũng không nâng.

“Nhưng là tôi cảm thấy chúng ta hẳn cần nói rõ một chút.” Cô không để ý tới anh lạnh lùng cự tuyệt, tự ý đi vào trong phòng, “Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Anh giương mắt nhìn cô khắp khiêng đi về phía mình, chán ghét trong mắt cũng càng ngày càng mãnh liệt.

“Năm phút.” Anh lưu hồ sơ lại, “Hiện tại cô có thể bắt đầu.”

Anh ta còn muốn tính giờ trước a, có cần kiêu ngạo như vậy hay không a!

Lửa giận của Thu Thủy Tâm lại bị anh khơi lên, cô đi đến trước bàn làm việc của anh, hít sâu vài lần mới mở miệng nói: “Âu tiên sinh, nếu thời gian của mọi người đều thực quý giá, như vậy tôi sẽ nói ngắn gọn, có liên quan đến việc anh nói tôi chính là vợ anh Angel, chuyện này kỳ thật là hiểu lầm, tên của tôi là Thu Thủy Tâm, kinh doanh cửa hàng trang phục dành cho thú cưng trên mạng.”

“Thời gian trước bởi vì tôi cùng khách hàng hẹn gặp mặt ở nhà hàng phát sinh nổ mạnh, tôi cũng không biết vì sao sau khi tỉnh lại liền biến thành phu nhân của anh, vừa vặn tôi chỉ có một mình ở Đài Bắc, phát sinh loại việc này cũng cần người chiếu cố, cho nên mới... Dù sao, tôi thực cảm ơn trong khoảng thời gian này anh cùng Trung bá bọn họ chiếu cố cho tôi...”

Cô nói một hơi tới đây, nhìn đến khuôn mặt tuần tú của anh thủy chung đều là biểu tình thờ ơ, nhìn không được nhú mày, “Uy, anh có đang nghe tôi nói chuyện hay không a?”

Âu Cánh Thần lại là biểu tình sâu xa khó hiểu, dường như là đang nhìn xem cô định chơi trò gì, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu tươi cười, “Tiếp tục đi, cô còn hai phút.”

“Anh...” Người đàn ông này thực làm cho người ta bốc hỏa, “Anh luôn dùng loại thái độ này để nói chuyện với người khác sao?”

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ không lãng phí thời gian ở những câu khắc khẩu vô nghĩa đâu.”

“Được rồi, nếu như vậy tôi cứ việc nói thẳng, tôi muốn rời khỏi nơi này, từ nay về sau mỗi người một nơi không liên quan đến nhau nữa, tôi nợ anh tiền thuốc men, anh cho tôi hóa đơn, tôi sẽ nghĩ biện pháp chậm rãi trả lại cho anh, không quấy rầy Âu tiên sinh anh làm việc nữa.”

Cô cảm tức cảm lấy đồng hồ trên bàn làm việc của anh, phanh một tiếng đặt tới trước mặt anh, “Không nhiều không ít vừa đúng năm phút.” Cô khiêu khích trừng mắt nhìn anh liếc một cái, “Không hẹn gặp lại!”

Cầm nặng lên, cô xoay người định đi ra ngoài cửa, Âu Cánh Thần tao nhã dựa lưng vào trong ghế da, hai tay thon dài để cùng một chỗ, nhìn bóng dáng cô đi lại tập tễnh, gọi lên ý đùa cợt cười, “Angel, xem ra cô tựa hồ càng ngày càng nâng cao trò chơi mật trí nhớ này.”

“Tôi không phải Angel!” Cô quay sang, hung hăng trừng mắt anh, “Nhắc lại một lần cuối cùng, tôi tên là Thu Thủy Tâm!”

Âu Cánh Thần suy nghĩ sâu xa hỏi: “Sẽ không phải cô muốn dùng chiêu rời nhà trốn đi này để khiến cho tôi chú ý chứ?”

“Sao tôi phải khiến anh chú ý tới tôi? Anh cảm thấy tôi là một phụ nữ nhàm chán như vậy sao?”

Người đàn ông này sao có thể tự đại đến mức đáng giận thế chứ?

“Angel, đừng đùa giỡn nữa, tâm cơ dùng bảy năm, chẳng lẽ cho tới bây giờ cô vẫn chưa cảm thấy chán sao?” Anh cười lạnh một tiếng, “Nếu không cô

cũng chơi trò nào cao minh hơn một chút đi, như vậy ít nhất tôi còn có thể ca ngợi chỉ số thông minh của cô rốt cục đã thắng cấp.”

Thu Thủy Tâm bị anh lạnh lùng trào phúng như thế lại quay về bàn làm việc của anh “Tôi không có!”

“Nha?” Hấn nhú mày, “Không có gì?”

“Không muốn khiến anh chú ý tới tôi!” Anh ta cũng quá tự kỷ rồi, tuy rằng là bộ dạng rất tuần tú, nhưng cô cũng không phải chưa thấy qua soái ca, trên TV một đồng a! “Anh đã nhận định tôi hiện tại làm hết thấy đều là vì muốn khiến cho anh chú ý, như vậy thì ly hôn đi! Vậy có được chưa?”

Anh ta muốn cô trở thành vợ thì sẽ theo ý anh ta, dù sao cô cũng không phải vợ thật sự của anh ta, ly hôn một trăm lần cũng chẳng sao!

Nghe được hai chữ ly hôn, Âu Cánh Thần lộ ra một cái cười lạnh, “Cô xác định lấy ra hai triệu tiền mặt bồi thường cho tôi sao?”

“Hai triệu tiền mặt?” Cô bị con số khổng lồ này dọa sợ.

“Trí nhớ của cô sẽ không kém vậy chứ, điều kiện này là lúc trước cô chính miệng đề xuất -- ai quyết định chấm dứt cuộc hôn nhân này trước, người đó sẽ phải bồi thường cho đối phương hai triệu tiền mặt, mặt khác còn giao quyền nuôi con ra.”

“Điều đó không có khả năng...” Cô há hốc mồm, “Vợ anh sao có thể đưa ra loại điều kiện biến thái này chứ, đây căn bản là đang ép người...” Trời ạ! Rốt cuộc cô bị cuốn vào một gia đình kỳ quái đến mức nào vậy?

“Tôi cũng rất bội phục tư duy lô-gích kỳ quái của cô.” Anh không phải không có đùa cợt hừ lạnh một tiếng.

Chẳng lẽ từ nay về sau mình phải ở lại cái nơi quỷ quái này, cùng những người tính cách có vấn đề này ở chung cả đời sao?

Đừng choáng váng, chân là ở trên người cô -- tuy rằng hiện tại vẫn chưa tiện, nhưng chờ vết thương của cô hồi phục rồi, cô muốn đi đâu liền đi đó, ai có thể cản trở được cô?

Lười cùng người đàn ông này nói thêm nữa, cô xoay người muốn chạy ra ngoài, cũng không để ý đụng phải cái gì đó, mất trọng tâm lui về phía sau vài bước, mất thăng bằng.

“Đồng --”

Cô chật vật đặt mông ngồi xuống sàn, nháy mắt ở trong mắt tụ đầy nước, “Đáng ghét, suốt ngày té ngã, khi dễ ta hiện tại chân tàn tật có phải không!”

Âu Cánh Thần nghe vậy kỳ quái nhìn cô, cô gái này lại đang làm cái quỷ gì vậy? Ai khi dễ cô ta? Rõ ràng là tự cô ta té ngã mà.

Từ sau vụ nổ, tính cách của cô ta xác thực thay đổi rất nhiều, nhưng nhớ lại những lần trước, lại khiến anh không thể không hoài nghi đây hết thấy đều là hành động của cô.

Nhưng cô ta diễn cũng quá giống đi, lần này tựa hồ quyết tâm không nhỏ, mới khiến người phụ nữ ích kỷ lại sợ chết như Angel chịu đựng cái đau da thịt để xuất ra khô nhục kẻ sao?

Lạ nhất là chính mình, trong nháy mắt thấy cô ta ngã sấp xuống, đáy lòng cảm thấy một cổ đau lòng... Gặp quỷ rồi! Anh thế mà lại đối với người phụ nữ mình thập phần oán hận sinh ra loại cảm giác chết tiệt này, giáo huấn trước kia anh từng chịu qua còn chưa đủ sao? Đừng để bị cô ta lừa, người phụ nữ này vì đạt được mục đích không hề từ thủ đoạn !

Anh làm mặt lạnh, “Nếu không còn việc gì, cô có thể đi ra ngoài.”

Cố ý xem nhẹ bộ dáng đáng thương lúc này của cô, người phụ nữ này không đáng để anh mềm lòng vì cô ta, có cục diện ngày hôm nay, tất cả đều là cô ta tự tìm đến quả đắng.

Thu Thủy Tâm vừa cầm nặng vừa mượn lực giúp đỡ của cạnh bàn chậm rãi đứng lên, tuy rằng chân đau đến làm cho cô muốn rơi lệ, nhưng là tính quật cường trời sinh khiến cô không muốn biểu hiện ra yếu ớt trước mặt nam nhân này.

Cô khấp khiễng bước ra khỏi phòng sách, Âu Cánh Thần nhìn bóng dáng chật vật lại kiên cường của cô, đáy lòng hiện lên hoài nghi – người phụ nữ này, thật là Angel - vợ anh sao?

Anh không phủ nhận, lúc nhận điện thoại cảnh sát gọi tới, biết được vợ mình ở hiện trường vụ nổ, anh kỳ thật là có chút vui sướng khi người gặp họa , người phụ nữ cùng mình sinh hoạt bảy năm này xáo quyet tùy hứng, hư vinh ích kỷ, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp nhưng lòng dạ lại giống như rắn rết.

Nếu cô ta đã chết, nhà này có lẽ sẽ bình yên một chút... Nhưng là hiện tại, tính tình cô ta lại biến đổi rất lớn, thậm chí ngay cả ân oán nhiều năm của hai người cũng không nhớ rõ, trong nhất thời, anh cũng lâm vào tình trạng hoang mang... Trải qua một đoạn thời gian hiểu biết, Thu Thủy Tâm cuối cùng cũng có một ít nhận thức đơn giản đối với Âu gia.

Cô vụn vụn không nghĩ tới đương nhiệm tổng tài tập đoàn Âu thị cả ngày là đầu đề của giới tài chính và kinh tế lại là Âu Cánh Thần.

Nghe nói cha mẹ Âu Cánh Thần đã qua đời từ lúc anh ta còn rất nhỏ, thân là con một anh ta được ông nuôi lớn, mấy năm trước, sau khi Âu lão gia bị bệnh vĩnh biệt cõi đời, năm ấy Âu Cánh Thần hai mươi hai tuổi phải nhận trọng trách gánh vác toàn bộ tập đoàn.

Sau ngày hai người cãi vã không vui ở phòng sách, có một đoạn thời gian cô cũng không thấy Âu Cánh Thần xuất hiện ở nhà , nghe người hầu nói, hình như anh ta đi nước ngoài công tác.

Cô vốn định liền có thể như vậy mà vỗ vỗ mộng đi, vết thương ở chân đã tốt lên nhiều, nhưng mà nghĩ kỹ lại, chưa nói rõ ràng đã bước đi như vậy liệu có được không? Có thể khi Âu Cánh Thần trở về liền đăng quảng cáo trên báo “Cảnh cáo vợ bỏ trốn” linh tinh hay không, cô nghĩ trước nghĩ sau, vẫn là quyết định đem mọi chuyện nói rõ ràng có vẻ tốt hơn.

Hiện tại cô không cần dựa vào nạng cũng có thể hành động tự nhiên, đi khắp các nơi trong nhà lớn của Âu gia mà tìm tòi, chỉ là ngôi nhà lớn này tuy rằng rất đông người, nhưng từ trên xuống dưới không một ai muốn dùng gương mặt hiền lành để đối đãi với cô cả.

Giống như mọi ngày, cô nhàn rỗi không có việc gì làm ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách, nhìn thấy Amy đang cọ rửa tay vịn thang lầu, cô có ý tốt đi qua, lộ ra một khuôn mặt tươi cười hết cỡ.

“Amy, có cần giúp gì hay không, tôi giúp cô giặt khăn lau nha?”

Amy quái dị nhìn cô một cái, trong biểu tình mang theo vài tia khiếp sợ, cô không hiểu thiếu phu nhân từ trước bạo ngược ra lệnh làm người người chán ghét gần đây bị lên cơn điên gì, đi làm thân với mọi người, bất quá mặc kệ cô ta suy nghĩ cái gì, vẫn là ít chọc tới cô ta là tốt nhất. “Không cần thiếu phu nhân, đây là chức trách của tôi.”

Thu Thủy Tâm thất vọng nhún nhún vai, “VẬY... Tôi đây sẽ không quấy rầy cô nữa.”

Cô không có việc gì đi vào phòng bếp, nhìn thấy Phúc tẩu đang vội vàng, không biết muốn làm cái gì.

Nàng thò đầu vào hỏi: “Phúc tẩu, chị đang làm bánh bao sao?” Nhìn một viên bột trắng nõn mềm mịn, cô cảm thấy hình dạng này thật sự là rất đáng yêu.

Sự xuất hiện đột ngột của cô làm cho Phúc tẩu hoảng sợ, sắc mặt sợ hãi. “A! Thiếu phu nhân, sao cô lại tới đây?”

“Tôi rất nhàm chán, muốn hỏi có thể giúp việc gì hay không...” Cô lộ ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, “Phúc tẩu, chị đang làm bánh bao đúng không?”

Phúc tẩu thực khó xử, “Thiếu phu nhân, nơi này toàn bột, sẽ làm dơ quần áo của cô, nếu cô muốn ăn cái gì, tôi có thể lập tức chuẩn bị cho cô, cô có thể ra phòng khách chờ một chút hay không?”

“Nhưng là, tôi chỉ là muốn giúp chị làm.”

“Không cần, tôi làm một mình là được.”

“Kia... Vậy được rồi!” Thu Thủy Tâm cũng không muốn làm khó người khác, cô chán đến chết nên quyết định đi ra ngoài, đi vào vườn hoa phía sau.

Không biết vợ Âu Cánh Thần rốt cuộc là dạng phụ nữ gì, làm sao có thể không được ưa thích đến loại tình trạng này?

Đi một, cô ngồi ở ghế dài sau vườn hoa thưởng thức hoa cỏ bên cạnh, nghĩ đến Âu phu nhân thật sự đến bây giờ còn chưa trở về, không phải đã bị vụ nổ kia làm chết rồi chứ?

Nghĩ đến cái chết, cô không khỏi rùng mình lạnh run một cái, nếu phỏng đoán của cô trở thành sự thật, chẳng phải Âu Cánh Thần sẽ đau buồn vì cái chết của vợ hay sao? Còn có Tiểu Thiên...nó mới sáu tuổi mà thôi, chẳng lẽ từ nay về sau sẽ mất đi mẹ ?

Nhưng mà nhìn thái độ của hai cha con kia đối xử với cô mà nghĩ, bọn họ không giống như sẽ có bộ dáng thống khổ... Ngay tại lúc cô nghĩ đến xuất thần thì bên tai truyền đến một trận tiếng chó sủa, di? Nơi này có nuôi chó sao?

Cô nhìn thấy một chú chó thân màu nâu sẫm đi vào bên chân của cô, một đôi mắt đen lúng liếng chớp chớp nhìn cô, cái đầu nhỏ xoay đến xoay đi, hai cái tai dài đung đưa, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Cô cúi người vuốt cái đầu nhỏ đáng yêu của nó, “Ha la, cún con... Oa! Lông của mày thật mềm nga, nói cho tao tên mày là gì được không? Nhạc Nhạc? Da Da? Nữu Nữu? Đông Đông? Chíp Bông?”

“Không được đụng vào Tiểu Tam của tôi!”

Một giọng rống giận truyền đến, cô vừa ngẩng đầu thì thấy Âu Quân Thiên mặt hầm hầm chạy tới.

Hôm nay cậu ta mặc một cái áo sơmi trắng cùng quần bò, tóc đen mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn có thể đi làm ngôi sao nhí vẫn như trước không có nửa điểm tươi cười.

“Tiểu Tam, lại đây...”

Âu Quân Thiên gắt gao nhìn chằm chằm chú chó con bên chân Thu Thủy Tâm, nhưng nó vẫn đang xoay tới xoay lui quanh cô, bộ dạng nó thực thích, còn dùng cái đầu xù của nó cọ xát vào ống quần cô.

“Tiểu Tam!” Cậu bé thấy thế lại càng không cao hứng, có loại cảm giác ghen tị. “Lại đây mau lên!”

Đáng tiếc Tiểu Tam cũng không có ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của cậu, ngược lại còn làm nũng nằm úp sấp đến bên người Thu Thủy Tâm, cái đầu nhỏ gác lên chân cô.

Âu Quân Thiên miệng dẩu ra, tức giận trừng mắt nhìn cô, “Trả Tiểu Tam của tôi trả lại cho tôi!”

Thu Thủy Tâm nhin cười trộm, giả bộ một bộ dáng vô tội, “Ta cũng không có bắt cóc tiểu Tam của con, không phải con cũng thấy đó sao? Là tự nó dựa vào người ta thôi.”

Cô là ai nha? Là nhà thiết kế trang phục thú cưng nha, tự nhiên là thực thích động vật nhỏ. Động vật trời sinh liền biết ai có thể thân cận, gặp được cô đây giống như cha mẹ của “quần áo”, đương nhiên muốn lấy lòng một phen.

Cô yêu chiều vuốt đầu Tiểu Tam, “Thì ra mày tên là Tiểu Tam a, tên này thực đáng yêu, có phải chủ nhân của mày đặt cho hay không? Nhưng mà Tiểu Tam a, hình như tính tình của chủ nhân mày tựa hồ không tốt lắm đâu...”

Âu Quân Thiên bắt mắt đi lại đây, một phen ôm lấy con chó nhỏ, “Tiểu Tam là của tôi, tôi không cho phép mẹ chạm vào nó!”

Cô có chút dăm chiêu nhìn đứa nhỏ này, hỏi một câu, “Tiểu Thiên, con thực sự chán ghét ta sao?”

Cậu bé phòng bị khi thấy cô giơ tay lên, mà không biết cô chỉ là muốn sờ sờ đầu của cậu, còn tưởng rằng cô ấy muốn đánh mình, vội vàng lùi lại vài bước.

Thu Thủy Tâm theo đáy mắt cậu bé thấy được sợ hãi, đây không phải là biểu hiện nên có của một đứa bé mới năm, sáu tuổi, cô là mẹ cậu bé nha, cậu có cần sợ cô đến như vậy không? Người làm mẹ kia rốt cuộc là đối xử với đứa nhỏ như thế nào vậy?

“Ta sẽ không thương tổn con...” Nhin không được vì cậu bé mà đau lòng, cô buông tay, giọng mềm nhẹ nói.

Đối với biểu tình dịu dàng trên mặt cô, Âu Quân Thiên có chút ngây ngẩn cả người. Có một hoang mang cậu đặt ở đáy lòng đã lâu, chính là từ sau khi mẹ gặp chuyện không may, cảm giác tựa như biến thành một người khác, không bao giờ vô duyên vô cớ vừa đánh vừa mắng cậu nữa, bộ dáng hiện tại thoát nhìn... rất giống bộ dáng của một người mẹ tốt nha... Ánh mắt vốn lạnh như băng của cậu bắt đầu lóe ra gì đó, không buồn hé răng nhìn chăm chăm cô,

thấy cô lại đưa tay ra lần nữa, cậu cũng chỉ là co rúm lại một chút, nhìn xuống xúc động muốn né tránh.

Thu Thủy Tâm nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cậu bé, nhẹ nhàng giữ bờ vai của cậu, “Tiểu Thiên, con biết không? Nếu một người trong lòng có chuyện không vui mà không nói ra, như vậy chuyện không vui này sẽ càng tích càng nhiều, cuối cùng sẽ biến thành một quả bóng cao su siêu cấp to lớn, sau đó bụng của con sẽ phanh một tiếng...”

Cô làm một động tác khoa trương. “Sẽ nổ tung!”

Cậu bé bị ba chữ sau cùng của cô dọa sợ tới mức hơi hơi sững sốt, cô bật cười nói tiếp: “Cho nên nếu ta là con, sẽ không để bụng mình trở nên càng lúc càng lớn, miễn cho sẽ có một ngày bụng thật sự bị nổ...”

Cậu bé nghĩ nghĩ một chút, dù sao cũng là nhận giáo dục tinh anh từ nhỏ, loại lời nói dễ lừa trẻ này sao có thể lừa được cậu. “Gạt người!”

“Nếu ta lừa con ta chính là Tiểu Tam!” Cô cười khẽ thè lưỡi, Tiểu Tam nghe được tên mình, còn kêu ương một tiếng. “Không bằng như vậy đi Tiểu Thiên, chúng ta làm bạn bè được không?”

“Người là mẹ.” Cậu thực hoang mang.

“Làm mẹ người ta chẳng lẽ lại không thể làm bạn bè sao?”

“Mẹ chính là mẹ, đương nhiên không thể làm bạn.” Cậu bé có nề nếp mà nói.

“Như vậy con nói cho ta biết, mẹ định nghĩa như thế nào?”

Cậu bé lạnh lùng nhìn cô, “Đi beauty salon giành vinh quang, làm spa, đi câu lạc bộ cao cấp cùng các dì chơi mát chược, cầm thẻ vàng đi shopping ở công ty thương mại.”

Cậu bé không dấu vết giẫy khỏi tay cô, lại lùi cách cô hai bước, “Còn nữa, mẹ là người thường xuyên đánh tát tôi, phạt tôi quỳ xuống đất, không cho tôi ăn cơm.”

Nghe đến đó, Thu Thủy Tâm cảm thấy ngực mình lập tức thất lại, đứa nhỏ này đang nói cái gì?

Ai tát? Bắt quỳ xuống đất? Không cho cậu bé ăn cơm?

Ông trời! Trên đời này có thể có loại mẹ biến thái thế vậy sao?

“Tiểu Thiên...” Cô không biết phải giải thích với cậu bé thế nào, người mẹ bình thường sẽ không như vậy.

Âu Quân Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Bọn họ đều nói mẹ mất trí nhớ, tôi đã hỏi qua ba ba, ba nói người mất trí nhớ sẽ quên mất những chuyện trước kia, cho nên mẹ không nhớ rõ tôi.”

Trong mắt cô bao hàm thương tiếc nhìn cậu, “Như vậy con đã từng nghĩ tới có một ngày, mẹ có thể trở nên đáng yêu một chút, dịu dàng một chút, yêu thương con hơn một chút, quan tâm con một chút, thậm chí sẽ xem con như bảo bối ôm vào trong lòng không?”

Cậu bé trực giác gật gật đầu, lập tức ý thức được có cái gì không nên làm liền nhanh chóng lắc đầu. “Không cần, tôi mới không hiềm lạ!”

Cậu ôm Tiểu Tam, xoay người bỏ chạy, chạy được hai bước bỗng dừng bước chân lại, quay đầu ngữ khí không tốt nói: “Tôi cảnh cáo mẹ, không được nói chuyện nhìn thấy Tiểu Tam cho ba ba biết, nếu không --” Cậu nhếch miệng, cậu tiếp theo thực mang tính uy hiếp trẻ con, “Tôi sẽ càng thêm chán ghét mẹ.”

Thu Thủy Tâm nhìn bóng dáng đứa nhỏ càng chạy càng xa, vẻ mặt cười khổ không thôi.

Chương 3

Ở phía sau vườn hoa còn có một khu nhà nhỏ riêng biệt.

Sau khi Âu Quân Thiên rời đi, cô lại nhàn rỗi, không ngờ vườn hoa này lớn như vậy, cùng lắm cô chỉ rẽ sang một lối khác thế mà lại thấy có một đường khác, đi qua thì phát hiện ra nơi này.

Cô đứng ngoài ngôi nhà ló đầu vào nhìn, mặc dù nhà này không lớn, nhưng có mười phần cảm xúc thiết kế, nhà được dọn dẹp rất sạch, cô biết căn phòng này luôn được nhóm người hầu bên nhà chính dọn dẹp, đây là nơi ai ở a? Ân..... Nơi này có người ở sao?

Cửa khép hờ, cô ngần không được lòng hiếu kỳ nên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong là một cái hành lang hẹp, ở phía cuối có một cánh cửa sổ, cô rón ra rón rén đi vào.

Đi qua chỗ rẽ của hành lang, cô đi vào một không gian rộng lớn đầy ánh sáng, mà cô cũng bị cảnh vật trước mắt làm sợ ngây người, trời ơi! Nơi này là..... Chung quanh bày đầy giá vẽ, trên mỗi một giá vẽ đều có một mẫu trang phục làm người ta hoa cả mắt, có lẽ phục dạ hội, âu phục, trang phục bình thường, váy dài, quần dài, váy ngắn, áo khoác.....“Oa!” Thu Thủy Tâm kinh hãi mà liên tục cảm thán, những mẫu thiết kế này đều tuyệt quá nha! Thiết kế mới mẻ độc đáo, sắc thái mê người, ngay cả trang sức cũng phối hợp vừa đúng, cô lập tức chú ý tới góc dưới bên phải của mỗi bức họa đều có kí tên nhà thiết kế.

Vừa nhìn thấy chữ kí, cô càng kinh ngạc, những thiết kế này là của.....Young!

Young là nhà thiết kế nổi danh trong giới trang phục, lúc mười tám tuổi đã thiết kế được một tác phẩm của riêng mình -- Phi Sally Á.

Tuy rằng là cô chỉ thiết kế trang phục cho sủng vật, nhưng đối với các tên tuổi mới nổi danh vẫn là có hiểu biết nhất định, dù sao khi chủ nhân mặc LV, thì quần áo của sủng vật người ấy cũng phải có khuynh hướng cảm xúc nhất định a.

Phi Sally Á gần đây lại được ưa chuộng, được nhiều phu nhân danh giá yêu thích, nhưng mà giá cũng không được tiện nghi, chuyên tấn công vào những khách hàng chữ vàng thượng lưu.

Nhưng mà, nơi này sao có thể có mẫu thiết kế của Young?

“Sao cô có thể ở đây?”

Ngay tại lúc Thu Thủy Tâm trầm việc không thể lý giải thì phía sau thành linh truyền đến một giọng nói nam tính trầm thấp, cô bị hoảng sợ, nhanh

chóng quay người lại, cũng không để ý mà chạm vào một giá vẽ làm giá vẽ cùng một bức giấy màu trắng đổ xuống đất.

Tiếng bình lách cách làm cô sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, mắt nhìn người tới, quả nhiên cô không nghe lầm, là Âu Cánh Thần, vẫn giống như ngày thường, toàn thân tối đen của anh ta vĩnh viễn gây cho người khác một cổ cảm giác âm trầm khủng bố.

Không phải anh ta xuất ngoại rồi sao? Trở về khi nào vậy ?

Hai mắt Âu Cánh Thần hung ác nham hiểm bịt kín một tầng hàn khí lạnh thấu xương, ánh mắt lợi hại từ trên người cô chuyển qua trên mẫu thiết kế.

Thu Thủy Tâm nhanh nhảu giải thích, “Đúng..... Thực xin lỗi, tôi không cẩn thận lạc đường ở vườn hoa, cho nên mới.....”

Luống cuống tay chân mà dựng giá vẽ bị cô làm đổ lên.

Dựng xong, cô không nhịn được mà tò mò hỏi: “Cái kia..... Tôi có thể hỏi một chút hay không, Young với anh có quan hệ gì?”

Anh nghe vậy giọng mỉa mai cười lạnh một tiếng, “Chúng tôi có nhiễm sắc thể* giống nhau như đúc, cùng giờ cùng phút cùng giây được sinh ra từ trong bụng mẹ, tôi là anh ta, anh ta là tôi. Thế nào, tới hôm nay cô mới biết sao?”

*nhiễm sắc thể: cái này chắc mọi người đều biết, ta giải thích thêm cho ai thắc mắc, nhiễm sắc thể là vật liệu di truyền ở cấp độ tế bào, đóng vai trò quan trọng trong việc di truyền. Ở đây ý anh ấy nói là có cùng ADN.

Người phụ nữ này chơi trò mất trí nhớ còn chưa đã sao?

“Ông trời! Quả nhiên anh là Thiên chi kiều tử (con cưng của trời) trong truyền thuyết của giới trang phục mới, Hoàng Tử Young vinh danh nhờ Phi Sally Á?” Cô vừa mừng vừa sợ lại sùng bái nhìn anh, “Việc này rất thần kỳ, sao có thể.....”

Cô chặc chặc lấy làm hiếu kỳ, lăm bầm lâu bầu nói: “Tôi vốn nghĩ Young là một người đàn ông đầy râu, để tóc dài, không ngờ lại là một người so với động vật máu lạnh còn đáng sợ hơn --”

Cô đột nhiên đành chỉ nói, bởi vì thấy biểu tình của đối phương trong nháy mắt trở nên lạnh hơn, cô xấu hổ mà ha ha lên, “Ách..... Aha! Ý tôi là, tôi chỉ là rất ngạc nhiên mà thôi.....”

Người phụ nữ này thật là chẳng hiểu ra làm sao! Chẳng lẽ thật sự mất trí nhớ sao?

Đánh giá thân hình, ngôn hành cử chỉ của cô cùng Angel trong quá khứ xác thực là cách biệt một trời một vực, ngay cả phong cách mặc quần áo cũng không giống nhau, không còn phong cách gợi cảm nữa.

Anh phát hiện, trang phục trên người cô nhìn có chút quen mắt, nhưng kiểu dáng lại trở nên có chút không giống. Anh hơi hơi hạ mày hỏi: “Có chuyện gì với quần áo trên người cô vậy?”

“Ách, anh nói cái này à?” Cô kéo kéo áo cùng quần bò của mình, “Đây là tự tôi sửa lại, bởi vì kiểu dáng của những bộ quần áo này đều thực khoa trương, không phải lộ bả vai thì là lộ phía sau lưng, có một cái lại càng khoa trương bạo nữa, từ đầu đến chân đều là dây thừng, dù sao cũng không thích hợp cho tôi mặc, thế nên tôi liền tự đem mấy quần áo này sửa lại một chút.”

Cô cười meo meo ở trước mặt anh đảo qua một vòng, “Thế nào? Tay nghề của tôi không tồi chứ, tuy rằng bình thường tôi chỉ thiết kế phục sức cho súng vật, nhưng là làm quần áo cho người mặc cũng không qua loa nha!”

Ánh mắt Âu Cánh Thần phức tạp nhìn chằm chằm cô, Angel điêu ngoa ngang ngược kia thật sự đổi tính rồi sao? Chẳng những tính tình trở nên tốt, mà ngay cả phong cách mặc quần áo cũng từ gợi cảm bạo lộ trở thành bảo thủ mộc mạc đáng yêu như hiện tại?

“Di? Mẫu thiết kế này thật khá nha.....” Bức vẽ vừa nãy bị cô không cẩn thận đánh đổ, giấy rơi trên mặt đất, thế này mới nhìn thấy mẫu trang phục thiết kế xinh đẹp này.

Trời ạ! Một bộ lễ phục dạ hội thật đẹp, vật liệu may mặc hồng nhạt thoát nhìn thực mộng ảo, đường cong thiết kế mềm mại mà đột phá, trước ngực, cổ áo cùng với kích thước lưng áo thiết kế rất khác biệt cùng xuất sắc, khiến cô nhìn không chớp mắt.

Ở một góc mẫu thiết kế viết “Điệp luyện giai nhân”, đây là tên của bộ lễ phục dạ hội này sao?

Âu Cánh Thần cảm thấy riêng tư của mình bị xâm phạm nghiêm trọng, biểu tình khó coi tiêu sái đi qua, lấy lại mẫu thiết kế đặt lại chỗ cũ, “Đi ra ngoài, từ nay về sau đừng để tôi lại nhìn thấy cô ở đây lần nữa!”

“Thực xin lỗi, tôi chỉ là không cẩn thận.....”

Thu Thủy Tâm bị bộ dáng hung hăng của anh ta làm sợ tới mức rút lui bả vai lại, không khỏi lùi một bước nhỏ, “Anh đừng tức giận, tôi không có ác ý, còn nữa, tôi không phải cố ý nhìn lên, chỉ là tôi thật sự thích bộ trang phục kia, cấu tạo của nó thật khá --”

Anh không kiên nhẫn đánh gãy, “Đi ra ngoài!” Miệng so với vừa rồi còn hung ác hơn.

Thu Thủy Tâm bị rống có chút ủy khuất, “Anh cứ phải dùng loại thái độ cách xa người ngàn dặm này mà nói chuyện sao?”

Cô nghĩ nghĩ, có chút không vui mà nói, “Anh có bao giờ nghĩ tới, quan hệ của anh cùng vợ anh trở nên kém như vậy, nói không chừng chính là bởi vì thái độ của anh gây nên sao, không có một người phụ nữ nào hy vọng chồng mình so với oán linh(*linh hồn mang theo oán niệm*) còn hung ác hơn, còn nữa.....”

Cô càng nói, sắc mặt anh lại càng khó coi.

“Đứng ở góc độ tâm lý học mà nói, tươi cười đúng lúc chẳng những có thể làm tâm tình người ta giữ được vui vẻ, còn có thể mang đến không khí tốt cho những người xung quanh, tôi cảm thấy trong gia đình này thiếu một loại bầu không khí bình thường, mọi người dường như trở nên thật giống kẻ thù, sao lại phải vậy?”

Âu Cánh Thần nghe không nổi nữa, người phụ nữ này cứ nhiên còn có lá gan trách không khí trong nhà không tốt? Anh nắm lấy cằm cô, ngăn lại những lý luận vô nghĩa hết bài này đến bài khác của cô.

“Angel, không cần dạy tôi, bởi vì bất luận đứng ở góc độ nào mà nhìn, cô cũng không có tư cách này.”

“Tôi lặp lại một lần nữa, không được gọi tôi Angel.” Cằm Thu Thủy Tâm bị niết khiến cho đau, nhưng cô vẫn cố nén đau không sợ hãi mà nhìn lại anh, “Hơn nữa tôi cảm thấy, có thể khiêm tốn nhận ý kiến đề xuất của người

khác, nhân tài như vậy mới đáng giá để người khác tôn trọng, anh chốc lát lại hung dữ với tôi, chốc lát lại rỗng tôi, rốt cuộc có tôn trọng qua cảm thụ của tôi hay không?”

“Nha?” Mặt anh đề sát vào cô, tà ác cười cười, “Tôn trọng cô? Nói cho tôi biết cô có tài đức gì?”

“Chỉ bằng..... bằng tôi là vợ anh!”

Anh lạnh lùng xuy một tiếng, “ Danh hiệu ‘Vợ’ này đối với tôi không có nửa điểm ý nghĩa, nhất là cái dạng phụ nữ chỉ biết tiêu tiền của chồng, căn bản không đặt việc của gia đình ở trong mắt, tôi lại càng không cần nói tới hai chữ tôn trọng với người đó.”

“Anh đừng khinh người!” Cô tức giận đến dùng sức đẩy anh một cái, “Anh dám nói từ nhỏ đến lớn anh vĩnh viễn đều là hoàn mỹ sao? Xem tính cách của anh mà nói, tính tình không ổn định, vui buồn thất thường, ngôn hành cử chỉ hoàn toàn chính là một bộ duy ngã độc tôn(*độc tài*) !”

“Cho nên thế nào?” Âu Cánh Thần từng bước tới gần cô, “Cô muốn biểu đạt cái gì?”

Giọng anh thấp mê mà thâm trầm, cảm giác cùng giọng trước đó rỗng cô hoàn toàn không giống nhau..... Trời ơi, anh ta dựa vào rất gần..... Cô theo bản năng mà hơi hơi ngửa thân mình ra sau, “Tôi..... Tôi..... Tôi chỉ là muốn nói với anh, Trên..... Trên đời này, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên** .....”

** nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời này còn có trời khác.

“Hay cho câu nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!”

Anh lộ ra một chút châm biếm, “Như vậy Thu Thủy Tâm tiểu thư, xuất ra bản lĩnh của cô để tôi nhìn thấy đi?”

“Anh.....Anh muốn nhìn cái gì?” Cô nuốt nuốt nước miếng nói, sao cô lại có một loại cảm giác sắp hôn mê thế này?

Âu Cánh Thần thuận tay cầm bức vẽ trên giá, liếc mắt nhìn “Điệp luyện giai nhân”, “Không phải cô luôn miệng nói mình đối với thiết kế cũng rất có tài

năng trời cho sao? Hãy cho tôi xem ‘Nhân ngoại nhân’ này có cao kiến gì đi.”

Bộ dáng khiêu khích của người đàn ông này cũng rất đáng giận nha! Hừ, cô mới không muốn để anh ta xem thường, vuốt cằm rồi cục được anh ta buông ra, cô mở mắt cẩn thận đánh giá mẫu thiết kế kia.

Lễ phục dạ hội này cơ hồ đã gần sát hoàn mỹ, nhưng chỉ cơ hồ mà thôi.

Cô bình tĩnh nhìn thật lâu, nói ra linh cảm trong đầu, “Không biết anh có thấy vậy hay không, nếu nói rộng vị trí phía sau lưng này, sau đó dùng ba sợi dây cùng màu đính hạt châu bằng thủy tinh liên tiếp nhau, chỗ này có thêm một cái thắt lưng nữa..... Chỗ này có thể đính nút thắt lên, sẽ khiến người ta cảm giác được có một loại hào phóng khéo léo, còn có chỗ này.....”

Thu Thủy Tâm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, phát hiện căn bản anh ta không đang nghe cô nói. Nhất thời, có một loại cảm giác bị trêu đùa, “Âu Cánh Thần, anh thật sự thực không tôn trọng người khác!”

Cô tức giận muốn xoay người rời đi, anh thấy cô muốn đi, theo bản năng muốn kéo cô, kết quả --“Phanh!” Cái gáy của cô đụng vào khuỷu tay của anh, “Nha.....” Một tiếng kêu còn chưa kịp, chân cô lại không biết đá phải cái gì, chân phải vừa khỏi hẫng không lâu đột nhiên lại nhói một chút.

Ngay tại khi cô sắp té ngã trên đất, một đôi cánh tay có lực ôm ngang lấy cô.

Lúc cô lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình đang an ổn nằm trong khuỷu tay Âu Cánh Thần, nháy mắt, mặt đỏ lên một mảng lớn.

Cùng anh ta giữ tư thế gần gũi ái muội như thế, làm trái tim cô không yên mà thẳng thẩn kinh hoàng lên, không tự giác kinh ngạc nhìn anh.

Khuôn mặt này thật sự là quá mức đẹp trai, lông mi anh ta còn dài hơn so với cô, môi gợi cảm mà đầy đặn, còn có ánh mắt anh ta, trong thâm thúy mang theo vài tia thần bí dụ hoặc.

“Tuy vậy cái gọi là nhân ngoại nhân cũng không phải là chỉ cô.” Âu Cánh Thần hơi hơi giơ môi lên, giễu cợt nói: “Tôi nghĩ không có một cao nhân nào nhóc đến nỗi ngay cả đứng cũng không vững.”

“Không..... Không phải, cái kia..... Tôi.....”

Cô nói năng có chút lộn xộn muốn giải thích, nhưng là ý cười đùa cợt trên mặt anh ta càng rõ ràng hơn.

“Xem ra cô thực hưởng thụ để tôi ôm cô nói chuyện như vậy.” Trong miệng anh mặc dù là trêu chọc cô như vậy, nhưng từ đáy lòng đã có chút kinh ngạc, kỳ quái..... cảm giác ôm cô ta dường như cũng không phải quá tệ.....“Tôi không có!” Nghe vậy, cô liền phản xạ nảy người lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nóng vừa hồng, thậm chí cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, “Chỉ là tôi không cẩn thận trượt chân, cho nên mới..... Ai nha, nói tóm lại cảm ơn anh đã ôm lấy tôi.....”

Di, người bị sờ sảng là cô nha, thế mà cô còn nói lời cảm tạ với người ta! Thật sự là một kẻ ngốc bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền mà.

Cô khôn quần không thôi chặt vật xoay người, hướng phía cửa lùi đi ra, “Đột nhiên tôi nhớ tới tôi còn có việc, không quấy rầy, tạm biệt!”

“Phanh!” Khi cô đang như một con ruồi lùi ra cửa thì bởi vì quá khẩn trương, ót không cẩn thận đụng vào vách tường cạnh cửa.

Âu Cánh Thần thật sự không biết nên mắng cô hay là cười cô, vừa muốn mở miệng hỏi cô có bị gì hay không thì thấy cô đang qua loa xoa xoa cái trán đau, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Người phụ nữ này cư nhiên còn cúi đầu với vách tường, sau đó mới bay nhanh chạy trốn ra bên ngoài.

Anh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không khỏi lâm vào suy nghĩ sâu xa. Cô ấy, thật sự không phải Angel..... Cầm lấy bức vẽ thiết kế, bỗng dưng nhớ tới một ít ý kiến vừa rồi mà Thu Thủy Tâm nói, dẫn linh cảm anh phát ra, anh suy nghĩ một chút, tùy tay cầm lấy bút thử sửa chữa -- “Chín giờ đến mười giờ viết chữ bằng bút lông, mười giờ đến mười hai giờ đánh đàn dương cầm, buổi chiều một giờ đến hai giờ là giờ học tiếng Anh, hai giờ rưỡi đến bốn giờ là giờ học tiếng Pháp.....”

Thu Thủy Tâm đi qua cửa phòng học của Âu Quân Thiên, nhìn thấy một nữ giáo sư trung niên đeo mắt kính viền vàng mặt không chút thay đổi tuyên bố thời khoá biểu hôm nay của cậu bé.

Âu Quân Thiên quy củ ngồi trên ghế vô tình gật gật đầu, “Vâng, cô giáo.”

Cô giáo Lưu nâng cổ tay lên nhìn thời gian, “Hiện tại là tám giờ bốn mươi lăm phút, còn mười lăm phút, tôi muốn khảo em bài tập đã cho em ngày

hôm qua một chút, cho em thời gian mười phút, ngâm bài [Tiến Học Giải] qua một lần cho tôi.”

Âu Quân Thiên cúi mí mắt không quá tình nguyện đứng lên, “Quốc tử tiên sinh, thần nhập thái học, triệu chư sinh lập hạ, Hồi Chi viết: ‘Nghệp tinh vu cần, hoang vu hy. Hành thành vu tư, bị hủy bởi Tùy.....’” (TNV: bài Tiến Học Giải của Hàn Dũ – cảm ơn Đông Đông tử giúp đỡ)

Cô giáo Lưu nghe thấy giọng cậu bé có khí không lực, cầm một cây côn gỗ thật mạnh vãi cái lên bàn học, “Em chưa ăn sáng sao? Lớn tiếng một chút!”

Cậu bé sợ tới mức rụt lui bả vai, “..... Ngày nay Thánh hiền tương phùng, trị cụ tất trương, bạt khứ hung tà.....”

Giọng cậu hơi hơi khàn khàn, gương mặt tái nhợt, lúc ăn bữa sáng Thu Thủy Tâm đã nhìn thấy sắc mặt đứa bé này không tốt lắm, lúc ấy còn tưởng rằng vì nó ngủ không ngon, nhưng bây giờ xem ra, không phải là sinh bệnh rồi chứ?

“Âu Quân Thiên, em cố ý phải không, bảo em lớn tiếng một chút thì giọng của em ngược lại càng ngày càng nhỏ, có phải muốn tôi nói tình trạng của em cho ba em biết hay không?”

“Thực xin lỗi cô giáo.” Cậu ngập ngừng nói: “Em..... Em có thể đọc lớn hơn.....”

“Đủ rồi!” Rốt cuộc Thu Thủy Tâm nhìn không được nữa, không nghĩ nhiều mà lập tức xông vào phòng, “Tiểu Thiên, giờ học hôm nay dừng tại đây, đi thôi !”

Âu Quân Thiên ngẩng đầu mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, trong mắt lóe lên vài tia hoảng sợ.

Cô giáo Lưu mặt không chút thay đổi trừng mắt cô, “Âu phu nhân, hy vọng cô đừng can thiệp vào việc dạy học của tôi.”

“Vị giáo viên này, chẳng lẽ cô không thấy sắc mặt đứa bé rất khó coi sao?” Cô không tha nhìn Âu Quân Thiên.

Cô giáo Lưu đẩy mắt kính lên, “Hôm nay Âu tiên sinh không dặn dò nghi học, tôi nghĩ cậu bé hẳn là không có việc gì.”

“Âu tiên sinh mệnh lệnh cho cô để cho con anh ta dù đang bị bệnh cũng phải kiên trì học sao?” Thu Thủy Tâm kéo Âu Quân Thiên đến trước mặt mình, “Ai có mắt cũng đều nhìn thấy được, nó không chỉ có sắc mặt không tốt, trạng thái tinh thần cũng rất kém cỏi, tôi không cho rằng một người dưới tình huống như vậy còn có biện pháp học.”

Cô giáo Lưu phức tạp nhíu mày, “Âu phu nhân, tôi nói lại lần nữa, hy vọng cô đừng tới quấy rầy chúng tôi --”

“Tóm lại, tôi kiên trì đưa bé hôm nay nghỉ ngơi một ngày.”

Biểu tình của cô giáo Lưu nghiêm khắc lên, ánh mắt đằng sau mắt cũng âm trầm đáng sợ, cô thập phần không hờn giận nhìn hai mẹ con trước mắt này.

Âu Quân Thiên bị ánh mắt của cô giáo làm sợ tới mức trốn phía sau Thu Thủy Tâm, một đôi tay nhỏ bé cầm lấy vạt áo của cô không buông.

Thấy cậu bé bị cô giáo này dọa thành như vậy, Thu Thủy Tâm tức giận không khỏi tăng vọt, “Tôi nói không học thì là không học, nếu không có việc gì khác, có thể mời cô giáo trở về.”

“Âu phu nhân, việc này tôi không thể tự làm chủ, trước hết để tôi gọi điện thoại cho Âu tiên sinh --”

“Được, nếu cô muốn cáo trạng thì cứ việc, nhưng mà tôi cũng không ngại nói cho cô biết, con là của tôi, tôi nghĩ tôi có tư cách quyết định con tôi nên làm cái gì, không nên làm cái gì.”

Nói xong, cô dắt tay Âu Quân Thiên, mặc kệ kinh ngạc của cậu, cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của cô giáo kia, trực tiếp đem cậu bé về phòng ngủ.

Cô đặt tay sờ lên trán Âu Quân Thiên, “Trời ạ! Nóng quá!”

Cô cầm lấy điện thoại, muốn gọi Trung bá giúp chuẩn bị xe, cô muốn dẫn cậu bé đi khám bác sĩ, nhưng Trung bá lại nói sẽ mời bác sĩ riêng của nhà đến, cô nghĩ làm vậy cũng đỡ cho cậu bé phải bôn ba, vì thế không nói hai lời liền đồng ý, mời đối phương mau chóng đến đây.

Không ngờ vừa buông điện thoại quay người lại, liền thấy Âu Quân Thiên đứng dậy muốn xuống giường.

“Tiểu Thiên, con muốn đi đâu?”

“Tôi muốn về lại phòng học để học.....” Cậu bé suy yếu nói.

“Con ngốc sao!” Nhìn cậu một bộ dáng cố hết sức, cô lại ấn cậu lên trên giường, “Đã bệnh thành hình dáng này rồi mà con còn muốn trở lại học sao?”

Cậu đáng thương hề hề nhìn cô, “Không thể để cô giáo gọi điện thoại cho ba ba, như vậy tôi sẽ thực thảm.....” Trong mắt cậu nổi lên tia nước mắt, hoảng hốt nói: “Những bài tập này nhất định tôi phải làm xong toàn bộ, nhất định phải làm xong.....”

Nhìn cậu bé nóng lòng gương mặt lại tiêu tụy, Thu Thủy Tâm thật sự vô cùng đau lòng, đứa bé này rốt cuộc gặp phải một đôi cha mẹ gì a?

Cái Angel kia không xứng làm mẹ người ta, chẳng lẽ ngay cả Âu Cánh Thần cũng không xứng làm cha người ta luôn sao?

Cô sờ sờ đầu cậu, dỗ , “Tiểu Thiên, ngoan, trước ngủ một chút được không? Chờ tinh thần tốt một chút , chúng ta lại đi làm bài tập, ừ?”

Âu Quân Thiên cũng thật sự không thoải mái, nghĩ rằng, ngủ một chút cũng được..... Cậu bất an nhìn mẹ, “Vậy..... Mẹ phải gọi tôi dậy nha.....”

“Ừ, được, con nhắm mắt lại trước đi.”

Thấy đứa bé ngoan ngoãn nằm lại trên giường, cô đi vào phòng tắm xả một khăn lông ướt mang ra, đắp trên trán cậu.

Không bao lâu, bác sĩ đã đến, kê toa thuốc cho cậu.

Cô đánh thức Âu Quân Thiên ý thức có chút mơ màng màng, “Tiểu Thiên, Tiểu Thiên..... uống thuốc trước nào.”

Tên nhóc kia lúc đang bị bệnh đã rút đi sự trưởng thành sớm của nó, tựa như một đứa bé bình thường kháng cự việc uống thuốc, “Tôi không muốn uống.....”

Thu Thủy Tâm nghiêm mặt, “Con bệnh thật sự nghiêm trọng, nếu không uống, nói không chừng từ nay về sau có thể cũng không có cơ hội đến phòng học học đây .....

Âu Quân Thiên mếu máo, do dự thật lâu, cuối cùng, mới không tình nguyện nhận lấy ly nước cô đưa, cầm viên thuốc nuốt vào. Không bao lâu, cậu cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, mí mắt cũng càng ngày càng nặng trĩu, một cổ lo lắng ở trên trán cậu nhích tới nhích lui, cậu cảm giác tay nhỏ bé của mình được vây quanh trong một đôi tay ấm áp, thật thoải mái, đó là cái gì?

Đáy lòng sợ hãi dần dần biến mất, cậu quên hết những bài tập, mặc chính mình chìm vào trong bóng tối -- không biết qua bao lâu, Âu Quân Thiên cảm thấy một cổ ẩm ướt cọ xát ở trên mặt cậu.

“Rất ngứa..... Rất ngứa.....” Cậu mở hai mắt ra, chỉ thấy một con cún mặc váy lòe xòe đang chớp một đôi mắt đen bóng theo dõi cậu, “Tiểu..... Tiểu Tam?”

“Tiểu Thiên, con tỉnh rồi sao ?” Thu Thủy Tâm ngồi ở bên giường coi chừng cậu lấy khăn lông trên trán cậu ra, đưa tay kiểm tra, lộ ra một cái tươi cười vừa lòng.

“Khá tốt nga, ước chừng ngủ tám tiếng, sốt cũng đã gần hết.” Cô cầm lấy ấm siêu đặt ở tủ đầu giường, rót một ly nước, “Con muốn uống nước hay là muốn ăn chút gì? Ta đoán bụng của con bây giờ nhất định là rất đói phải không?”

Đôi mắt với mỉm cười hiền lành của cô, tim Âu Quân Thiên đập mạnh và loạn nhịp không biết nên làm sao mới phải, khi đang nghĩ tới nên trả lời thế nào, thì thoáng nhìn thấy Tiểu Tam đang ngồi ở bên giường cậu, cậu vừa mừng vừa sợ, “Nó.....”

“Thế nào? Bộ quần áo này xinh đẹp không? Đây là ta tự tay vì may cho Tiểu Tam đấy.” Thu Thủy Tâm đem khuôn mặt tươi cười rộng mở để sát vào cậu, “Ta vốn tưởng rằng Tiểu Tam là đực, không nghĩ tới thì ra nó là cái.”

Nhìn Tiểu Tam mặc váy lòe xòe, cậu có chút không quá quen, nhưng là cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, “Thực..... Thực đáng yêu.....”

Đột nhiên, cậu giống nghĩ đến cái gì, lập tức đem Tiểu Tam kéo vào trong lòng mình, hoảng sợ nhìn cô, “Mẹ không thể đem chuyện Tiểu Tam nói cho baba tôi biết nga.”

“Ta là người không có đáng tin như vậy sao?” Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ hai gò má hồng mịn của cậu, “Yên tâm đi, Tiểu Tam là bí mật của hai chúng ta.”

Bởi vì đụng chạm của cô, Âu Quân Thiên có ý thức rút về phía sau một chút, người mẹ ở trong ấn tượng của cậu cả ngày chỉ biết trang điểm phấn son, còn có thể ra tay đánh cậu, khi nào thì trở nên dịu dàng như vậy?

“Tiểu Thiên, sao con không muốn nói cho ba con rằng con vụng trộm nuôi Tiểu Tam?” Thu Thủy Tâm cố ý xem nhẹ tránh né của cậu đối với chính mình, cái gọi là băng dày ba thước, cô không hy vọng xa vời cậu bé sẽ lập tức thay đổi thái độ.

Cậu cúi khuôn mặt nhỏ nhắn lắc lắc đầu, “Không vì sao.” Bỏ qua không muốn tiếp tục đề tài này.

“Tiểu Thiên đáy lòng kỳ thật thực sợ hãi ba ba đúng không?” Cô nhẹ nhàng cầm một tay nhỏ bé của hắn đặt vào trong lòng bàn tay, “Có thể nói cho ta biết vì sao không?”

Cảm giác này..... Âu Quân Thiên không khỏi tròn to mắt, hai tay mềm mại này, là khi đang mộng lung trong mơ cho cậu cảm giác an toàn sao?

Cậu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cảm thấy mẹ trước mắt không chỉ có xinh đẹp, còn thực đáng yêu, nhất là trên mặt người ấy không có chút nào chỉ là làm ra vẻ tươi cười, khiến cậu cảm thấy an tâm như vậy.

Người ấy thật là mẹ cậu sao? Nhưng là vì sao người mẹ hung ác trước kia lại trở nên dịu dàng như vậy?

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, cậu cũng thực hưởng thụ cảm giác được cô nắm tay nhỏ bé.

Cậu nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói: “Một năm trước, con có nuôi một con chó nhỏ Nhạc Nhạc, nhưng nó lại thực không nghe lời, có một ngày con chơi đùa cùng nó quá mức nên nó cắn con một miếng, còn hại con vì sợ mà bị cảm mạo, ba ba biết nên rất tức giận, đem con chó nhỏ tặng cho người khác, từ đó về sau nghiêm lệnh cấm con nuôi súc vật nữa.”

“Ba con cũng là vì tốt cho con, có lẽ cảm thấy con còn quá nhỏ , chưa biết làm sao để chăm sóc chó nhỏ, cho nên mới không cho con nuôi.” Cô an ủi cậu bé, “Vậy sao con lại nuôi Tiểu Tam vậy?”

“Tiểu Tam là chó bị lạc ở gần trường học mà con nhặt được, nó không có ba mẹ, hơn nữa lúc ấy vừa nhỏ vừa xấu, giống như sắp chết vậy, con vụng trộm mang nó về, cho nó ăn, còn vụng trộm lấy ổ trước kia của Nhạc Nhạc cho nó ở, đến giờ đã ba tháng rồi, Tiểu Tam rất thích con, con cũng thực thích Tiểu Tam, nhưng là con sợ ba con sẽ lại vứt Tiểu Tam đi, cho nên mới không thể nói với ba ba.”

Thu Thủy Tâm cảm thấy đứa bé này ngày thường luôn trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kỳ thật lại cực kỳ thiện lương, trong cặp mắt to tròn nhiên không tỳ vết kia của cậu bé lại toát ra đều là những tia thương tích làm người khác đau lòng.

Nếu cô có thể có được một đứa con như vậy thật là tốt biết bao.

Một cổ mẫu tính tràn ngập trong suy nghĩ cô, cô kéo cậu bé vào lòng mình, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cậu, “Yên tâm đi, Tiểu Thiên, về sau ta sẽ bảo hộ con, cũng sẽ bảo hộ Tiểu Tam, con thử tin tưởng ta được không?”

Âu Quân Thiên có chút không thể tin được, người dịu dàng như vậy là mẹ thật sao? Mặc dù cậu có chút không quá quen “Mẹ ôm”, nhưng vẫn là cứng thân mình lại tham luyến mùi hương trong lòng mẹ, thì ra, cảm giác được mẹ thương là như thế này a.....Cậu có chút muốn khóc, lại rất muốn cười. Tựa vào trong ngực của mẹ một hồi lâu sau, rốt cục trầm tĩnh lại, thậm chí còn muốn ôm lại..... Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng Trung bá, “Thiếu gia, sao hôm nay lại về sớm như vậy?”

“Tiểu Thiên đâu?” Âu Cánh Thần trầm thấp hỏi.

Âu Quân Thiên cùng Thu Thủy Tâm ngẩn ra, cô lập tức phản ứng lại, lập tức ôm lấy Tiểu Tam ở một bên, vô cùng nhanh chóng đem nó vào trong phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa mới đóng xong thì cửa phòng ngủ đã bị mở ra, thân hình Âu Cánh Thần cao lớn như quân vương xuất hiện.

“Ba ba.....” Không biết là nghĩ đến bài tập chưa làm hay là Tiểu Tam trong phòng tắm mà Âu Quân Thiên chợt dạ ngập ngừng gọi cha.

“Nghe nói hôm nay con không đi học?” Ánh mắt Âu Cánh Thần khôn khéo đi tuần tra bên trong, anh nhìn thấy Thu Thủy Tâm, nhú mày hỏi: “Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Quân Thiên vội vàng có lỗi mà giải thích, “Thực xin lỗi ba ba, bài tập mà cô giáo Lưu cho con, hôm nay con sẽ thức đêm làm hết toàn bộ.....”

“Tiểu Thiên con điên rồi có phải hay không?” Nghe được cậu bé muốn thức đêm, Thu Thủy Tâm liền bắt mẫn, cô trừng mắt nhìn Âu Cánh Thần liếc mắt một cái, anh ta không thấy đứa bé bị bệnh sao? Thật sự là người cha thất bại!

Không được, đứa bé phải nghỉ ngơi thật tốt, bọn họ đừng ở trong này âm ỹ nó mới phải!

Chưa kịp phân trần mà vọt tới trước mặt Âu Cánh Thần, một phen kéo lấy tay anh ta, đưa anh ta ra bên ngoài, “Tôi nghĩ chúng ta có việc cần nói chuyện.”

Trước khi đóng cửa phòng, cô còn cho Âu Quân Thiên một cái tươi cười, “Tiểu Thiên con ngủ thêm một chút, ta nói chuyện với ba ba con xong sẽ trở lại với con nha!”

Chương 4

Thu Thủy Tâm kéo Âu Cánh Thần đến phòng mình, “Phanh” một tiếng, khóa cửa lại, rất có một bộ ý tứ hàm xúc nếu bọn họ không nói chuyện rõ ràng, cô sẽ không để anh ta đi ra ngoài.

Cô cũng không nhiều lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề nói: “Âu Cánh Thần, Anh là người máu lạnh sao? Tiểu Thiên bị sốt cao cả một ngày nha, anh sau khi về đến nhà chẳng những chưa nói vài câu quan tâm yêu thương với con anh, ngược lại còn chất vấn vì sao nó không đi học!”

Cô giận đến không nhìn được vươn tay chỉ chỉ vào ngực anh, “Cũng có người đàn ông làm ba ba người ta giống như anh vậy sao? Đừng quên đứa bé kia năm nay mới sáu tuổi, anh lại biến nó trở thành mười sáu tuổi mà dạy dỗ.....”

“Tôi dạy dỗ con tôi, chuyện đó và cô hẳn là không có liên quan gì chứ.” Âu Cánh Thần bị cô chỉ vào ngực buộc phải lui về phía vách tường, “Không phải cô luôn miệng nói cô không phải là Angel, không phải mẹ của Tiểu Thiên, không phải vợ của tôi sao? Vì vậy, khi nào việc nhà của Âu gia chúng tôi đến lượt một người ngoài như cô được can thiệp vậy?”

Nghe nói thế, Thu Thủy Tâm thật là có chút ghen lời. Đúng vậy! cô cùng cái nhà này hoàn toàn không có liên quan gì, cô dựa vào cái gì mà quản việc nhà người ta?

Nhưng là..... Nghĩ đến ánh mắt hồn nhiên vô tội kia của Tiểu Thiên, còn có ánh mắt sợ hãi của cậu bé với ba mình, một loại động lực muốn bảo hộ cậu giúp cô có thể ngạo nghễ ưỡn ngực, kiên trì “Tranh thủ quyền lợi được có”.

“Ai..... Ai nói tôi không phải nữ chủ nhân của ngôi nhà này? Tôi chỉ là tạm thời mất trí nhớ mà thôi, mất trí nhớ, anh hiểu ý của hai chữ này chứ?” Cô lại chỉ vào ngực anh lần nữa, “Mất trí nhớ sẽ quên những chuyện lúc trước, nhưng không có nghĩa là tôi cùng gia đình này không có quan hệ gì.”

“Âu Cánh Thần, tôi cảnh cáo anh, con là của anh đồng thời cũng là của tôi, đối với việc anh dùng phương thức dạy dỗ địa ngục này tôi rất không ủng hộ, còn có Obasan đeo mắt kính kia, cư nhiên cầm gậy gộc muốn dùng cách xử phạt về thể xác với con tôi, từ nay về sau tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy người phụ nữ đó bước vào nhà này một bước lần nữa, con tôi không cần cái loại giáo viên không có tính người đó đến dạy.”

Một hơi rống xong, cô nghe được trái tim chính mình đập thành thạch kinh hoàng.

Nha, trời ạ! Cô lại có thể thừa nhận mình là bà xã của sinh vật máu lạnh này, còn thừa nhận sinh một đứa con sáu tuổi..... cô thật sự là -- hy sinh lớn.

Âu Cánh Thần bị cô chỉ làm phía sau lưng đã kề sát vách tường, anh vẫn duy trì tư thế đứng khốc khốc, cười như không cười nhìn cô, “Không tồi, một phen ngôn luận thực phần khích.”

“Uy, tôi là nghiêm túc!” Chuyện gì đây, người đàn ông này rõ ràng chính là đang cười nhạo cô.

Thấy cô hai mắt bốc hỏa, vẻ mặt tức giận, anh lại cảm thấy Angel như vậy thực mê người, từng biểu tình đều chân thật thực là đáng yêu.

Anh cũng phát hiện, thời gian mình nhớ tới cô càng ngày càng nhiều, đây là bảy năm bọn họ kết hôn cho tới nay, anh chưa bao giờ trải qua.

Nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của cô vừa đóng, hai gò má trắng noãn bởi vì kích động mà đỏ lên, có một loại mị lực làm cho người ta không thể chống cự, anh kìm lòng không được, từ từ cúi đầu tới gần đôi môi xinh đẹp mê người của cô..... “Nếu như anh muốn làm một người ba ba đủ tư cách, như vậy tôi xin khuyên anh --”

Thu Thủy Tâm đồng dạng nói xong phát hiện bóng đen trước mắt như thế nào càng lúc càng lớn, cô theo bản năng liền lui lại phía sau, nhưng mà một đôi cánh tay gắt gao giữ chặt cô, áp cô vào một khối ngực rộng lớn, mang theo cô nhanh chóng xoay người.

Ngay sau đó, người phía sau lưng dán tại trên tường biến thành cô, “Anh..... Anh muốn làm gì?” cô phô trương thanh thế mà nói: “Tôi..... Tôi cảnh cáo anh nga, Tôi..... Tôi là đại diện Không thủ đạo..... Ngô --”

Trời ạ! người đàn ông này đang làm gì vậy?

Cô tròn tròn hai mắt, gắt gao nhìn mình cùng Âu Cánh Thần đang tiến hành khoảng cách tiếp xúc là số không, anh anh anh..... quả nhiên hôn cô?

Đầu lưỡi anh bá đạo tách hai hàm răng của cô ra, đưa cô, hấp thu mật ngọt của cô, hơi thở ấm áp vây quanh cô, hai tay ở sau lưng cô di chuyển, cô muốn đẩy anh, lại phát hiện cả người mình nóng lên, hai chân như nhũn ra, chỉ có thể bám lấy cánh tay anh để tránh làm mình bị ngã xuống đất.

Cô không tự chủ được nhắm mắt lại, cảm giác được anh ta ôm vào trong ngực như vậy thật dễ chịu, anh ta hôn không mạnh không nhẹ, lực đạo vừa đúng khiến cô cảm thấy mình tựa hồ sắp bay đến đỉnh mây.

“Thiếu gia, di động của cậu đặt ở phòng khách vang lên, ách.....”

Trung bá trong tay cầm di động của Âu Cánh Thần, xuất hiện từ một đầu khác của hành lang, khi ông nhìn thấy bộ dạng thân thiết của hai người thì trên nét mặt già nua lập tức biến thành màu hồng.

Thu Thủy Tâm cả kinh, từ trong nụ hôn mê say chợt tỉnh táo lại, cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh cũng không có động tĩnh gì, một bàn tay cứng ché giữ cái ót của cô, trán dựa vào trán cô cúi đầu thở hào hển.

Anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích cánh môi sưng của cô, “Bộ dáng của em thực say mê.” Trong mắt hiện lên một chút dục vọng, “Buổi tối tới phòng ngủ của anh.”

“Ai, ai muốn tới phòng ngủ của anh a!” Cô cà lăm .

Âu Cánh Thần giống như muốn trừng phạt cô khẩu thị tâm phi, lại nặng nề hôn cô một lúc, hôn làm cô muốn nói gì cũng không thể nói nên lời.

Trung bá thức thoir chậm rãi lui về phía sau, định không dấu vết mau chóng biến mất, nhưng chưa kịp đi đến cầu thang liền bị Âu Cánh Thần gọi lại -- “Trung bá, đưa di động cho tôi.”

“..... Vâng.” Ông bước nhanh về phía trước đưa điện thoại di động cho anh, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Âu Cánh Thần nhận lấy di động, rồi nói về công việc với khách hàng.

Người đàn ông này rốt cuộc xem cô là cái gì? Thu Thủy Tâm tức giận cũng không được, xấu hổ cũng không xong liền trừng mắt nhìn bóng lưng thon dài của anh, “Âu Cánh Thần, anh là tên hôn đản vương bát đản.....”

Cô chặt vật xoa xoa đôi môi còn vương lại hơi thở của anh, tức giận mà bĩu môi, “Tôi mới không có hứng thú đến phòng ngủ của anh, anh vẫn là dành cơ hội này cho người khác đi.”

“Nha?” Anh nghe vậy vẻ mặt hứng thú quay đầu lại, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến thành một mảnh hồng, thì ra người phụ nữ này cũng có thể then thùng a, cô ta thật là thú vị.

Thu Thủy Tâm bị anh dùng ánh mắt hứng thú nhìn mình, thực xấu hổ mà hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, cũng không biết đang thanh minh cho việc gì mà lớn tiếng nói: “Tối nay tôi sẽ ngủ cùng Tiểu Thiên.”

Nói xong, cô hướng thẳng về phía phòng Âu Quân Thiên mà đi .

Trên giường, tên nhóc kia nghi hoặc nhìn cô, cô liền có tật giật mình, đã vậy còn giấu đầu lòi đuôi hô --“Không phải..... Không phải như con tưởng tượng đâu, chúng tôi chuyện gì cũng không có, ai ya, là anh..... anh ta chủ động hôn , ách.....” *[Jelly : chị này thật đáng iu phải hem vân ty :x, NV: haha, đúng là đáng yêu a, ko đánh tự khai =]]]*

Cô vội vàng che miệng lại, đáng chết! Cô nói chuyện này với một đứa nhỏ sáu tuổi làm chi a?

Càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, cô trưng ra khuôn mặt cười đỏ bừng, cuối cùng, cô nhanh chóng bổ nhào lên giường, kéo chăn trùm qua đầu, bắt đầu làm đà điều.

“Tiểu Thiên, mẹ mệt rồi, ngủ ngon.” Từ trong chăn truyền ra âm thanh rầu rĩ của cô.

“Ách.....” Âu Quân Thiên giật mình, “Nhưng mà, bây giờ mới là 6 giờ rưỡi chiều nha.”

Nhìn cái chăn phồng lên, cậu bé nở nụ cười. Cậu đã lớn như vậy nhưng dường như đây là lần đầu tiên cậu ngủ cùng mẹ nha, dần dần độ cong của miệng cậu càng lúc càng lớn.....

☆☆☆

“Cái này gọi là gì?”

“Sôcôla thánh đại.”

“Còn cái này a?”

“Hamburger gà cay.”

“Cái kia thế nào?”

“Cái này gọi là thịt gà cuốn Mê-hi-cô.”

Thu Thủy Tâm đưa ly Côca lớn đến trước mặt Âu Quân Thiên, “Đừng mãi nhìn thôi a, mau ăn đi .”

Âu Quân Thiên gật gật đầu, lúc đầu là thật cẩn thận nếm thử, sau khi phát giác hương vị không tồi mới ăn từng miếng từng miếng .

Cô nhìn dáng vẻ con ăn, vừa lòng nở nụ cười, “Thế nào? Ăn ngon không?”

Cậu gật gật đầu, miệng nhồi vào đồ ăn, nuốt vào sau đó mới nói: “Lúc mới ăn hương vị có chút kỳ lạ, nhưng càng ăn lại càng cảm thấy ngon, vì sao Phúc tẩu chưa bao giờ làm loại này cho con ăn?”

Cô không thể tin được nhìn con, “Con tốt nhất đừng nói với mẹ đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ con mới ăn KFC nha.”

“Ngô.....” Âu Quân Thiên uống một hơi hết nửa ly Côca, lơ đãng gật gật đầu, “Rất kỳ lạ sao?” Cậu lại cầm chân gà chiên lên ăn.

“Thời bây giờ có đứa trẻ nhà ai là không biết Ken gia gia cùng Mac đương đương a, con thật sự là kỳ lạ.”

“Ken gia gia? Mac đương đương?”

Cô vỗ cái trán, “Chính là KFC cùng Mc Donalds a!”

Cậu nhóc kia vừa ăn vừa nói: “Ba ba không cho phép con ăn cái gì ở bên ngoài, Trung bá bọn họ cũng không cho con mua đồ ăn ở ngoài, Trung bá nói đồ ăn bên ngoài rất bẩn, ăn xong sẽ bị đau bụng.”

“Sao lại có loại giáo dục này a, quả thật quá không thực giữa khói lửa nhân gian rồi!” Cô tức giận bất bình nói.

Nhắc tới Âu Cánh Thần, cô lại nghĩ tới buổi tối hôm kia anh ta vô duyên vô cớ hôn cô, còn nói cái gì muốn cô tới phòng ngủ của anh ta, tên chết tiệt kia rốt cuộc xem cô là gì chứ? Là nô lệ gọi thì đến đuổi thì đi sao?

Tối hôm đó cô cũng thật sự ngủ trong phòng Tiểu Thiên, còn có cảm giác vừa ngủ đã đến hừng đông, sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, cô chợt nghe Trung bá nói rạng sáng năm giờ anh ta đã lên máy bay đi Hongkong rồi.

Người đàn ông này căn bản xem nhà mình như khách sạn mà, cô cũng không biết vì sao mình lại ghen một bụng oán khí như vậy, tóm lại, chính Âu Cánh Thần đã làm cho tâm tình cô khó chịu.

Có điều, không biết có phải Âu Cánh Thần có đem lời của cô nghe vào trong tai hay không mà cô nghe nói cô giáo Lưu kia đã bị đuổi việc .

Vì thế, hôm nay cô liền quyết định mang Âu Quân Thiên đi chơi một ngày, chỉ là cô vạn vạn không thể tin được, tiểu quỷ này lớn lên trong một gia đình giàu có thế mà lại là lần đầu tiên ăn KFC.

Nhìn thấy bộ dạng con ăn miệng đầy dầu mỡ, cô vừa bực mình vừa buồn cười dùng khăn giấy lau miệng cho con.

“Ăn chậm một chút, không có ai giành ăn với con đâu.”

Âu Quân Thiên đại khái đã ăn no, lực chú ý của cậu lại dần dần bị hoàn cảnh xung quanh hấp dẫn, cậu nhìn nhóm bạn nhỏ trong khu trò chơi đang chơi vô cùng vui vẻ, cười vui thét chói tai liên tục, trong ánh mắt là vô cùng hâm mộ.

Thu Thủy Tâm thấy thế, hiểu ý sờ sờ đầu của cậu, “Có muốn chơi không?”

“Ách?” Cậu kinh hỉ quay đầu hỏi, “Con có thể đi sao?”

“Ngốc, đương nhiên có thể đi!”

Cô dẫn theo cậu bé tới khu chơi trò chơi thử chơi một chút, mới đầu thái độ Âu Quân Thiên nói chuyện với cô vẫn là nơm nớp lo sợ, nhưng không được bao lâu, đứa bé liền dỡ lòng đề phòng đối với cô xuống, cùng cô vừa cười vừa nói.

Đứa bé này kỳ thật vô cùng ngây thơ, thiện lương làm cho người ta đau lòng, liền ngay cả không cần thận giẫm lên một con sâu nhỏ ở ven đường cũng khiến cậu bé khổ sở nửa ngày.

Cho dù nó không phải do chính mình sinh ra, nhưng cô vẫn không tự chủ được muốn dành tình thương chứa chan của người mẹ cho cậu bé, bù lại lỗi lầm trong quá khứ mà mẹ ruột cậu bé đã đối xử với cậu.

Lúc chàng vạng, hai người đến công viên, cậu nhóc kia rất là vui vẻ, sức lực dồi dào mà chạy lên chạy xuống, đu đưa xích đu, trượt cầu trượt..... Mỗi một trò đều chơi thể nào cũng không ngán.

“Mẹ ơi” Cậu nhóc kia chạy tới, thân mật gọi cô.

Thu Thủy Tâm có chút thụ sủng nhược kinh*, buổi sáng hôm nay cậu vẫn là gọi cô là “Mẹ” một cách vô cùng cung kính!

*thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt mà kinh ngạc.

Cậu có chút thẹn thùng, “Con..... Con nghe người khác đều gọi như vậy.....”

Cô mỉm cười cổ vũ, “Kêu mẹ muốn làm gì sao a? Có phải khát nước hay không, có muốn mẹ mua đồ uống cho con không?”

Nghe cô mỗi câu mỗi chữ đều là mẹ, cậu ngại ngùng gật gật đầu.

“Mẹ đi mua, con ngoan ngoãn ở đây chơi, không được chạy lung tung nga.”

“Àn.” Cậu làm nũng nói: “Phải nhanh nga.”

“Được” Cô xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, rồi đứng dậy đi đến cửa hàng tiện lợi gần công viên mua nước.

Nhóm bạn nhỏ vốn đang chơi cùng cậu không bao lâu đều đi về, Thu Thủy Tâm cũng vừa rời khỏi mười phút mà thôi, khu công viên trò chơi vậy mà lại chỉ còn mỗi Âu Quân Thiên.

“Cậu nhóc.....”

Lúc cậu đang đu xích đu thì có vài tên du côn không có ý tốt đi tới gần cậu.

“Ba mẹ nhóc đâu?”

Âu Quân Thiên cau mày nhìn mấy thiếu niên to con trước mắt, chân vốn đang đạp đưa trong chớp mắt bỗng dừng lại, “Ba tôi không có đây.”

“Nha? Ba ba không ở đây nha, vậy mẹ nhóc đâu?”

Cậu mắt lạnh trừng mắt bọn họ, “Đi mua đồ uống cho tôi rồi.”

“Ha ha! Thì ra là cậu nhóc đáng thương bị ba mẹ vứt bỏ nha!”

Mấy người đó càng thêm không kiêng nể gì mà vây quanh cậu, một tên thiếu niên tóc vàng trong số đó miệng lẩm bẩm còn kéo kéo T-shirt trên người cậu, đáng về lưu manh huyết súc một cái.

“Không tồi nga, là hàng hiệu đấy, ba mẹ nhóc nhất định rất có tiền phải không?”

Âu Quân Thiên mang vẻ mặt đề phòng trừng mắt bọn họ, nắm tay nho nhỏ cũng nắm lại, cho dù cậu chỉ mới sáu tuổi, nhưng lạnh lùng trong ánh mắt cũng làm cho mấy tên thiếu niên trước mắt bị dọa lui lại mấy bước.

“Mẹ nó, chúng mày có phải là đàn ông không, thế mà lại bị thằng nhãi con như con thỏ nhỏ dọa thành như vậy?” Thiếu niên cầm đầu tức giận vỗ mạnh một cái sau gáy đồng bọn, sau đó giống như ra oai phủ đầu một phen túm cổ áo Âu Quân Thiên. “Tiểu quỷ, trên người có tiền mặt hay không?”

“Cút ngay!” Cậu không chút sợ hãi, ánh mắt sắc bén sống chết trừng mắt đối phương, “Tôi không có tiền bố thí cho ăn mày.”

Đối phương nghe vậy giận dữ, “Mẹ nó, tên nhóc thôi như mày còn dám rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Chỉ là một thằng nhóc con như nó cũng dám kiêu ngạo như thế.

Tên lưu manh giơ cao tay lên, tựa hồ là ý đồ muốn đánh người cho hả giận.

Lúc này, Thu Thủy Tâm vừa vặn mua đồ uống trở về, xa xa liền nhìn thấy mấy tên thiếu niên không tốt, cô nóng vội chạy tới --“Uy, các người muốn làm gì?” Đến gần mới phát hiện bọn họ thế mà lại đang nắm cổ áo Âu Quân Thiên, “Buông tay..... Uy! Bảo các người buông tay có nghe hay không?”

Nhóm côn đồ ngả ngón quay đầu nhìn cô một cái, “Chị hai à, nếu không muốn có chuyện thì tránh xa một chút cho tôi, chẳng lẽ cô không thấy chúng tôi đang chơi đùa với cậu bé này hay sao?”

“Anh hai, mong cậu nói rõ ràng một chút, đứa bé trước mắt mà các người đang quấy rầy là con tôi.” Cô bị mấy tên côn đồ làm tức giận đến trợn tròn hai mắt.

“Con cô?” Đối phương cười trêu chọc, “Chị hai à, cô bao nhiêu tuổi a, lại có thể sinh ra con lớn như vậy?”

Nhìn ngang nhìn dọc, Thu Thủy Tâm một thân T-shirt, quần bò thoát nhìn chỉ là một bộ dạng học sinh, một đầu tóc dài buộc thành đuôi gà, nếu thực mặc vào đồng phục, nói cô là học sinh trung học cũng có người sẽ tin.

Một thiếu niên khác cười tà tà, “Nếu cô không muốn chúng tôi quấy rầy tên quỷ nhỏ kia cũng được thôi, chỉ cần cô.....” Tên đó cà lơ phát phơ nâng cằm cô lên, “Cùng anh em chúng tôi vui vẻ một chút, chúng ta có thể suy nghĩ lại việc buông tha nó.”

“Không cho phép các người chạm vào mẹ tôi!” Âu Quân Thiên nhìn thấy Thu Thủy Tâm bị người ta bắt nạt, vội vàng đẩy mấy kẻ bại hoại đứng trước mặt mình ra, lấy thân mình bảo vệ che trước mặt cô.

Chỉ là, tiếng của cậu mặc dù thật sự rất lớn, đáng tiếc cái đầu lại quá thấp, căn bản không uy hiếp được gì.

“Mày, thằng nhóc không muốn sống này, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Sau cô Âu Quân Thiên đột nhiên bị một tên nắm lấy, “Còn lèo nhèo nữa cần thận ông đây sẽ đánh bẹp mày đấy.”

“Buông con tôi ra!” Thu Thủy Tâm thấy thế liền giơ chân đá về phía tên hỗn đản một cước.

Nhóm thiếu niên xấu lập tức bị hành động thô bạo của cô chọc giận liền lôi kéo Thu Thủy Tâm.

“Buông, mấy tên xấu xa các người!”

“Uy! Bên kia xảy ra chuyện gì vậy?” Hai viên cảnh sát tuần tra vừa vặn đi ngang qua, nhìn thấy tình huống bên này vội vàng đi lại tìm hiểu rõ xem là tình huống gì.

Mấy tên côn đồ thấy thế, nhất thời sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, pha trò giả ngu, “Thì ra là cảnh sát đại ca, không có việc gì không có việc gì, chúng tôi chỉ là cùng người bạn nhỏ này chơi đùa thôi.”

Nhưng Thu Thủy Tâm cũng không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, cô xoa cổ tay bị kéo sưng đỏ, tố cáo --“Anh cảnh sát, mấy tên côn đồ này bắt nạt con tôi, còn quấy nhiễu tình dục với tôi.....”

☆☆☆

Trong biệt thự Âu gia, không khí chỉ có thể dùng từ ‘nguy hiểm’ để hình dung.

Từ lúc vào cửa đến giờ Âu Cánh Thần chỉ ngồi ở trên sô pha, khuôn mặt tuấn tú từ đầu đến cuối lạnh lùng không nói một tiếng, mọi người có mắt đều nhìn ra được anh đang rất tức giận.

Anh trừng không chớp mắt nhìn con mình đứng ở một bên, phía sau con là Thu Thủy Tâm, anh vạn lần không ngờ người phụ nữ này không cần hỏi anh có đồng ý hay không mà đã mang đứa bé đi ra ngoài, còn gây náo loạn ở cục cảnh sát.

Nếu không phải vừa vặn gặp được viên cảnh sát tuần tra, nói không chừng con anh giờ phút này đã trở thành con tin, bị cho vào một bao bố để ở nơi nào đó mà khóc cầu cứu rồi.

Mà điều khiến anh tức giận là, khi nhận được điện thoại của cục cảnh sát, anh thế mà lại lo lắng cho Thu Thủy Tâm.

Khi đó anh mới ra khỏi sân bay, ngay cả nhà cũng chưa về, công ty cũng chưa đến, đầu tiên đã thẳng tiến cục cảnh sát, mãi đến khi tận mắt thấy cô cùng con bình an vô sự thì tảng đá lớn dưới đáy lòng cuối cùng mới được hạ xuống.

Anh khai đao với con trước, lạnh lùng hỏi:“Hôm nay đi ra ngoài, các người đã làm gì?”

Âu Quân Thiên không yên đan các ngón tay vào nhau, cúi đầu trả lời,“Cùng..... Cùng mẹ đi ăn KFC, sau đó đi công viên.....”

“Ngẩng đầu lên nói chuyện với ta.” Anh đè nặng cổ họng trầm giọng mệnh lệnh.

Âu Quân Thiên rung mình một cái, thật cẩn thận ngẩng đầu lên, giống như kẻ trộm mà nhìn ba mình, thân mình nho nhỏ không ngừng lui về phía sau, vô ý tựa vào người Thu Thủy Tâm.

Thu Thủy Tâm vỗ nhẹ bả vai cậu, tiếp thêm cho cậu dũng khí.

Âu Cánh Thần mắt lạnh nhìn hành động của bọn họ, con người tò mò mị lên. người phụ nữ này..... Lúc nào thì cảm tình với con trở nên tốt như vậy ?

“Nói lại một lần nữa, hôm nay ra ngoài đã làm cái gì ?”

“Cùng..... Cùng mẹ..... Đi..... Đi ăn..... Ken..... Ken.....”

“Không được lấp bắp.”

Giọng nói nghiêm túc làm cho Âu Quân Thiên sợ tới mức cảm như hén, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cậu cố nén , không dám khóc ở trước mặt ba.

Thu Thủy Tâm không chịu được cúi người xuống ôm cậu bé vào lòng dỗ dành: “Tiểu Thiên ngoan, Tiểu Thiên đừng sợ, ba con chỉ dọa con mà thôi, không có việc gì, không có việc gì !” Cô vỗ vỗ phía sau lưng con.

Anh bữu môi, hiển nhiên đối với bộ dạng mẹ hiền của cô giờ phút này thực không cho là đúng. “Hiển nhiên cô còn không biết tính nghiêm trọng của việc này.”

“Việc nào có nghiêm trọng, hiện tại không phải chúng tôi cũng chưa gặp sự cố gì sao? Hừ, tôi chỉ biết Tiểu Thiên căn bản có một người cha không biết tình thân, Âu Cánh Thần, anh luôn suy bụng ta ra bụng người, anh hãy đứng ở lập trường con mình mà thay con suy nghĩ một chút đi, tôi nghĩ anh cũng không muốn có được một người ba máu lạnh giống như anh vậy chứ?”

“Ba --”

Âu Cánh Thần nghe thấy lời nói của cô tức giận đến vỗ bàn một cái, người phụ nữ này đang nói gì vậy, nói anh máu lạnh, cô ta đã mang đứa bé đi ra ngoài còn động đến cả cục cảnh sát, mới gọi là nhiệt huyết sao ?!

Âu Quân Thiên bị cơn giận của anh làm cho sợ đến run lên một cái, theo bản năng trốn vào trong lòng Thu Thủy Tâm, thở mạnh cũng không dám thở.

Trong ấn tượng của cậu, quan hệ của cha mẹ tuy rằng không tốt, nhưng từ trước đến giờ đều là mẹ kêu gào, ba rất lạnh lùng, ngay cả một chút biểu tình cũng không muốn cho mẹ một cái.

Hiện giờ ba lại rất giận dữ, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Tiểu Thiên, về phòng của con đi!” Âu Cánh Thần trầm giọng ra mệnh lệnh.

Âu Quân Thiên lại gắt gao cầm lấy tay Thu Thủy Tâm không buông, hít sâu một hơi, dũng khí mở miệng, “Ba ba, ba đừng trách cứ mẹ, hôm nay vốn dĩ mẹ mang con đi ra ngoài, là vì..... trước kia con rất ít đi ra ngoài, cho nên mới.....”

Thật không biết có phải do cách giáo dục hiện đại của Âu Cánh Thần rất thành công hay không mà Âu Quân Thiên tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã có khí khái của đàn ông, muốn bảo hộ mẹ mình.

“Ta nói đi lên lầu!”

Giọng điệu tức giận làm Âu Quân Thiên sợ tới mức nhin không được cả người run lên.

Thu Thủy Tâm tức giận trừng mắt liếc anh một cái, lập tức cúi người xuống vỗ vỗ đầu Âu Quân Thiên, “Ngoan, con đi về phòng trước, chờ ba mẹ nói xong, mẹ lại tới phòng ngủ cùng con.”

“Nhưng là.....” Cậu mang vẻ mặt đề phòng nhìn con thịnh nộ của ba.

“Không sao, mẹ đoán ba con.....” Cô liếc mắt nhìn Âu Cánh Thần một cái, “Hắn là sẽ không định làm một kẻ giết người.”

Âu Quân Thiên mặc dù thực lo lắng, nhưng vẫn ngoan ngoãn lên lầu.

Thấy một màn như vậy, Âu Cánh Thần không thể tin được, trước kia hai mẹ con xung khắc như nước với lửa, bây giờ hiển nhiên lại ở trước mặt anh trình diễn loại tình huống này.

Anh chậm rãi từ sofa đứng lên đi đến trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới hiển lộ một thân quần áo chật vật, đại khái là trong lúc giằng co với đám thiếu niên xấu mà bị rách .

Angel thật sự thay đổi, sở thích thay đổi, anh cảm giác tất cả đều thay đổi.

“Xem ra cô tựa hồ rất muốn làm một người mẹ hiền.”

Nghe anh nói có ý châm chọc, cô không sợ cùng anh đối diện, “Tôi nghĩ, đó là điều Tiểu Thiên cần.”

“Hừ! Cô thật sự hiểu Tiểu Thiên cần cái gì sao?” Giọng điệu của anh có chút đùa cợt.

“Âu Cánh Thần, ở một phương diện nào đó anh thật sự là một người ba tốt, nhưng mà anh cũng không thể phủ nhận, ở một phương diện khác anh cũng thật thất bại.”

Anh xác thực có được tài năng xuất sắc, nhà thiết kế Young danh tiếng cao nhất trong giới trang phục, cho tới bây giờ vẫn là thần tượng của cô, nghĩ đến khi vừa biết được Âu Cánh Thần chính là thần tượng trong cảm nhận của mình, đáy lòng cô còn thực vui vẻ nhưng ở chung thời gian dài cô phát hiện Âu Cánh Thần này căn bản chỉ là một đại bạo quân, bá đạo, chuyên chế, động vật máu lạnh không hơn không kém,.

Anh nghe vậy trào phúng cười nói: “Chẳng lẽ cô cho rằng tôi phải để cho con bị tên côn đồ bắt nạt mới là thương yêu con sao?”

“Tôi chỉ là cảm thấy một đứa bé sáu tuổi, ngay cả KFC là cái gì cũng không biết, thì anh quả thực đã xem con như chim hoàng yến mà nuôi trong một nhà giam hoa lệ rồi.”

“Nha? Theo như lời cô nói, tôi hẳn là nên giảng giải cho con Mc Donalds và Pizza Hut là cái gì nha?”

“So với việc cái gì con cũng không biết thì tốt hơn nhiều.”

“Nó muốn biết cái gì tôi đều đã cho nó biết.”

Cô không cho là đúng, “Phiên dịch thơ cổ, học thuộc một đồng cổ văn [chi, hồ, giả, dã], nó mới sáu tuổi thôi, biết mấy cái này làm chi, tôi nghĩ anh căn bản là không biết giáo dục đứa bé như thế nào.”

“Dù sao vẫn hơn việc cô đại đột mang theo một đứa bé, cùng một đám thiếu niên xấu xung đột! Về sau không được sự cho phép của tôi, các người không được tùy tiện ra ngoài!”

“Chủ nghĩa sô-vanh* đáng giận, anh xem tôi như phạm nhân của anh sao?”

*Chủ nghĩa sô-vanh: niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng đất nước mình là hơn các nước khác. (Ở đây có thể hiểu là chị nói anh độc tài, chuyên chế.)

Âu Cánh Thần dừng một chút, có chút dăm chiêu nhìn cô, một hồi lâu mới mở miệng, “Cô đã quên sao? Lúc Tiểu Thiên ba tuổi, từng bị người ta bắt cóc suốt ba ngày ba đêm sao?”

Thu Thủy Tâm nghe vậy nhất thời cảm thấy cổ họng của mình tựa như bị nhét vào một quả trứng gà, cảm thấy sượng mặt, cô ấp úng nói: “Sa...? Sao, sao có thể..... Tôi..... Tôi không biết.....”

“Quả nhiên cô hoàn toàn bị mất trí nhớ, ba năm trước đây cô mang Tiểu Thiên đi mua sắm, không cẩn thận để con bị người xấu bắt cóc, nếu không phải cảnh sát phá án kịp thời, Tiểu Thiên rất có thể đã bị giết, cô đại khái cũng không nhìn thấy được con lớn như vậy.”

Anh lạnh lùng trừng mắt cô, “Cô muốn phát huy tình thương của người mẹ bằng cách thức buồn cười kia thì còn có rất nhiều, cô muốn làm chính mình bị thương tích tôi cũng không quan tâm, nhưng là mong cô đừng hại con tôi lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.”

Chính mình thật sự là sợ ý, trước đây người ta đã phát sinh qua loại việc này rồi, cũng khó trách Âu Cánh Thần lại khắt khe như vậy. Cô khổ sở cúi đầu làm ra bộ mặt có lỗi, “Thực xin lỗi, hết thảy tôi đều hoàn toàn không biết, tôi thật có lỗi.....”

Anh không ngờ người phụ nữ này thế mà lại còn giải thích với anh, ba năm trước đây khi con bị bắt cóc, người phụ nữ này căn bản không hề thấy có lỗi, chỉ biết tránh này trách nọ rằng cảnh sát làm việc bất lực, thậm chí còn nghĩ rằng Tiểu Thiên chạy lung tung.

Nhưng hiện tại, cô lại giải thích với anh, giọng cũng có chút ghen ngào ..... Là anh nghe lầm sao?

Anh lại lần thứ hai thấy cô đôi môi.

Hai ngày này đi công tác Hongkong, anh kỳ thật vẫn nghĩ đến cô.

Nụ hôn buổi tối hôm kia, anh biết chính mình không khống chế được, nếu không phải Trung bá xuất hiện, anh không biết mình có thể sẽ khống chế được ngọn lửa dục vọng mãnh liệt kia mà làm cháy sạch mọi thứ hay không.

Anh muốn cô! Người phụ nữ bị anh khinh thường bảy năm, thế nhưng thần kỳ gọi lên xúc động muốn giữ lấy cô của anh.

Dự án hợp tác ở Hongkong lần này vốn không cần anh tự mình ra mặt, nhưng vì muốn trốn tránh điều này, bởi vì anh không dám thừa nhận, chính mình bị một người phụ nữ đáng ghét hấp dẫn .

Nhưng là anh tránh được người cô nhưng lại trốn tránh không được lòng chính mình, hai ngày này, anh nhớ cô điên cuồng, ngay cả hành trình ba ngày, anh cũng quyết định kết thúc sớm hơn.

Khi vừa xuống máy bay nghe được tin mẹ con bọn họ gặp chuyện không may, lòng anh lại nóng như lửa đốt.

Con là cốt nhục của anh, anh lo lắng là bình thường , nhưng người phụ nữ này hiển nhiên cũng trở thành đối tượng làm anh lo lắng nhất, rốt cuộc là anh bị sao vậy?

“Cô..... Ách --” Đang muốn mở miệng nhưng bụng lại truyền đến một trận tiếng cô lõ, giờ này anh mới nhớ tới, vì hành trình, hôm nay mười mấy tiếng liền anh chưa ăn chút gì.

Thu Thủy Tâm kinh ngạc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, nhìn ra một chút xấu hổ trên khuôn mặt tuấn tú của anh, cô vụng trộm mím môi, muốn cười lại không dám cười ra tiếng.

Cô thanh thanh cổ họng, “Cái kia..... Tôi nghĩ anh nhất định chưa ăn cơm, hôm nay đến lượt tôi chuẩn bị bữa tối cho anh thật tốt, coi như là tôi hồi lỗi với anh vậy.”

Âu Cánh Thần muốn bảo cô không cần làm, nhưng cô đã xoay người đi về phía phòng bếp, lại là một phát hiện khác làm cho anh kinh ngạc -- cô sẽ xuống bếp?

Nhưng mà không biết vì sao, khóe môi anh lại cong lên, nổi lên một cái mỉm cười hình cung.....

Chương 5

“Đừng chạy, Tiểu Tam, đợi tao với .....”

Phanh!

Một tiếng đồ vật rơi xuống đất truyền vào tai của Thu Thủy Tâm, cô nhìn về phía tiếng kêu thì thấy Âu Quân Thiên vốn đang mãi đuổi theo tiểu Tam đùa giỡn, không nhìn đường mà đụng thật mạnh vào người làm vườn A Kiệt, như vậy thì cũng chưa có việc gì, có điều trên tay A Kiệt đang cầm một hộp âm nhạc cho nên trượt tay làm rơi, rớt xuống nứt thành hai nửa.

“Ai nha, cái này bị rớt hỏng rồi.” Cô tiếc nuối mà nói.

“Là anh ta đụng vào con!” Âu Quân Thiên chỉ vào A Kiệt mà xấu xa cáo trạng trước.

Thu Thủy Tâm cau mày nhìn con, “Có thật là A Kiệt đụng phải con không?”

Ánh mắt cậu bé hơi chớp chớp, “Chính là anh ta đụng con trước.....”

“Thế nhưng vì sao mẹ nhìn thấy là con đụng vào A Kiệt vậy?”

“Con không có.....”

“Tiểu Thiên.” Giọng cô lạnh xuống, “Làm người phải thành thực, nếu không sẽ không là một bé ngoan”

“Xin lỗi, thiếu phu nhân, tôi cũng thực không cẩn thận, không chú ý tới thiếu gia.....” A Kiệt vội vàng nhận sai, cúi người, cầm hộp âm nhạc bị rớt hư lên, trong mắt tràn đầy tiếc nuối.

“A Kiệt, hộp âm nhạc này là.....”

“Ách..... Cái này.....” A Kiệt tuổi còn trẻ, vừa mới tốt nghiệp phổ thông, cậu ta là dân nông thôn mới đến Đài Bắc, ngày thường luôn mang một bộ dáng ngại ngùng, là người luôn trầm lặng, nói không nhiều lắm.

“Là..... Là tôi muốn tặng quà sinh nhật cho một người.”

“Quà sinh nhật? Là tặng cho bạn gái sao?”

A Kiệt ngượng ngùng gật gật đầu, “Phải.”

“Tiểu Thiên, còn không mau nói xin lỗi người ta!” Thu Thủy Tâm nhìn về phía cậu bé kia.

Không ngờ cậu lại lắc đầu, “Không cần.”

“Vì sao?” Cô khó hiểu hỏi.

“Bởi vì anh ta là người làm của nhà chúng ta.” Về mặt cậu bé cao ngạo, “Ba ba con trả tiền lương cho bọn họ, chúng ta là chủ nhân của bọn họ, mà chủ nhân thì sẽ không nói xin lỗi với người làm.”

Loại quan niệm này là ai dạy hẳn ? Mặt cô sắc lạnh lại, “Tiểu Thiên, đưa tay ra.”

“Làm gì?” Cậu bé không tình nguyện chìa tay nhỏ bé của mình ra.

“Ba ba!” Cô đánh hai cái lên tay nhỏ bé của cậu.

Cậu đau nên vội vàng rút tay về, “Mẹ.....” Trong mắt to lập tức dâng lên hai tầng sương mù.

“Đã làm sai thì cần phải làm gì?”

Cậu bé đáng thương hề hề nói: “Xin lỗi.”

“Vậy con làm hỏng của hộp âm nhạc A Kiệt, vì sao không xin lỗi người ta?”

“Bởi..... Bởi vì.....” Âu Quân Thiên ghen ngào .

“A Kiệt bỏ sức ra làm việc, cho nên ba ba con mới trả tiền lương cho cậu ấy, A Kiệt tùy lúc cũng có quyền lợi giống ba con thôi, công việc không phân biệt sang hèn, con hiểu chưa?”

Cậu bé gật gật đầu, khụt khịt mũi sau đó cúi mình nói với A Kiệt “Thực xin lỗi, anh A Kiệt.”

“Không..... Không sao.” A Kiệt có chút thụ sủng nhược kinh.

Thu Thủy Tâm lộ ra một nụ cười từ ái, dùng ngón tay sờ tóc ngắn của con, “Vậy mới là bé ngoan.” cô đưa mấy tờ tiền giá trị lớn cho A Kiệt. “Như thế này có đủ không?”

“Không cần thiếu phụ nhân.....” Anh ta vội vàng từ chối.

“Không có gì, tiền này là tiền tiêu vặt hằng ngày tôi để dành thôi.”

A Kiệt thấy từ chối không được, không thể làm gì khác hơn đành phải nhận, liên tục nói lời cảm ơn rồi rời đi.

Một màn này, toàn bộ đều rơi vào mắt người đứng cách đó không xa - Âu Cánh Thần, khi đang định đi đến khu nhà nhỏ.

Anh khoanh tay trước ngực, nhìn Thu Thủy Tâm hồn nhiên thiện lương trước mắt, nếu có thể, anh hy vọng cô cả đời cũng không khôi phục trí nhớ.

“Ba ba!” Âu Quân Thiên phát hiện bóng dáng của anh, vui vẻ kêu lên.

Thu Thủy Tâm cũng quay đầu, mà Tiểu Tam nghe được giọng cậu chủ nhỏ vui vẻ cũng nhiệt liệt lưng tròn mà kêu hai tiếng.

Trong nháy mắt, sắc mặt hai mẹ con này đồng thời biến đổi, “Tiểu Tam!”

Hai người vội vàng giấu Tiểu Tam ở phía sau, động tác giấu đầu hở đuôi này làm Âu Cánh Thần lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“Hai người cho là mắt tôi có vấn đề sao? Mười lăm phút trước, tôi đã nhìn thấy con vật nhỏ ăn mặc rất quái dị kia ở trong sân chạy lung tung rồi.”

Âu Quân Thiên vội vàng cầu xin nói: “Ba ba, xin ba đừng vút Tiểu Tam đi!”

“Này anh, cái gì gọi là ăn mặc rất quái dị chứ?” Thu Thủy Tâm cảm thấy thiết kế của mình bị người khác vũ nhục. “Cái đó là trang phục tôi tỉ mỉ thiết kế cho Tiểu Tam. tên là ‘bàng vật giai nhân’ ”.

“Nha?” Anh buồn cười nhướn nhướn mày, “Tuy rằng tên này nghe qua có chút ngu ngốc, nhưng thật ra quần áo cũng rất phù hợp.”

“Âu Cánh Thần!” Cô hung hăng trừng liếc mắt anh một cái, “Anh nói thật giống đang dạy bảo người khác a!”

Tiểu Tam phe phẩy cái đuôi chạy về phía Âu Cánh Thần, đi đến bên chân anh dùng cái đầu nhỏ có cột nơ bướm cọ tới cọ lui.

“Tiểu Tam!” Âu Quân Thiên bị dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch ra.

Âu Cánh Thần nhíu mày, vẻ mặt tựa hồ có chút không hờn giận.

“Này, nuôi thú cưng ko phạm pháp chứ?” Thu Thủy Tâm tiên phát chế nhân* mà nói: “Nuôi thú cưng đồng thời cũng có thể bồi dưỡng ý thức trách nhiệm của trẻ nhỏ, đây là tôi xem chuyên gia ở trên tivi nói, nếu anh muốn làm người ba ba tốt thì tuyệt đối phải tham khảo ý kiến này.”

*tiên phát chế nhân: ra tay trước để chiếm lợi ích.

“Tôi cũng chưa nói Tiểu Thiên không thể nuôi nó.”

Hai mắt Âu Quân Thiên sáng ngời, ý của ba ba là..... Thu Thủy Tâm cười tỏ vẻ tán thành, ôm lấy Tiểu Tam, đặt vào trong lòng cậu nhóc kia, “Tiểu Thiên, từ nay về sau con có thể yên tâm, ba ba con đã đồng ý cho con nuôi Tiểu Tam rồi.”

“Cám ơn ba ba!” Âu Quân Thiên vui vẻ chết đi được, luôn mồm nhìn về phía ba mình nói lời cảm tạ, sau đó dính vào trong lòng mẹ. “Mẹ, cám ơn mẹ.”

Âu Cánh Thần bất mãn nhìn Thu Thủy Tâm liếc mắt một cái, chuyện gì đây, hiện tại người xấu đều để anh làm sao?

Cô xấu xa ném cho anh một cái tươi cười đắc ý.

Không khí hòa hợp này mang đến một sự ấm áp khác thường, vây quanh lòng anh, anh hơi hơi nhếch môi, nói với con: “Nếu con muốn cho con chó nhỏ này vào nhà thì phải nhớ dạy nó quy củ thật tốt, biết không?”

Âu Quân Thiên lộ ra nụ cười ngây thơ, “Dạ, con nhất định sẽ huấn luyện Tiểu Tam thật tốt. Tiểu tam, mày phải nghe lời nha.....” Một người một chó chạy chạy đuổi đuổi về phía căn phòng.

“Ha! Trên đầu ác ma rốt cục cũng lộ ra vòng tròn của thiên sứ.” Thu Thủy Tâm không nhịn được trêu chọc anh.

“Tôi có thể tạm thời xem lời nói này của em là ca ngợi.” Anh cho cô một cái mỉm cười mê người.

Anh đi về phía khu nhà nhỏ, lúc này Thu Thủy Tâm mới chú ý tới trong tay anh cầm một vài bản thiết kế, anh đi chưa được hai bước thì một bản thiết kế trong số đó vô ý từ khuỷu tay anh rơi xuống.

Thấy anh tay cầm vài thứ này nọ không thể ngồi xổm người xuống được nên cô hảo tâm chủ động đi tới nhặt lên giúp anh, khi thấy mẫu thiết kế trên bản vẽ, cô không khỏi sững sốt --“Anh..... Anh thật sự sửa bản thiết kế này lại sao?”

Rốt cuộc vẫn để cho cô thấy được, Âu Cánh Thần gật gật đầu thừa nhận, “Tuy rằng không muốn khẳng định tài năng thiên phú của em, nhưng mà đề nghị của em thật là không tồi.”

Thu Thủy Tâm đỏ mặt, cô đem trả bản thiết kế lại cho anh, “Kỳ thật..... Kỳ thật có đôi khi anh cũng không phải làm người ta chán ghét đâu.”

“Cho tới bây giờ tôi vẫn không cảm thấy mình là một người đàn ông khiến người ta chán ghét.”

Anh lướt qua người cô, đi nhanh về phía khu nhà riêng, đột nhiên, dường như anh nghĩ đến cái gì đó nên quay đầu lại --“Đúng rồi, canh gì đó mà hôm nọ em nấu có thể nấu lại cho tôi uống một lần nữa được không?”

Anh thích canh kia sao? Lòng cô không hiểu vì sao lại cảm thấy ngọt ngào, “Cái kia a..... được, hay là bây giờ tôi đi nấu cho anh uống cũng được.....”

Bụng rất đói, ngủ thẳng đến nửa đêm, ban ngày ăn quá nhiều đồ ăn vặt làm cho bữa ăn chính vào buổi tối không ăn được bao nhiêu khiến Thu Thủy Tâm bị đói làm tỉnh dậy, cô mơ mơ màng màng thông thả ra khỏi phòng ngủ muốn đi xuống phòng bếp tìm chút đồ ăn gì đó, lúc đi qua phòng đọc sách của Âu Cánh Thần thì phát hiện cửa phòng cũng không có đóng, bên trong còn có chút ánh sáng .

Cô từ khe cửa ngó vào bên trong, thoáng nhìn thấy Âu Cánh Thần vẫn còn đang bận rộn trước máy tính, đồng hồ lớn ở phòng khách vừa lúc truyền đến tiếng chuông báo hai giờ sáng, người đàn ông này còn chưa ngủ sao?

Cô xoay người đi xuống phòng bếp, tìm được một ít bánh mì, cô nướng thêm một ít, tính làm đồ ăn khuya cho người đàn ông kia.

Sau khi ăn vào một chút rồi thì bụng không bị khó chịu vì đói nữa, cô nghĩ một chút, lại pha một ly trà sâm.

Trở lại trước phòng đọc sách của Âu Cánh Thần, cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng hai lần, “Tôi có thể vào được không?”

Âu Cánh Thần nghe tiếng có chút kinh ngạc, “Vào đi!”

Cô đem trà sâm cùng thức ăn khuya đặt lên trên bàn anh, nhú mào liếc hẳn, “Bình thường anh làm việc đều liệu mạng giống tam lang vậy sao a?”

“Thỉnh thoảng.” Anh hơi lắc lắc cái cổ cứng, thật đúng là hơi mệt , “Đã trễ thế này, sao em còn chưa ngủ?”

“Thấy đói bụng , cho nên xuống lầu tìm chút đồ ăn .” Cô đưa trà sâm cho anh, “Thức đêm không tốt cho sức khỏe, rất tổn hại tinh thần .”

Nhìn trà sâm bốc hơi nghi ngút trước mắt, trong mắt anh toát ra vài tia cảm động, “Cảm ơn.”

“Không có gì.” cô cười cười, “À? Anh đang bản vẽ thiết kế a?” Cô nhìn thấy một bản vẽ trên bàn anh.

“Ừ.” Anh nâng chung trà lên uống một ngụm, “Thời gian tới có buổi triển lãm thi đấu thời phục, trận đấu này rất quan trọng, liên quan đến đơn đặt hàng của năm sau.”

“Như vậy a.....” Cô đưa bánh mì cho anh, “VẬY anh ăn nhiều một chút, mới có thể lực.”

“Kỳ thật là gần đây có hai nhà thiết kế vừa rời khỏi, vì không đủ người cho nên tôi cũng phải thức đêm tăng ca theo.”

Trong bất tri bất giác, Âu Cánh Thần đã cùng cô nói đến công việc, cô tò mò nhìn những mẫu thiết kế này, “Model này chân vẽ thật dài nha, bả vai có chút quá rộng, tỉ lệ của khuôn mặt cũng không hợp lắm.....”

“Em biết vẽ khung mẫu người sao?”

Cô khiêm tốn cười cười, “Một chút thôi, trước kia lúc còn đi học tôi có học qua, hiện tại vẽ đều là thiết kế đồ cho chó mèo, đã lâu không vẽ người rồi.”

“Nhóm nhà thiết kế trong công ty bận đến tối tăm mặt mũi, cho nên chỉ có thể tuyển một vài người trẻ tuổi vừa học vừa làm vẽ những đồ này thôi.”

“A, tôi có thể giúp anh vẽ cũng được!” Cô hứng thú dạt dào mà nói.

“Nha?” Âu Cánh Thần nhìn đồng hồ báo thức trên tường một chút, “Nhưng mà đã rạng sáng hai giờ hơn.....”

“Không sao, hiện tại tôi cũng không cần đi làm, ban ngày có thể ngủ bù a. Để tôi giúp anh vẽ đi, thêm người giúp đỡ thì thêm một phần lực thôi.”

Cô tự động lấy một đồng giấy vẽ trên bàn ôm vào trong lòng, “Anh làm việc của anh đi, không cần để ý đến tôi, tôi sang bên kia vẽ, vẽ xong sẽ đưa cho anh xem.”

“Uy.....” Âu Cánh Thần vốn định phản đối, nhưng khi thấy được vẻ mặt nóng lòng muốn thử tài nghệ của cô, nghĩ lại, quên đi, tùy ý cô vậy!

Đem bánh mì ba miếng cắn thành hai miếng xong, anh lại lần nữa vùi đầu vào công việc, nhưng đã không có biện pháp để chuyên tâm nữa, không ba thì năm phút anh lại ngẩng đầu nhìn cô, chính anh cũng thực kinh ngạc, bắt đầu từ khi nào thì anh lại để ý đến cô như vậy, ánh mắt kìm không được mà dõi theo bóng dáng của cô.

Còn chưa đến ba giờ, anh đã không ngừng nhìn cô vài lần, khi lần nữa phát hiện tầm mắt chính mình lại đặt ở trên người cô, anh bật cười lắc lắc đầu,

không được phân tâm như vậy nữa , nếu không công việc nhất định sẽ không làm xong.

Bắt buộc dời lực chú ý đặt lên công việc, lấy lại tinh thần, rạng sáng năm giờ, anh mệt mỏi ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Thu Thủy Tâm đã gục trên bàn, không biết là đã ngủ từ khi nào.

Anh tay chân nhẹ nhàng thong thả đến bên cạnh cô, ngắm nhìn một chồng giấy bản vẽ đồng loạt xếp lên nhau. Năng lực của cô gái này thật đúng là không phải thường , chỉ vài giờ ngắn ngủi đã vẽ được nhiều như vậy.

“ Angel..... Ách, Thủy Tâm.....” Anh muốn đánh thức cô, nhưng mà cô thực sự ngủ rất say, hoàn toàn không động đậy chút nào.

Cúi người xuống, anh tỉ mỉ đánh giá cô không chút phần son, bộ dáng của cô khi ngủ thoát nhìn tựa như đứa bé, lộ ra cái miệng nhỏ hồng hồng, cho dù không có son trang điểm, vẫn ướt át mê người như vậy.

Một cỗ xúc động khó nhịn làm anh cúi đầu, hôn lên môi cô.....“Ngô.....”

Cảm giác được thân thể cô không an ổn mà nhúc nhích, anh vươn một tay ôm lấy cô, thấy cô mở mắt mông lung buồn ngủ ra, anh nhẹ giọng nói:“Em đang ngủ, tôi ôm em trở về phòng.”

Thu Thủy Tâm đang buồn ngủ dày đặc, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại ngủ.

Âu Cánh Thần đi vào phòng cô, đặt cô lên trên giường, đắp chăn lại cho cô, anh lại luyến tiếc đi ra, nhìn người trước mắt trung ra khuôn mặt ngủ xinh đẹp, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ tình cảm xa lạ, giống như thương, lại giống như yêu, anh nghĩ nếu mình có thể nhìn cô cả đời như vậy cũng sẽ không chán.

Thế nhưng càng nhìn cô chăm chăm, trong đầu càng suy nghĩ miên man, môi hồng phấn mềm mại của cô vừa rồi làm suy nghĩ anh luôn dừng tại lúc đó, anh còn muốn càng nhiều hơn..... Thật sự là! Là lâu rồi không có phụ nữ sao? Anh cũng không quên cuộc hôn nhân thất bại của hai người bọn họ, nếu chính mình thực sự có cảm tình đối với cô, yêu một người vợ đối với anh mà nói quả thực như là một người hoàn toàn mới, thì tương lai nếu có một ngày cô hồi phục trí nhớ , chính mình sẽ hối hận không kịp.

Quên đi! Gần đây công việc nhiều như vậy, anh cũng không dư thừa sức lực mà suy nghĩ nhiều, còn chuyện với cô, hết thấy đều thuận theo tự nhiên đi.

Xoay người, anh tắt đèn đi, khi đi tới cửa còn chúc cô ngủ ngon.

Thu Thủy Tâm cảm thấy chính mình trở nên rất kỳ quái, từ sau ngày cô cùng Âu Cánh Thần vẽ sườn khung cho đồ, dường như cũng rất để ý đến nhất cử nhất động của anh, buổi sáng, cô thích nhìn anh vừa xem báo vừa ăn bữa sáng, buổi tối, cô cũng phải nghe được tiếng xe của anh mới có thể yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tối hôm đó, cô vẽ sườn khung hình cho đồ đến khi ngủ quên, trong lúc ngủ mơ, mơ hồ cảm thấy có người bế mình, còn..... hôn cô, sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong phòng, làm cho cô không khỏi nghĩ, nói không chừng việc kia không phải mơ, chỉ là cô cũng không dám đi hỏi Âu Cánh Thần.

Kỳ thật cô cũng biết loại cảm giác kỳ quái này tượng trưng cho cái gì -- cô, thích Âu Cánh Thần, cô thậm chí hy vọng, chính mình thật sự mất trí nhớ , sau đó có thể cứ như vậy cả đời ở lại bên anh làm vợ của anh.

Ý tưởng của cô thực ích kỷ, nhưng là cô không chế không được tầm mắt của mình cứ chuyển động xung quanh anh, dù là mỗi ngày chỉ có thể nói với anh một câu, có thể liếc mắt nhìn anh một cái, cũng đã làm cô cảm thấy thỏa mãn.

Thái độ của nhóm người hầu trong nhà khi đối diện với cô cũng dần dần thay đổi, cô với Amy trở thành chị em tốt, Phúc tẩu cũng sẽ cười ha ha cùng cô làm việc ở phòng bếp, liền ngay cả đến Trung bá luôn nghiêm túc khi rảnh rỗi cũng sẽ nói đùa với cô vài câu.

Cô thật sự thực hy vọng sau này mỗi ngày đều trôi qua như vậy, cô không nghĩ sẽ rời khỏi gia đình này .

Trong sân truyền đến tiếng xe thể thao của Âu Cánh Thần, hôm nay anh lại về sớm như vậy.

Trong lòng bỗng nhiên nhảy nhót, không bao lâu, liền nhìn đến Âu Cánh Thần từ cửa đi vào.

Cô chủ động chào hỏi, “Hôm nay tan tầm rất sớm nga.”

Anh nhàn nhật gật đầu, “Còn vài ngày nữa sẽ dự thi, quần áo cũng làm gần xong rồi, cuối cùng cũng có thể không cần tăng ca nữa.”

Thấy anh định đi về phía phòng đọc sách, cô quýnh lên gọi anh lại, bối rối tìm một đề tài hỏi: “Cái kia..... Ăn cơm chưa?”

“Vừa mới ăn cùng cấp dưới rồi.” Âu Cánh Thần có chút trốn tránh ánh mắt của cô, trên thực tế, đáy lòng của anh cũng thực phiền muộn.

Anh thừa nhận chính mình đã bị Thu Thủy Tâm hấp dẫn, nhưng chỉ vừa nghĩ đến có một ngày cô hồi phục trí nhớ, vậy hai người lại ở chung như thế nào? Thì anh đành phải áp chế phần tình tố đang rục rịch này.

Thấy khuôn mặt anh tuần của anh nhú lại, Thu Thủy Tâm không khỏi hoài nghi có phải mình đã không cẩn thận đắc tội với anh hay không, nhưng cô vẫn là cẩn thận cười nói: “VẬY..... Anh muốn tắm rửa một cái hay không? Tôi chuẩn bị nước tắm giúp anh.”

“Không cần. Tiểu Thiên đâu?” Anh chuyển đề tài.

“Đang ở trong phòng cùng Tiểu Tam.” Từ sau khi được Âu Cánh Thần cho phép, một người một chó quả thực là như hình với bóng.

Âu Cánh Thần vô lực lắc đầu. “Coi chừng nó mê chơi quá sẽ mất cả ý chí.”

“Sẽ không, kỳ thật Tiểu Thiên rất ngoan, anh cũng không biết, nó --”

“Tổng tài!”

Tiếng nói của một người đàn ông xa lạ đột nhiên cắt đứt lời của cô, chỉ thấy người đàn ông đó kéo một rương hành lý từ bên ngoài vội vàng chạy vào.

“Sam?” Âu Cánh Thần khó hiểu nhìn cấp dưới này, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe cộ.....” Đối phương chạy đến nỗi thượng khí không tiếp hạ khí*, “Quần áo chúng ta đưa đi diễn tập nửa đường va chạm với một xe tải chứa thép, thép đối trên xe phương chằng những đập hư xe của chúng ta, còn đâm rách cả quần áo trong rương.....”

*thượng khí không tiếp hạ khí: không khí không kịp lưu thông xuống.

Âu Cánh Thần vội vàng mở rương hành lý ra kiểm tra, vừa thấy khuôn mặt đều biến xanh, mấy bộ quần áo này đều là tác phẩm chủ lực dự thi a.

Sắc mặt anh tái mét hỏi, “Các người làm việc như thế nào vậy ?”

“Thực xin lỗi..... Là lái xe của chúng ta uống rượu, hiện tại đang đưa đến bệnh viện cấp cứu.....”

Vừa nghe là nguyên nhân này, anh lại càng không vui, “Toàn thể nhân viên bận rộn làm việc gần một tháng, chỉ còn ba ngày nữa sẽ dự thi, hiện tại chỉ một câu thực xin lỗi có thể giải quyết sao?”

Sam không biết làm sao, lộ ra khuôn mặt khóc tang đứng tại chỗ.

“Kỳ thật..... Tôi nghĩ cũng không thể đem tất cả lỗi dồn lên trên người vị tiên sinh này.....” Thu Thủy Tâm ở một bên thật cẩn thận mở miệng nói: “Ai cũng không muốn chuyện này phát sinh, có lẽ --”

“Khi nào thì đến phiên cô mở miệng vậy?” Âu Cánh Thần đang nổi nóng lạnh lùng liếc cô một cái, “Tôi phải làm việc thế nào không cần cô phải dạy.”

“Tôi chỉ là muốn nói --”

“Đủ rồi, hiện tại tôi không có tâm tình nói chuyện phiếm với cô.”

Một cổ ủy khuất đầy bụng, cô cứng ngắc đứng ở tại chỗ, một cổ cảm giác nóng xông lên hốc mắt, cô gắng gượng nhin xúc động muốn rơi nước mắt xuống.

Nhìn thấy bộ dáng lã chã chực khóc của cô, Âu Cánh Thần lập tức hỏi hận giọng điệu mình nói chuyện quá hung dữ, một câu thực xin lỗi đã muốn đến bên miệng, nhưng lúc này di động lại vang lên, anh đành phải nghe trước -- “Uy?”

Là công ty chủ quản nghe được tin tức, gọi điện thoại đến hỏi vấn đề liên quan đến cách xử lý.

“Lập tức triệu tập nhân viên có liên quan, tôi lập tức về công ty họp hội nghị khẩn cấp.”

Sau khi chấm dứt cuộc điện thoại, anh cầm chìa khóa xe lên rồi đi ra ngoài cửa, Sam chạy nhanh đi theo phía sau anh.

Nhìn bóng dáng anh, Thu Thủy Tâm khó nén cô đơn, cô hít sâu mấy hơi thở, tự nhủ mình đừng để ý đến thái độ ác liệt của anh, công ty phát sinh ra loại chuyện như vậy, tâm tình ai cũng sẽ không tốt, mà nếu tâm tình không tốt, giọng điệu nói chuyện lại làm sao có thể tốt được đây..... Tầm mắt nhìn đến rương hành lý kia, cô đi qua cầm lấy quần áo lên xem kỹ, nhìn không được thờ dài một hơi, thật sự là đáng tiếc a, những quần áo này thật xinh đẹp, nếu còn có thể cứu chữa thì tốt rồi.....

Chương 6

Trong phòng họp của tập đoàn Âu thức, không khí ngưng trọng.

“Cảnh sát đã kiểm tra qua, tài xế của xe vận tải đã đụng vào xe của chúng ta không hề có nồng độ cồn, cũng không vi phạm quy định, nguyên nhân xảy ra sự việc đều do tài xế của công ty chúng ta.....”

Âu Cánh Thần không rên một tiếng, nghe cấp dưới báo cáo.

“Những model này đều đã gần tới thời hạn quy định rồi, bộ phận kinh doanh của công ty cũng gọi điện đến hỏi tiếp theo phải làm gì bây giờ.....”

Sau khi Âu Cánh Thần trầm ngâm suy nghĩ đã quả quyết ra quyết định, “Không có những bộ quần áo, tôi nghĩ cuộc thi lần này công ty chúng ta cũng đã mất đi tư cách tham gia. Tiền thù lao của những model này cứ chiếu theo người làm mà trả, nói với người chịu trách nhiệm cuộc thi là chúng ta rút lui khỏi cuộc thi.”

Có người nghe vậy rất không cam lòng, “Nhưng mà tổng tài, thành quả chúng ta chịu bao khổ cực vất vả cả tháng trời, lẽ nào đành bỏ qua như vậy sao?”

“Đúng nha, tổng tài, thật sự không thể nghĩ ra biện pháp khác sao?”

Âu Cánh Thần động viên mọi người, “Mọi người yên tâm, tuy rằng cuộc thi lần này bị thua, bất quá sang năm chúng ta vẫn còn cơ hội, hiện tại hội nghị chấm dứt, mọi người đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Vốn tưởng rằng buổi tối hôm nay rốt cục cũng có thể an an ổn ổn ngủ một giấc thật ngon, không ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, khiến anh trở tay không kịp.

Sau khi ra khỏi công ty anh không về nhà, mà lại đến PUB uống rượu giải sầu.

Anh vẫn không quên bộ dáng hốc mắt đỏ kia của Thu Thủy Tâm vào lúc sáng trước khi anh rời nhà, cô..... còn buồn không?

Anh thật muốn ôm cô vào trong lòng mà an ủi thật nhiều, thế nhưng anh đã quyết định phải kiềm nén tình cảm đối với cô, không muốn làm cho quan hệ giữa bọn họ có thay đổi, bước đầu tiên nhất định phải rời xa cô.

Chỉ là, anh thật sự rất nhớ cô nha..... Rượu càng uống, lý trí càng lơ lửng không khống chế được tình cảm, anh càng lúc càng nhớ cô..... Anh không biết đến tận cùng mình đã uống bao nhiêu rượu, thỉnh thoảng nghe được có người gọi tên anh, anh nhấc một đôi mắt men say lên mông lung nhìn về phía người tới.

Người phụ nữ trước mắt này nhìn có chút quen, nhìn anh cười càng thêm dịu dàng, “Âu tổng tài, sao lại đi uống rượu một mình vậy?”

Anh suy nghĩ một lúc, mới nhận ra người kia, “Thì ra là Tống tiểu thư.”

Cô là trưởng phòng thiết kế của tập đoàn Hoa thị - Tống Nhã Huyền, cũng là một trong những đối thủ của công ty trong cuộc thi lần này.

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Sắc mặt anh rất kém.”

Anh tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Không có gì, do áp lực công việc quá lớn, đến uống chén rượu nhỏ thả lỏng bản thân một chút mà thôi.”

“Thật là trùng hợp, tôi cũng vậy. gần đây người trong ngành vì cuộc thi này mà bận tới mất, áp lực lớn cũng là đương nhiên.”

Thấy anh còn muốn tiếp tục rót rượu uống tiếp, Tống Nhã Huyền vội vàng cầm lấy cái ly trong tay anh, lắc lắc đầu, “Đừng uống nữa, còn uống nữa sẽ say mất.”

Trên thực tế, anh cũng đã say, cho nên ngay cả từ lúc nào bản thân bị cô dìu đi ra ngoài cũng không biết.

Anh đi lại tập tễnh, nếu không có Tống Nhã Huyền đỡ, chỉ sợ đã sớm ngã xuống bên đường. Một trận gió đêm thổi qua, đột nhiên anh cảm thấy một trận khó chịu trong dạ dày, nhin không được buồn nôn, cuối cùng cũng nôn ra.

Vừa nôn, chẳng những dơ chính mình, mà cái bần cũng dính vào trên người Tống Nhã Huyền, nhưng cô chẳng những không ngần ngại, ngược lại còn lấy khăn tay ra giúp anh lau vết bần bên miệng.

“Cánh Thần, anh có mệt lắm không?” Tự ý sửa xưng hô lại gọi thành thân mật, biểu lộ rõ ràng tâm ý của cô.

Hai mắt Âu Cánh Thần mê loạn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt người phụ nữ trước mắt này đột nhiên xuất hiện rất nhiều gương mặt, chốc lát là Angel, chốc lát lại là Thu Thủy Tâm, làm cho anh nhìn không rõ mà nắm bắt cũng không được.

Sau đó, anh nhìn thấy khuôn mặt anh anh khóc, thực ủy khuất, thực chật vật, anh rất đau lòng, một tay ôm lấy đối phương, “Thủy Tâm..... Đừng khóc.....”

“Cánh Thần, anh làm sao vậy?” Tống Nhã Huyền bị anh thỉnh linh ôm vào trong lòng liền ngẩn ra, tim đập cuồng loạn lên.

“Thủy Tâm..... Thủy Tâm.....” Anh nhỏ giọng gọi tên này, một nụ hôn nồng nhiệt như cơn sóng không ngừng đánh úp về phía khuôn mặt cô, “Sorry, anh không nên hung dữ như vậy, thực xin lỗi.....”

Khi Âu Cánh Thần kéo một thân mệt mỏi về đến nhà đã là buổi tối hai ngày sau.

Anh không thể ngờ, giữa trưa ngày hôm sau lúc say rượu tỉnh lại, anh lại ở trong phòng ngủ của Tống Nhã Huyền, cũng không thể nhớ ra đêm qua đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, anh làm sao lại gặp cô ta .

Tống Nhã Huyền không đi làm, cô khéo léo tươi cười nói anh đã uống say nên cô đã hảo tâm dẫn anh về nghỉ ngơi.

Anh nhàn nhạt nói lời cảm ơn, sau đó liền rời khỏi. Hai ngày nay Tống Nhã Huyền liên tục gọi điện tìm anh, nhưng anh đã tìm đủ mọi lý do để không gặp.

Ngày hôm đó anh đến thẳng công ty, triệu tập tất cả nhân viên có liên quan họp nghiên cứu phương án giải quyết.

Kỳ thật hai ngày không trở về nhà, với anh mà nói cũng không có gì là quá, trước kia anh còn ở ngoài lâu hơn, thậm chí có một khoảng thời gian, anh rất chán ghét bước vào cánh cửa nhà này, bởi vì trong nhà có một Angel khiến người ta ghét.

Nhưng mà bây giờ, chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, lại làm cho trong lòng anh sinh ra vô số nhớ mong.

Là bởi vì Thủy Tâm sao? Anh có chút khẩn trương, có chút chờ mong muốn nhìn thấy cô, nhưng rồi vẫn miễn cưỡng chính mình kiềm chế xúc động này.

Từ trong gara đi ra, ngửa đầu nhìn phía phòng ngủ ở lầu hai của cô, nơi đó một mảnh tối đen, cô đã ngủ chưa?

Anh nhin không được mà lộ ra một nụ cười khẩy giễu cợt chính mình. Càng là không muốn để ý, tâm tư lại càng hướng về cô a!

Suy nghĩ xong, anh đổi một hướng khác, đi về phía khu nhà riêng.

Di? Sao đèn ở khu nhà riêng lại sáng?

Đúng lúc Trung bá đi tới trước mặt, trong tay còn bung khay, khi nhìn thấy anh, biểu tình hiển nhiên lại hoảng sợ.

“Thiếu gia?” Anh thấp giọng gọi khẽ, thấy Âu Cánh Thần định mở miệng nói chuyện, vội vàng làm một động tác dừng lên tiếng.

“Suyt, nhỏ giọng một chút, thiếu phu nhân cô ấy dường như đang ngủ.”

“Thủy Tâm đang trong phòng làm việc của tôi?”

“Đúng vậy, thiếu phu nhân đã ở trong đó suốt hai ngày không đi ra .”

Bước chân Âu Cánh Thần nhanh hơn cấp tốc đi vào khu nhà riêng, nhưng do chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên anh đã bị tình cảnh bên trong làm chấn động, ngực hung hăng run lên, dường như không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Những bộ quần áo bị thủng rách kia, lúc này từng bộ từng bộ được treo lên cẩn thận, anh không thể tin được mà thuận tay cầm một bộ quần áo lên, nơi ngực vốn bị thủng lúc trước bây giờ đã được một chuỗi hạt ngọc khéo léo che lại, lỗ hổng chỗ eo phía sau lưng cũng được một dây thắt lưng che dấu.

Mức độ hư hại của những bộ quần áo này đều không giống nhau, mỗi một bộ anh cũng đều có thể lập tức nhìn ra được chỗ nào khác so với thiết kế ban đầu, sự khắc phục của cô lại khiến người ta cảm thấy cũng không có chỗ nào không ổn.

Tầm mắt chuyển tới trên người Thu Thủy Tâm đang ngủ say ở góc, trong tay cô còn cầm một cái váy đã sửa ổn.

Giờ phút này, anh thật sự không biết nên hình dung sự cảm động dưới đáy lòng mình như thế nào, người phụ nữ này..... rốt cuộc cô ấy đã vì anh mà làm những gì ạ? Hốc mắt không tự chủ được mà nóng lên, cô ngốc! Cô thật sự là một cô ngốc!

Anh lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, “Vĩ Kiệt, lập tức thông báo cho các bộ phận, trận đấu ngày mai chúng ta sẽ tham gia!” Anh không thể phụ tâm ý của cô.

Anh vừa cúp điện thoại liền nhìn thấy Thu Thủy Tâm hoảng sợ từ ghế trên nhảy xuống, không may bị đồ vật hỗn độn bên cạnh làm trượt chân, trong nháy mắt khi cô sắp ngã sắp xuống, Âu Cánh Thần cấp tốc xông lên phía trước giữ chặt cô, cũng thuận thế ôm cô vào trong lòng.

Vẻ mặt của cô có chút mờ mịt, cánh tay đặt lên cổ anh, “Cánh Thần, là anh sao?”

“Thủy Tâm.....”

“Thật hay quá, tối nay lại mơ thấy anh .....” Cô lộ ra một nụ cười, “Em rất muốn nói chuyện với anh, nhưng anh lúc nào cũng không để ý tới em.”

Cô giữ chặt lấy anh, giống như rất sợ anh sẽ đi mất, “Thật ra..... thật ra em vẫn muốn nói với anh, em thích anh..... rất thích rất thích.....”

“Thủy Tâm.....” Âu Cánh Thần nghe được lời thổ lộ của cô, cái gì bắn khoăn ngay tức khắc cũng đều vút ra sau đầu, vui mừng khôn xiết không thôi, anh thích cô, cô cũng thích anh, bọn họ lại là vợ chồng..... Như vậy, anh còn lo lắng cái gì nữa? Cho dù sau này cô khôi phục trí nhớ, đó cũng là chuyện của sau này.

Cúi đầu, môi hôn lên trán của cô, “Thật ra anh cũng rất muốn nói với em, trái tim của anh..... cũng giống như em.”

Nơi này tuyệt đối không phải phòng ngủ của cô!

Sau khi Thu Thủy Tâm tỉnh lại, ngồi trên giường lớn mềm mại, hoảng sợ vạ phần nhìn bốn phía chung quanh, vách tường trắng như tuyết, vật dụng trong phòng đều có màu sắc tối, đây là một căn phòng thuần nam tính.

Trên người cô là cái chăn tơ tằm màu lam sậm có hoa văn cành cây, bên cạnh chăn là cái áo sơ mi hàng hiệu màu trắng..... không biết là đang ở đâu, trời ạ, lần sau tỉnh dậy dù cô có phát hiện mình đang ở trong công viên cũng sẽ không lấy làm lạ.

Bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó, cô xóc mạnh chăn lên, hô, còn may còn may, bộ đồ ngủ còn mặc trên người..... Nhưng mà, chờ một chút, bộ đồ ngủ này không phải của cô, có thể nhìn ra được là một bộ quần áo kiểu nam..... Da đầu run lên, vì sao, vì sao, vì sao a? Cô rốt cuộc ở đâu a?

Lúc này, cửa toilet trong phòng bị đẩy ra, từ bên trong đi ra một người đàn ông có dáng người cao thon, chỉ bọc một cái khăn tắm gợi cảm bên hông.

“A.....” Quả nhiên là Âu Cánh Thần! Cô vội vàng ôm chăn lui về phía sau, “Anh..... sao anh lại ở đây?”

Âu Cánh Thần cầm khăn lông lau tóc ướt của mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, “Anh không biết là anh xuất hiện ở phòng ngủ của mình thì có gì kỳ quái .”

Như là giúp cô hóa giải xấu hổ, anh cầm khăn lông trong tay quăng lên đầu cô, “Chậc, bộ dáng lúc em vừa mới rời giường thật sự là xấu muốn chết, đi tắm rửa một cái đi.”

Mặc cho cái khăn lông kia khoác lên ót, Thu Thủy Tâm vẫn ngây ngốc nhìn anh, “Nhưng mà.....” Cô bối rối chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ chính mình, “Vậy sao em lại ở đây? Còn nữa, bộ đồ ngủ trên người em này..... hình như..... hình như không phải của em.....”

“Là của anh.” Anh thực tự nhiên nói: “Thay đồ ngủ để em ngủ thoải mái một chút.”

“Cũng có nghĩa là.....” Cô lúng túng hỏi: “Em đã bị anh nhìn thấy hết?”

“Có gì không ổn sao?” Anh bật cười nói: “Đừng quên con của chúng ta năm nay đã sáu tuổi .”

Cô là có khổ mà không có chỗ tỏ, nếu nói với anh, mình vẫn là xử nữ, không biết anh có thể chê cười cô là người si đang nói mộng hay không nữa?

“Mau một chút, triển lãm trang phục sắp bắt đầu rồi, em chuẩn bị nhanh chút, chúng ta cùng đi dự.”

“A? Cùng đi dự gì?” Nhất định là cô vẫn chưa tỉnh ngủ rồi ! Vì thế mà cứ liên tiếp xảy ra những chuyện làm người ta kinh ngạc.

“Triển lãm trang phục.” Anh đi đến trước ngăn tủ lấy một hộp gấm màu hồng nhạt ra đặt bên cạnh cô, “Mặc lễ phục này đi.”

Anh mở hộp gấm, lấy lễ phục ra, Thu Thủy Tâm vừa nhìn thấy đã không khỏi kinh ngạc.

“Đây là bộ..... Điệp luyện giai nhân?”

Âu Cánh Thần gật đầu, “ Em không nhìn lầm.”

“Nhưng không phải anh muốn lấy bộ điệp luyện giai nhân này đi dự thi sao?”

“Quần áo có thể lấy đi dự thi còn rất nhiều, không thiếu một bộ này.” Anh ý vị thâm trường nhìn cô, “Anh chỉ muốn lấy tác phẩm anh hài lòng nhất tặng cho người thân cận nhất của anh mặc, Thủy Tâm, em mặc nó vào vì anh đi.”

Lời nói này ái muội không rõ ràng, khiến trái tim của cô đập bình bịch lên.

Tác phẩm hài lòng nhất cho người thân cận nhất ? Chẳng lẽ..... Anh ấy xem mình là người thân cận nhất của anh ấy sao?

Nhưng mà vừa mới trước đây, rõ ràng anh ấy còn một bộ dạng lạnh lùng cách xa người ngàn dặm, vì sao bây giờ lại thay đổi thái độ?

“Sorry!” Dường như hiểu được hoang mang của cô, anh nhìn cô nói lời xin lỗi: “Có liên quan đến thái độ của anh mấy ngày hôm trước, anh thừa nhận là anh đã quá xúc động, nếu như em muốn trừng phạt anh, chờ sau khi cuộc thi kết thúc anh sẽ tùy em xử trí, có điều anh hy vọng hôm nay em có thể cùng anh đi tham dự, được không? Thủy Tâm.”

Đối mặt với gương mặt chân thành, tiếng nói mê người, dáng vẻ dịu dàng của anh, lòng phòng bị của Thu Thủy Tâm trong nháy mắt liền sụp đổ.

“Còn nữa, cảm ơn em đã giúp anh sửa lại tốt những bộ quần áo đó, tuy rằng so với phong cách của anh từ trước đến nay có chút chênh lệch, nhưng mà thiết kế cảm kỳ thật rất tốt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên. “Cho..... Cho nên a?” Anh ấy sẽ không phải muốn lấy những quần áo đó đi dự thi chứ?

“Cho nên --” Anh cười điểm chóp mũi cô một cái, “Anh muốn mang những cái chúng ta cùng nhau thiết kế đi dự thi a.”

“Không thể nào?” Cô kêu lớn lên, “Sở dĩ em sửa những quần áo này chỉ là cảm thấy chúng bị bỏ đi rất đáng tiếc, ai yo, nếu anh thật sự mang mấy cái này đi dự thi khẳng định sẽ khiến người ta cười chết mất!”

“Không còn kịp rồi, anh đã đưa quần áo đi rồi.”

Cô còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cửa phòng ở phía sau lại bị người ta mở ra, Âu Quân Thiên đi đến. “Ba ba, Trung bá nói..... Ách?”

Nhìn thấy ba trần nửa thân trên cậu cũng không kỳ quái, nhưng mẹ đang ở trên giường liều chết cầm lấy chăn trùm lên mình kia khiến cho cậu cảm thấy bất ngờ.

“Vì sao ba mẹ lại ở cùng một phòng a?” Cậu bé khó hiểu hỏi.

Mặt Thu Thủy Tâm càng đỏ hơn, xong đời rồi ! Phải giải thích với con như thế nào a?

Trên mặt Âu Cánh Thần không chút ngượng ngùng, trả lời một cách đương nhiên: “Ba mẹ vốn dĩ nên ngủ cùng một phòng.”

Cậu nhóc kia vẫn còn muốn hỏi rõ ràng hơn một chút, “Nhưng mà trước kia ba mẹ đều là tách ra ngủ .....”

Anh buồn cười điểm cái trán con một cái, “Vấn đề này chờ con lớn hơn một chút tự nhiên sẽ biết. Được rồi, giờ nói cho ba ba nghe, Trung bá nói cái gì?”

“Ách..... Trung bá nói, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, vậy con nhanh đi nói với Trung bá, ba mẹ sẽ xuống lầu dùng bữa sáng ngay.”

“Ân, được.”

Đuổi con đi xong, quay đầu lại, Âu Cánh Thần nhìn Thu Thủy Tâm vốn tính làm đà điều, bây giờ đã trốn trong chăn đại khái là chuẩn bị làm gấu Bắc Cực ngủ đông luôn rồi.

Lần đầu tiên Thu Thủy Tâm đến nơi hoa lệ thế này, những người mẫu tập hợp trong hội trường, trên sân khấu hình chữ T thật dài lóe ra những ngọn đèn chói mắt cùng âm nhạc sống động.

Nhiều tập đoàn lớn cũng tham gia thi đấu, các phóng viên đều ở trước sân khấu không ngừng chụp ảnh, chụp ảnh, nếu không thì vội vàng chạy đi phỏng vấn những nhà thiết kế hoặc người mẫu.

Ngồi ở ghế ngồi dành cho khách quý, Thu Thủy Tâm mặc một bộ lễ phục dạ hội màu hồng nhạt khăn trang hề hề xem cuộc thi, Âu Cánh Thần ngồi ở bên cạnh cô nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của cô, nhìn sang cho cô một cái tươi cười trấn an.

“Thả lỏng một chút, đừng khăn trang, người thi đấu là anh mà không phải em.”

“Nhưng mà đợi lát nữa quần áo Phi Shary Á sẽ lên sân khấu, em rất sợ những bộ quần áo bị em chỉnh sửa qua.....” Cô càng nghĩ càng bất an, “Thật mất mặt, nếu bị những uỷ viên bình phẩm chê cười, về sau em cũng không muốn sống .....”

“Nếu như thật sự bị người ta chê cười, anh liền chấm dứt nhãn hiệu Phi Shary Á này.” Anh nửa đùa nửa thật nói, anh vô cùng tự tin vào mắt thẩm mỹ của bản thân, nếu dám lấy đi thi đấu, thì nhất định đã có nắm chắc.

“Ách?” Cô hoảng sợ nhìn anh, “Anh nói thật sao?”

“Dù sao, em tin tưởng anh là được.”

Đột nhiên, ngọn đèn vốn đang lóe sáng tối sầm lại, âm nhạc cũng chuyển sang giai điệu nhu hòa.

“Sau đây tác phẩm sắp lên sân khấu là trang phục của nhà thiết kế Young, bộ sưu tập Phi Shary Á --”

Cùng với âm thanh của người dẫn chương trình, một người mẫu có dáng người cao gầy mặc một bộ lễ phục váy ngắn màu đen tiến lên sân khấu, tiếp theo, là hai người mẫu mặc lễ phục dài màu tím.

Nhìn những người mẫu lần lượt đi ra, Thu Thủy Tâm càng nhìn tim đập càng nhanh, đến cuối cùng nhắm luôn mắt lại, tựa hồ rất sợ đối mặt với kết quả sắp sửa nhận được.

Thế nhưng bất an hơn nửa ngày, cô cũng không nghe được lời nói chê bai nào từ trong đám người cả, cô có chút yên tâm chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy hầu hết người xem đều rất hứng thú theo dõi trang phục được trình diễn trên sân khấu.

Nha? Chẳng lẽ bọn họ không thấy phong cách thiết kế của những quần áo này không giống Young, cũng không nhìn ra những vết tích từng tu bổ qua sao?

Phi Shary Á trình diễn xong, lập tức thay đổi sang trang phục dự thi của nhà thiết kế khác. Thu Thủy Tâm thoáng thả lỏng xuống, nhưng vừa nghĩ đến kết quả bình chọn lát nữa thì lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Không biết đã qua bao lâu, khi cô nhìn thấy người dẫn chương trình lại xuất hiện trên sân khấu lần nữa, trong lòng lại ghen tới yết hầu.

“Được rồi, thế là kết quả cuộc thi lần này đã có --” Trong tay người dẫn chương trình cầm một xấp danh sách, cao giọng tuyên bố, “Đạt được huy chương đồng cuộc thi lần này là, bộ sưu tập Thu Sắc Hải Đường của công ty Lượng Thái.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, một người đàn ông trung niên đầu hói dẫn theo một đám người mẫu đi lên sân khấu, lãnh giải thưởng, tiếp nhận giới truyền thông chụp ảnh.

Tiếp theo người dẫn chương trình tuyên bố á quân. Không phải Phi Shary Á, cùng lúc Thu Thủy Tâm cũng thở phào nhẹ nhõm, dù gì như vậy chứng tỏ bọn họ có thể sẽ là quán quân, nhưng mặt khác cũng càng thêm lo lắng.

Rốt cục, anh ta cũng tuyên bố giải thưởng lớn thuộc về ai, hai tay Thu Thủy Tâm tạo thành chữ thập, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

“Quán quân cuộc thi lần này chính là – Bộ sưu tập Thiên Đường của tập đoàn Hoa Thị.....”

Nghe vậy, Thu Thủy Tâm giống như trong nháy mắt bị quăng xuống đáy cốc, tâm tình down đến không thể down hơn được nữa. *(chữ down này là giữ nguyên văn lời của tác giả)*

Cô mang vẻ mặt thất vọng liếc nhìn Âu Cánh Thần một cái, “Em rất xin lỗi.” Vẻ mặt như sắp khóc.

Anh chỉ là càng nắm chặt tay cô hơn, nhìn cô lắc lắc đầu, đùa giỡn nói: “Ai nha, vậy sắp tới em nhất định phải giúp anh một việc lớn, cẩn thận suy nghĩ giúp anh, nhãn hiệu cho tác phẩm mới tiếp theo phải lấy cái tên vang dội nào.”

“Cuộc thi lần này đặc biệt có thêm một giải thưởng cho trang phục có ý tưởng sáng tạo nhất, và lại người đoạt giải thưởng này sẽ có cơ hội ký hợp đồng cùng tập đoàn Âu Châu KEC.....”

“Nha? Sao vẫn còn một giải thưởng dành cho trang phục có ý tưởng sáng tạo nhất vậy?” Thu Thủy Tâm nhú nhú mày, có điều trong lòng đã không còn dám ôm thêm hy vọng gì.

“..... Giành được giải thưởng trang phục có ý tưởng sáng tạo nhất chính là – Bộ sưu tập Phi Shary Á của tập đoàn Âu thị!”

“Ách?” Thu Thủy Tâm ngây dại, không thể tin được.

“Mời nhà thiết kế Young của Phi Shary Á lên sân khấu nhận giải thưởng.”

Âu Cánh Thần đứng dậy, kéo vợ mình bên cạnh cùng đi lên sân khấu. Lúc Thu Thủy Tâm phục hồi tinh thần lại thì cô đã đứng ở trên sân khấu, đứng song song với người mẫu xinh đẹp đáng người cao gầy.

Cô giống như đang nằm mơ mà nhìn Âu Cánh Thần tiếp nhận giải thưởng do người đại diện ban tổ chức trao tặng, lại muốn khóc , nhưng lúc này lại là vui mừng quá độ mà khóc.

Một đám phóng viên tranh nhau chụp ảnh phỏng vấn --“Âu tổng tài, Phi Shary Á có thể đạt được giải thưởng ý tưởng sáng tạo nhất trong cuộc thi lần này, xin hỏi giờ phút này ngài có cảm tưởng gì?”

Anh trầm ổn cười, gắt gao cầm tay nhỏ bé của Thu Thủy Tâm, ánh mắt thật sâu nhìn cô, “Tôi chỉ muốn cảm ơn vợ tôi, nếu không có cô ấy, Phi Shary Á sẽ không có vinh quang như ngày hôm nay.”

Phóng viên nghe vậy đều đem lực chú ý chuyển qua trên người Thu Thủy Tâm, có người hỏi --“Ngài luôn rất ít cùng phu nhân xuất hiện ở những cuộc xã giao, hôm nay sao có thể dắt tay nhau đến tham dự vậy?”

“Oa! Bộ lễ phục dạ hội trên người của Âu phu nhân rất đẹp, xin hỏi Âu tổng tài, bộ lễ phục này cũng xuất xứ từ tay ngài sao?”

Đối mặt với truy hỏi của phóng viên, Thu Thủy Tâm có chút không biết làm sao, Âu Cánh Thần lại thuận thế đem cô ôm vào lòng, đối với vấn đề của các phóng viên hỏi liền trả lời.

“Kỳ thật bà nhà tôi bẩm sinh rất thích thiết kế, trang phục lần này đại khái là kết quả sự cố gắng của tôi cùng cô ấy, cho nên hai chúng tôi cùng đến tham dự, còn lễ phục dạ hội trên người cô ấy này có tên gọi là ‘Điệp luyện giai nhân’, đúng như các vị đã đoán, là tôi thiết kế riêng cho vợ tôi, làm lễ vật tặng cho cô ấy.”

Thu Thủy Tâm đang trốn ở bên cạnh anh chăm chú sục sạo mặt tuấn mỹ mê người của anh, anh tựa như một tác phẩm kiệt xuất của thượng đế, chẳng những anh tuấn chói mắt, mà giờ tay nhắc chân cũng đều tản ra phong thái quý tộc mê người.

Người đàn ông đầy mị lực nam tính, giàu có tao nhã này, là chồng của cô -- tuy rằng, cô chính là thể thân của vợ anh.

Cô cảm thấy hết thảy này tựa như một giấc mộng đẹp xa hoa, đứng cùng một nơi với anh, nhận sự chúc mừng của mọi người, cô cảm thấy mình giống như bay đến tầng mây cao nhất, loại cảm giác hư vinh khi được người khác chú ý này khiến cô thấy vô cùng lâng lâng sung sướng.

Sau khi trao giải thưởng xong, chính là yến hội chúc mừng, mọi người ở đây đều là đồng nghiệp, đều quen biết lẫn nhau, nên cũng không tránh được lại là một trận hàn huyên chúc mừng.

“Young, chúc mừng anh!” Người đang bung một ly Whisky đi tới gần chính là, Quán quân cuộc thi lần này, trưởng phòng thiết kế của tập đoàn Hoa thị - nhà thiết kế Tống Nhã Huyền.

Khi cô ta nhìn Âu Cánh Thần, trong mắt là ngưỡng mộ có, sùng bái có, còn có một vẻ sâu sắc làm cho người ta nắm bắt không được.

Mà khi cô ta nhìn Thu Thủy Tâm mỉm cười, không biết vì sao, Thu Thủy Tâm cảm nhận được có một cổ địch ý.

Âu Cánh Thần cũng đáp lễ nói: “Thành tựu của cô cũng không tồi, có thể đạt được quán quân chứng tỏ những cố gắng mấy năm gần đây của cô đã được khẳng định.”

“Cheers!” Đôi phương tao nhã nâng chén.

“Cheers!” Anh cũng hào phóng uống một ngụm rượu.

Tống Nhã Huyền nhìn về phía Thu Thủy Tâm, khóe môi tràn đầy tự tin tươi cười, “Âu phu nhân, rất vui được gặp cô ở đây, nể mặt uống một chén đi.”

“Ách..... Cái kia.....”

“Sorry, bà nhà tôi không biết uống rượu, để tôi uống thay cô ấy.” Âu Cánh Thần lập tức giúp cô ngăn cản.

Tổng Nhã Huyền gắt giọng: “Young, anh sợ tôi sẽ ức hiếp bà nhà anh sao?”

“Tôi không có ý đó. Chỉ là tôi nghĩ, Tổng tiểu thư hẳn là sẽ không ép buộc chứ?”

“Tổng tiểu thư?” Nghe xưng hô xa lạ như thế, cô ta hơi hơi nhú mi, “Young, sao lại khách sáo với tôi như vậy? Tôi nhưng thực hoài niệm cảm giác ở cùng với anh, đừng quên tối hôm đó ở nhà tôi.....” cô ái muội cười cười, “Lúc ấy anh ôm tôi rất chặt nga.”

Thu Thủy Tâm nghe vậy biến sắc, Tổng Nhã Huyền giống như đang diễn kịch mà ung dung che cái miệng nhỏ lại, một bộ dáng nói dối, nhưng ai cũng nhìn ra được, cô ta là cố ý.

Trong con người Âu Cánh Thần chợt lóe lên một tia sắc bén, lạnh nhạt nói: “Có chuyện như vậy sao? Đêm đó tôi uống rượu say mềm, hẳn là đã sớm ngủ như chết rồi, đừng nói ôm người khác, sợ rằng chỉ cử động mười đầu ngón tay cũng lực bất tòng tâm.”

Trên mặt Tổng Nhã Huyền có chút không nhịn được, “Nha? Xem ra có người muốn trở mặt không thừa nhận.”

Thu Thủy Tâm nghe không nổi nữa, cô là vợ chính thức -- tuy rằng là giả -- nhưng vẫn đang đứng đây, người phụ nữ kia cũng quá không coi ai ra gì rồi, cô không cần nghĩ nhiều liền thốt ra, “Tôi nghĩ mọi người cũng đều là người trưởng thành rồi, cho dù trên giường có phát sinh gì đi nữa, cũng chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi.”

“Huống chi người vợ hợp pháp là tôi vẫn còn đang đứng đây, cô lại ở trước công chúng nói những lời này với chồng tôi, cũng không sợ bị người ta đàm tiếu sao?”

Tổng Nhã Huyền không cam lòng yếu thế, “Chồng cô qua đêm ở chỗ tôi là sự thật.”

“Anh thề cái gì anh cũng chưa làm.” Anh lập tức cam đoan mình trong sạch.

Thu Thủy Tâm liếc mắt nhìn Âu Cánh Thần một cái, “Tôi tin tưởng nhân cách của chồng tôi, anh ấy nói cái gì cũng đều chưa xảy ra, như vậy nhất định là cái gì cũng đều chưa xảy ra, giữa vợ chồng nếu ngay cả điều cơ bản nhất là tín nhiệm cũng không có, vậy không phải là thật đáng buồn sao?”

Thấy Tống Nhã Huyền còn muốn nói gì đó, cô liền tiên hạ thủ vi cường. Cô lấy một ly rượu trên bàn rượu bên cạnh qua, “Tống tiểu thư, rất vui được gặp cô, cũng cảm ơn cô hôm đó đã thu lưu chồng tôi một đêm, để tỏ thành ý của tôi, tôi xin kính trước.” Nói xong, cô đem chất lỏng trong chén uống một hơi cạn sạch.

Chương 7

“Vì chúc mừng chúng ta đoạt giải, cạn ly..... Cạn ly..... Cạn ly.....”

“Thủy Tâm, em say rồi!”

Đến nửa đêm, Âu Cánh Thần ôm Thu Thủy Tâm với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì say rượu về đến nhà, cô mang một bộ dạng say khướt, làm anh không biết phải làm sao. Có điều, tự làm bậy không thể sống, ai kêu mình lại dính vào người phụ nữ Tống Nhã Huyền kia làm hại cô gái nhỏ trong lòng này cả buổi tối đều uống rượu giải sầu, bảo cô uống ít một chút nhưng thế nào cũng không chịu nghe.

Người hầu trong nhà thấy thế hai mặt nhìn nhau, Thu Thủy Tâm nhìn thấy bọn họ, giẫy ra khỏi vòng ôm của Âu Cánh Thần, cầm tay trung bá -- “Lí tổng tài, chúng ta cạn ly!”

“Thiếu phu nhân, tôi là Trung bá.....”

“Ách.....” Cô xoay người một vòng, chụp lấy Amy, “Kim tiểu thư.....”

“A! Thiếu phu nhân, tôi là Amy !”

Âu Cánh Thần vội vàng ôm eo cô kéo vào trong lòng, đi về phía cầu thang. Nếu sớm biết tử lượng của cô gái này kém như thế thì ngay từ đầu anh nên cất lực ngăn cô chạm vào rượu rồi.

Cô gái nhỏ trong lòng không an phận mà vặn vẹo, trong lúc vô tình đã trêu chọc làm anh nổi lên dục hỏa.....“Thủy Tâm, không được cử động!”

“Thả em xuống..... Em còn muốn uống.....”

Anh dùng chân đá văng cửa phòng ngủ của mình ra, nhanh chóng đặt cô lên giường lớn, hít sâu cố gắng dẹp yên xao động trong cơ thể, anh cũng không dám cam đoan mình sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ăn cô.

Thu Thủy Tâm ngồi dậy muốn xuống giường, anh nhanh chân giữ chặt cô lại, cô liền thuận thế vòng qua cổ anh, hơi thở ấm nóng nói với anh rất hăng hái:“Cùng uống với em đi.”

Anh vô cùng bất đắc dĩ, “Em đã uống hết một chai rồi.”

“Em mặc kệ.....” Cô dùng một chút, trong đầu hỗn độn giống như nghĩ đến cái gì đó, một đôi tay nhỏ bé lập tức sờ lung tung ở trước ngực anh, muốn cởi nút áo somi cùng caravat của anh.

Anh biến sắc, cô muốn làm gì?

“Các người thật sự đã từng ở cùng nhau sao?”

“Ân?” Cô đang hỏi cái gì?

“Cái người phụ nữ gọi là Tống Nhã Huyền kia ấy. Anh thật sự bởi vì uống rượu nên đã lên giường với cô ta sao?” Mắt của cô mông lung say lơ đãng cố gắng nhìn chăm chú vào anh.

“Anh thật sự chỉ là uống rượu rồi ngủ trên giường ở nhà cô ta một đêm, anh dám thề với trời, đêm đó chuyện gì cũng không xảy ra.” Rốt cuộc anh phải giải thích mấy lần nữa thì cô mới tin a?

“Uống rượu ..... Là có thể ngủ với phụ nữ khác sao? Hỗn đản!” Cô đột nhiên đánh anh một quyền thật mạnh, “Âu Cánh Thần anh là hỗn đản!” Lại vừa cào vừa cắn anh.

Quả nhiên khi người ta uống say là không thể nói lý, anh vừa bực mình vừa buồn cười né tránh ‘Công kích’ của cô, “Tiểu thư à, cho dù em muốn ăn dấm chua thì làm ơn chờ lúc tỉnh táo một chút hãy tìm anh tính sổ được không?”

“Em đây cũng uống say, sao anh không cùng em..... ngủ cùng em?” Cô cong đôi môi đỏ mọng tức giận nhìn anh, “Anh xem, bây giờ em rất say nha..... Âu Cánh Thần, chúng ta cùng lên giường đi.”

“Phốc xích --” Nhìn bộ dáng cô ngốc như vậy, anh nhin không được cười ra tiếng đến.

Không ngờ cô còn thật nghiêm túc, lập tức bắt đầu cởi quần áo, trong chốc lát anh không kịp ngăn cản, bộ điệp luyến giai nhân này đã bị cô thô lỗ xé xuống, sau đó không phân rõ mà ôm lấy anh, bắt đầu hôn lung tung.

Âu Cánh Thần là người đàn ông bình thường, trong lòng lại là người vợ đã kết hôn nhiều năm, giữa hai người còn có một đứa con sáu tuổi, mà cô cũng đã xác định lòng mình thích anh, đây lại là cô chủ động ôm vậy thì anh còn có gì để kiêng kỵ chứ ?

Hơn nữa, anh cũng muốn cô, dục vọng kia vẫn luôn sâu đến cô không thể tưởng tượng.

Vừa đáp lại nụ hôn của cô, vừa cởi vương bận trên người mình, vào thời điểm hai thân thể giao hòa cùng một chỗ, cái cuồng dã nguyên thủy kia lại làm cho anh cảm nhận được một loại khoái cảm trước nay chưa từng có..... Kích tình qua đi, Thu Thủy Tâm mệt mỏi nên ngủ rất say, nhưng Âu Cánh Thần lại không buồn ngủ. Vừa rồi, khi anh tiến vào cô, tựa hồ cảm thấy trở ngại, dừng đạo(*lối vào chỗ đó*) của cô cũng nghẽn chặt làm cho anh thiếu chút nữa đã bỏ vũ khí đầu hàng.

Tư vị tuyệt mỹ kia, tựa hồ không giống như của một phụ nữ đã từng sinh con phải có..... dùng khuỷu tay để chuyển động người, vặn đèn ở đầu giường lên, nhìn khuôn mặt đang cười của cô, còn có mảng mê đỏ ửng người, anh yêu thương cúi đầu xuống, thương yêu mà hôn nhẹ lên môi của cô, cô ưm một tiếng, chuyển người một cái, đá văng chẵn ra.

Người phụ nữ này, vẫn là đứa bé sao? Thế mà còn có thể đá chẵn..... Anh bật cười kéo lại chẵn cho cô, bỗng dưng, tầm mắt anh bị một màu đỏ nhạt của vết máu trên ga trải giường làm chú ý -- ông trời ơi! Cái kia là cái gì?

Âu Cánh Thần biến sắc, ánh mắt trở lại nhìn cô, phát hiện cô bên hông dưới của cô, ở phía sau chỗ từ lưng tới gần cái mông, một mảnh trắng nõn.

Sau lưng Angel ở chỗ đó có một cái bớt màu đỏ kia mà..... Sao biến mất rồi?

Lúc Thu Thủy Tâm tỉnh lại, đã là mười giờ sáng ngày hôm sau.

Cô muốn ngồi dậy, nhưng đầu lại hung hăng co rút đau đớn, cô than nhẹ một tiếng, lập tức ý thức được là chuyện gì xảy ra. Đáng giận! Đây là hậu quả của say rượu sao?

Cô day day đầu, muốn giúp mình dễ chịu một chút, lúc này, cửa phòng bị người mở ra, Âu Cánh Thần bưng một mâm đồ ăn mỹ vị mỉm cười đi về phía cô.

Ách? Cô nhìn nhìn bốn phía, đây quả nhiên là..... Phòng của anh! Lại chậm rãi kéo chăn xuống, nhìn thấy mình trần truồng.

“Oa!” Cô sợ tới mức thét chói tai ra tiếng, “Sao cả người em trống trơn vậy?”

Anh bật cười nhìn đôi má hồng nhật của cô, buông khay, ngồi ở bên giường giữ cằm của cô, “Bởi vì ngày hôm qua có một cô gái nào đó sau khi uống rượu vào thì bị dục hỏa đốt người, thực không khách khí xem anh như ngư lang(*trai bao*) miễn phí mà sử dụng, lúc ấy anh liều mình giãy dụa, liều mình kêu cứu mạng, thế nhưng khí lực của cô gái kia thật sự là rất lớn, dưới tình huống bất đắc dĩ, anh liền không may thất thân.”

Cô nghe thấy thì vô cùng sửng sốt, tối hôm qua mình uống rất nhiều rượu, nhớ lại những ấn tượng mơ hồ, hình như anh cũng nói không sai..... A, mắc cỡ chết mất, sao cô có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ?

Giây tiếp theo, cô đột nhiên nghĩ đến một việc, nếu..... Giữa bọn họ thật sự đã xảy ra chuyện gì, vậy..... vậy chuyện đêm đầu tiên của cô chẳng phải đã bị anh phát hiện rồi sao?

“Âu Cánh Thần.....” Cô gọi anh với vẻ mặt nghiêm túc, sắc mặt trắng bệch, “Đêm qua anh cùng em..... lúc đó, có phát hiện chuyện kỳ quái gì hay không?”

“Chuyện kỳ quái gì?” Anh u mê hỏi lại, “Em chỉ là.....”

Thấy bộ dạng anh mơ hồ, cô không nhìn được lại suy đoán, chẳng lẽ đêm qua cô không có lạc hồng* ?

Trước kia ở trường đã từng học qua một khóa hộ lý nói rằng lần đầu tiên của phụ nữ cũng vẫn có thể không chảy máu.

Như vậy nói cách khác, anh căn bản là không phát giác ra đêm qua là lần đầu tiên của cô?

Âu Cánh Thần dùng giọng điệu dịu dàng gọi cô, “Thủy Tâm,” Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lửa nóng của cô lên, “Em đã là người phụ nữ làm vợ, làm mẹ người ta rồi, em làm ơn không cần biểu hiện thẹn thùng trước mặt chồng mình như vậy chứ?”

Anh đưa khuôn mặt tuấn tú của mình đến trước mặt cô, bốn cợt nói: “Em yêu, chẳng lẽ em đã quên chúng ta là vợ chồng sao?”

Cô chỉ có thể kinh ngạc nhìn lại anh, bởi vì hai chữ ‘Vợ chồng’ này làm cho ngực của cô bắt đầu khó chịu lên.

Người đàn ông trước mắt này, không phải chồng của cô -- tuy rằng bọn họ đã có vợ chồng chi thật(*quan hệ xác thật*).

Chỉ có cô mới biết, cô chỉ là thể thân của vợ anh, đột nhiên cô cảm thấy không thể chịu được, kỳ thật từ ‘em yêu’ cùng ‘vợ’ trong miệng anh, kỳ thật là dùng để gọi một người phụ nữ, cô thừa nhận, cô đã yêu thương anh, thân thể cùng trái tim cũng đều như vậy.

Nếu nói rõ chân tướng ra thì sao? Có điều không phải lúc trước đã từng nói qua rồi sao? Anh cũng không tin, vả lại, nếu anh tin, như vậy người đàn ông dịu dàng tuấn mỹ trước mắt này một khi biết cô là giả mạo, anh còn có thể giống như bây giờ mà lộ ra tươi cười mê người với cô nữa không.

Anh ôm cô vào trong lòng, cầm nhẹ nhàng để ở trên đầu cô, giọng điệu hài lòng nói, “Em biết không? Sự thiện lương của em, đơn thuần của em, tài hoa của em, kiên trì của em, tất cả tất cả của em, đều làm anh thật sâu say mê.” Anh nói chuyện có ẩn ý trong lời nói: “Bất luận về sau có xảy ra chuyện gì, anh cũng đều bảo vệ em thật tốt.”

Thu Thủy Tâm cảm thụ được sự che chở của anh, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Nếu tất cả những việc này là một sai lầm hoàn mỹ, vậy thì cô rất hy vọng, sai lầm này có thể vĩnh viễn đừng bị phát hiện.

Những ngày được ở cùng với Âu Cánh Thần vô cùng ngọt ngào, được tình yêu ấm áp cùng dịu dàng vô tận của anh bao ở trong lòng bàn tay, Thu Thủy Tâm cảm thấy cuộc đời này chưa bao giờ được hạnh phúc như bây giờ vậy.

Thời gian vội vàng trôi qua, trong nháy mắt, bọn họ đã cùng nhau đón lễ Noel đầu tiên sau khi ở cùng nhau.

Một đêm bình an, bọn họ cũng mở một bữa tiệc lớn đón lễ Noel, sau đó hai người thừa dịp Âu Quân Thiên ngủ sau liền vụng trộm đem một đồng lớn hộp lễ vật để ở đầu giường của cậu bé, sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên nghe thấy từ phòng của tên nhóc kia truyền đến từng hồi tiếng kêu kinh ngạc.

Cậu bé thét chói tai rồi cười khanh khách, chạy vào phòng cha mẹ. Bây giờ cậu bé cũng đã quen nhìn thấy cha mẹ cùng giường rồi, sẽ không ngạc nhiên giống ngày đầu tiên nữa.

Tên nhóc kia trèo lên giường, làm nũng ngồi vào trong lòng Thu Thủy Tâm, tay nhỏ bé ôm cổ của cô, “Mẹ, thật ra mẹ chính là ông già Noel trong truyền thuyết đúng hay không?”

Thu Thủy Tâm không nhịn được cười ra tiếng, tiểu quỷ này cũng quá thông minh rồi, nhanh như vậy đã đoán được lễ vật là do người lớn cho, chỉ có điều, nó đoán còn thiếu một người.

“Sai.”

“Sai?” Cậu bé nghiêng đầu nhìn cô, khó hiểu.

“Mẹ là bà già Noel.” Cô không nhịn được mà trả lời, đôi mắt vụng trộm liếc mắt nhìn Âu Cánh Thần bên cạnh một cái, ra ám hiệu cho cậu nhóc kia.

Âu Cánh Thần cũng đã dậy từ sớm, đang định thơm trộm vợ một cái, không ngờ con còn nhanh hơn anh một bước, lễ vật anh cũng có phần, lại chỉ ân cần với mỗi mẹ. Anh dám chưa nói: “Tiểu Thiên, con đã là nam tử hán, đừng luôn quán quít lấy mẹ như vậy, đó là việc chỉ có trẻ con mới được làm.”

Thu Thủy Tâm cảm thấy buồn cười, “Làm ơn đi, Tiểu Thiên mới chỉ có sáu tuổi mà thôi nha.”

“Đủ lớn rồi, có thể không cần mẹ.” Giọng điệu của anh không tốt lắm.

Âu Quân Thiên cực kỳ thông minh, nhìn ra tâm tư của ba, cậu bé rất ra dáng người lớn mà nói: “Tuy rằng bộ dạng ghen của ba ba thực không Man, nhưng con cũng có thể hiểu được. Nếu đã như vậy, mẹ, con sẽ không làm bóng đèn của các người nữa.”

Nghiêm trang nói xong, tiểu quỷ nhảy xuống giường, xoay người rời đi.

Lúc đi tới cửa, cậu bé đột nhiên quay đầu, “Nha, thiếu chút nữa đã quên cám ơn ông già Noel. Đúng rồi, con có thể hẹn trước lễ vật của Noel sang năm không ạ? Con muốn làm anh, ba mẹ..... Cố lên nha!”

Thu Thủy Tâm đỏ mặt lên nhìn cậu bé đi ra cửa phòng, còn hiểu ý đóng cửa phòng lại nữa, “Àn, anh nghĩ về sau chúng ta tốt nhất là khóa cửa thì có vẻ tốt hơn.”

Âu Cánh Thần nghiêng răng nghiêng lợi, đưa con trước kia thấy anh thì giống như chuột nhìn thấy mèo, từ khi nào đã trở nên cả gan làm loạn như vậy? “Tiểu quỷ kia thật sự là càng ngày càng mục vô tôn trưởng*.”

*mục vô tôn trưởng: trong mắt không có người lớn.

Cô lập tức nói đỡ cho con, “Em thấy Tiểu Thiên càng ngày càng có cá tính.” Cô cũng là vừa tức giận vừa buồn cười, “Kỳ thật, em cảm thấy cách giáo dục của anh rất thành công, Tiểu Thiên là một đứa nhỏ thông minh, anh để cho nó học tập trước tuổi cũng tốt lắm, tương lai nhất định nó sẽ rất thành công.”

Anh kéo cô vào trong lòng, rũ mắt dịu dàng nhìn cô. “Giáo dục của người làm mẹ như em cũng rất thành công a, ít nhất bây giờ nó đã tươi cười nhiều hơn, cũng vui vẻ hơn. Con là của chúng ta, về sau nó có thành tích lớn bao nhiêu thì công lao cũng là một người một nửa.”

Nhưng là, cô kỳ thật không phải mẹ ruột của nó..... Những lời này cô không nói nên lời, đành phải im lặng xuống.

“Sao vậy?” Anh cảm nhận được sự khác thường của cô.

“Không có gì.” Lắc lắc đầu, cô nói sang chuyện khác, “Em chỉ muốn nói là, chúc anh Noel vui vẻ.....”

Lời còn chưa nói xong, một nụ hôn nồng nhiệt liền áp lên cánh môi của cô, hai người ở trên giường triền miên rất lâu rất lâu -- kỳ quái, rõ ràng vẫn là khuôn mặt này, lại vẫn là tiếp xúc thân mật như vậy đáng lẽ cô phải rất quen rồi a, vì sao mỗi lần anh vừa tới gần thì trái tim cô vẫn không nhận được mà đập thình thịch vậy?

Đó là một lễ Giáng sinh rất có ý nghĩa, không chỉ có Âu Quân Thiên nhận được một đồng lớn lễ vật, mà cả người hầu trong nhà cũng vậy.

Phúc tửu nhận được một loại kem dưỡng da thích hợp với làn da của mình, Trung bá thì là một cái thắt lưng tinh xảo, Amy thì là một bộ váy xinh đẹp, lái xe lại là một cặp kính mắt thái dương, A Kiệt là đồng hồ..... Toàn bộ Âu gia đều đắm chìm trong vui vẻ cùng hạnh phúc, thiếu phu nhân như Thu Thủy Tâm lúc trước đều bị bọn họ chán ghét cùng sợ hãi nhưng dưới sự trả giá bằng quan tâm tràn ngập tình yêu của cô đã nhận được sự quý mến của mọi người.

Nhà ăn của Âu gia hôm nay dường như cũng phá lệ náo nhiệt hơn so với mọi ngày, đoàn người chẳng phân biệt chủ tớ ngồi vây quanh cái bàn, thưởng thức một bữa tiệc Noel lớn rất phong phú .

Khi mọi người đang đùa giỡn thì xuất hiện một vị khách không mời mà đến --“Tôi đã quấy rầy các vị rồi sao?” Tổng Nhã Huyền trang điểm xinh đẹp sáng rọi bốn phía đang đi vào, trong tay còn cầm theo một cái túi xách đắt tiền số lượng có hạn.

Âu Cánh Thần đứng dậy, khách khí hỏi: “Hôm nay tôi nghỉ ngơi một ngày, không đến công ty.” Dù Lễ Giáng sinh không phải kỳ nghỉ đặc biệt ở Đài Loan, nhưng trường Tiểu Thiên theo học là trường của giáo hội, cho nên mới được nghỉ ngày hôm nay. “Tổng tiểu thư có chuyện gì sao?”

Tổng Nhã Huyền phóng khoáng cười cười, thông dong nói ra mục đích mình đến, “Có tin tức tốt tôi muốn nói cho anh đầu tiên, nên cũng bắt chập suy nghĩ có làm trở ngại hay không. Dự án hợp tác giữa tập đoàn Âu thị cùng Hoa thị sẽ được công bố vào buổi sáng ngày hôm nay, qua sự trình bày của tôi, Tổng tài của chúng tôi đã hoàn toàn đồng ý với điều kiện của bên các anh đưa ra.”

Hóa ra là người phụ nữ này tới để tranh công ?! Âu Cánh Thần ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vây tốt rồi, dự án hợp tác này đối với cả hai tập đoàn chúng ta đều có nhiều chỗ lợi.”

Thu Thủy Tâm nghe vậy thì vô cùng hưng phấn, cô vui vẻ ôm lấy cánh tay Âu Cánh Thần, “Ý của Tổng tiểu thư có phải muốn nói bản vẽ trước trận đấu kia của chúng ta cùng nhau cố gắng đã được thông qua rồi hay không?”

Anh nhìn vợ mình lộ ra một nụ cười chân thành. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô, anh mới cảm thấy hành vi tự tiện chạy tới báo tin tức của Tổng Nhã Huyền cũng không đáng ghét cho lắm. “Đúng vậy.”

“Oa nga!” Thu Thủy Tâm thật giống như trẻ con mà kéo tay anh vừa nói vừa nhảy, “Đây là sự thật sao? Ông trời! Đó là lần đầu tiên em tham gia thiết kế nha, không ngờ thế mà được thông qua nhanh như vậy !”

Anh nhẹ nhàng ấn cái mũi của cô một cái, “Cô gái, đừng quá đắc ý.”

Tổng Nhã Huyền vẫn bị lạnh nhạt bất mãn nhìn sự thân mật giữa hai người, âm thầm khó hiểu, nếu cô nhớ không lầm, tình cảm giữa Âu Cánh Thần và vợ anh ta là không tốt, bằng không sao Âu Cánh Thần lại một mình đi uống rượu giải sầu được? Trong cuộc thi đấu trang phục, cô cứ tưởng vì ở trước công chúng cho nên hai người mới diễn với người bên ngoài, nay xem ra, tựa hồ chuyện không phải như vậy.

“Cám ơn cô đã đặc biệt đến báo cho tôi biết tin tức tốt này.” Âu Cánh Thần khách sáo nhìn sang Tổng Nhã Huyền. Người phụ nữ trước mắt này có ý đồ gì anh đều hiểu rất rõ, có điều, anh cũng không định cho cô ta bất cứ cơ hội nào để phá hỏng gia đình mỹ mãn ngàn vàng khó đổi như bây giờ của anh.

Nhưng Tổng Nhã Huyền cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy, cô ta lấy lùi làm tiên nói: “Young, nhà anh náo nhiệt như vậy khiến tôi rất hâm mộ, cho tôi gia nhập nữa có được không? Mọi người trong nhà tôi đều ở Mỹ cả rồi, một mình đón lễ Noel sẽ cảm thấy rất cô đơn .”

“Được!” Người hàng năm luôn phải một mình kiếm sống ở bên ngoài như Thu Thủy Tâm vừa nghe thấy liền cảm động lây, hơn nữa người ta còn đặc biệt đến báo tin tức tốt này cho bọn họ, bọn họ cũng không nên cách xa người ta ngàn dặm như vậy.

Cô mang theo vẻ mặt chân thành đứng dậy, đi tới cầm tay Tống Nhã Huyền, “Hôm nay Phúc tẩu chuẩn bị rất nhiều món ăn phong phú, nếu Tống tiểu thư không chê chúng ta đương nhiên là hoan nghênh cả hai tay a. Amy, phiền cô tới phòng bếp lấy thêm bát đũa lại đây được không?”

“Tôi đây sẽ không khách khí.” Tống Nhã Huyền cười nhẹ, lấy từ trong cặp tài liệu ra một hộp lễ vật đã chuẩn bị sẵn, đi đến trước mặt Âu Quân Thiên. “Tiểu Thiên, con còn nhớ dì không? Khoảng một năm trước lúc ba con dẫn con đến nhà hàng ăn cơm chúng ta đã từng gặp nhau nha.”

Âu Quân Thiên chỉ là lễ phép cười, “Chào dì.”

“Đây là quà Giáng sinh dì tặng cho con, con xem có thích hay không?”

Âu Quân Thiên nhìn về phía ba, trung cầu ý kiến của anh. Âu Cánh Thần nhàn nhạt nhìn con gật gật đầu, cậu bé mới thật cẩn thận lễ phép nhận lấy.

“Cám ơn dì.” Nói xong, cậu bé nhảy xuống ghế dựa, chạy đến bên chân Thu Thủy Tâm thân mật ôm thắt lưng của cô, “Mẹ, lát nữa mẹ giúp con mở quà được không?”

Cô dịu dàng mỉm cười với cậu bé một cái, “Được, đúng rồi, mẹ nói nhỏ cho con biết nga, mẹ với ba ba con cũng chuẩn bị rất nhiều quà cho Tiểu Tam đó.”

“Thật không?”

“Nếu gạt con sẽ là.....”

Âu Cánh Thần không muốn bị lạnh nhạt, cũng đi qua ôm vai vợ. “Bà xã, lát nữa ăn cơm trưa xong anh cũng có một món quà muốn tặng cho em.”

Mắt thấy bọn họ một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, gương mặt Tống Nhã Huyền đang giả vờ hiền lành dường như đã sắp không giữ được, theo những gì cô biết, chuyện này nhất định có cái gì đó kỳ quái, Âu Cánh Thần chính xác là cùng vợ ‘Tướng kính như băng*’ bảy năm, mới gần đây sao có thể có chuyện biến lớn như vậy được?

*Tướng kính như băng: chỉ sự xa cách, lạnh lùng với nhau.

Cô chắc rằng trong đó nhất định là có ẩn tình, cô nhất định phải làm rõ ràng!

Quà Giáng sinh Âu Cánh Thần tặng cho vợ đó chính là mang cô cùng con xuất ngoại chơi nửa tháng.

Có điều ham chơi thì phải trả giá rất đắt, thời gian nghỉ lâu như vậy nên lượng công việc tích lũy nhiều đến mức không thể tưởng tượng, vì thế, sau khi về nước Âu Cánh Thần liền dồn tất cả sức lực vào công việc, còn Thu Thủy Tâm thì vẫn giống như trước kia mà ở nhà làm nhân viên lương mẫu (*vợ hiền mẹ tốt*) của cô.

Vào thời điểm gần tới tết âm lịch, cô dẫn dắt tất cả người hầu trong nhà tổng vệ sinh, năm mới phải có hình tượng mới, Phúc tẩu cùng Trung bá phụ trách lầu một, Amy cùng A Kiệt lầu hai, còn cô thì phụ trách dọn dẹp lại phòng ngủ, Âu Quân Thiên cũng không nhàn rỗi, cậu bé mang theo Tiểu Tam quét dọn sạch ổ của nó.

Gần đến giữa trưa, Thu Thủy Tâm thấy phòng của Âu Cánh Thần quét dọn cũng tạm ổn rồi liền đi đến gian phòng mà cô đã ở khi vừa mới đến ngôi nhà này, cũng chính là phòng ngủ của Angel.

Kỳ thật đôi mắt với căn phòng quá xa hoa này, trong lòng cô bỗng dưng chán ghét ở trong này.

Tủ quần áo to như vậy tất cả đều là hàng hiệu, loại quần áo ‘Bán thịt’ này căn bản không phải style của cô, cô suy nghĩ một lát, sau đó đem toàn bộ những quần áo này bỏ vào trong vali hành lý, chuẩn bị đi bán, rồi mang số tiền có được đi quyên góp.

Đang thu dọn, đột nhiên ánh mắt của cô bị một vật làm chú ý – trong góc tủ quần áo có một quyển nhật ký tinh xảo màu lam.

Cô tò mò lấy ra, quyển nhật ký này tản mát ra một mùi mốc nhàn nhạt, rõ ràng thứ này đã bị bỏ quên một khoảng thời gian.

Cô chân chờ một lúc mới mở nhật ký ra, bên trong có một bức ảnh, trên bức ảnh là một cô gái, mà còn là một cô gái có hình dạng giống cô như đúc, đại khái là khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, tóc là tóc xoăn nhuộm thành màu đỏ.

Mặc dù biết rõ người phụ nữ trong bức ảnh này nhất định chính là Angel, nhưng lúc cô mới nhìn thấy vẫn là có chút chấn động, bộ dạng các cô thật là

quá giống, nếu nói giữa hai người không có quan hệ huyết thống gì, cũng quá làm người ta không thể tin được rồi!

Nhưng cô xác thực cho tới bây giờ cũng không có nghe cha mẹ đề cập qua là ở trên đời này cô vẫn còn một người chị hay em nào..... Nhìn vào trang đầu tiên trong nhật ký, số lượng từ không nhiều lắm, viết lộn xộn, cô lại xem vài tờ, trên đó đều viết một số việc lặt vặt trong cuộc sống, tỷ như hôm nay hẹn hò cùng một bạn học nào đó, ngày mai cùng một bạn học nào đó đi xem phim linh tinh.

Cô tiếp tục lật ra phía sau, cuối cùng cũng xem đến chuyện mà cô muốn biết nhất -- ba mẹ mình rất chán ghét mình, vì sao sinh mình mà không thương mình? Chẳng lẽ Thu Thủy Tâm mình là đứa con bọn họ nhất được sao? Vì sao bọn họ chỉ thương em trai mà không thương mình vậy?

Vài tờ kế tiếp, tất cả đều là mấy câu cô ấy oán hận cha mẹ mình.

Điều đó là không thể! Điều đó là không thể! Sao mình có thể chỉ là con gái nuôi? Cho tới nay, mình đều là ưu tú nhất, sắc đẹp của mình, dáng người của mình, khí chất của mình, tất cả tất cả của mình đều nổi bật trong số đồng các cô gái, vì sao ông trời lại đùa giỡn với mình như vậy, mình lại đúng thật là đứa bé mà cha mẹ ôm về từ quê nhà ở Nam Bộ?

Cha mẹ nói, sau khi bọn họ kết hôn không lâu, phát hiện mình không thể sinh con, anh họ của baba ở Nam Bộ lại vừa sinh một đôi song sinh, vì thế, mình cứ như vậy mà bị đưa về nuôi ..... Nghe nói, cha mẹ ruột của mình yêu cầu cha mẹ không được nói thân thế của mình cho mình biết, hai nhà cũng vĩnh viễn không gặp mặt, mình cùng em gái cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp mặt đều tên là Thu Thủy Tâm, biểu trưng cho mỗi nhà chỉ sinh một người con gái, một người con gái duy nhất..... Từ sau khi ba mẹ thụ thai nhân tạo mà có em trai, địa vị của mình trong nhà liền cấp tốc giảm xuống. Mình thật sự rất hận, vì sao cha mẹ ruột của mình lại độc ác như vậy, vì sao lúc trước người bị đưa đi không phải là Thu Thủy Tâm kia?

Vài tờ tiếp theo, đều là Angel bắt mẫn oán hận cha mẹ ruột cùng cha mẹ nuôi, cô ta từng nghĩ tới có nên về Nam Bộ tìm cha mẹ ruột của mình hay không, nhưng rồi cô ấy lại do dự, nếu điều kiện của gia đình cha mẹ ruột thật sự không tốt như thế này, vậy cô phải làm gì bây giờ, cô không muốn ở nông thôn làm thôn nữ.

Thu Thủy Tâm xem thì thấy rất khó chịu, điệu bộ cùng lòng ham hư vinh của Angel làm cho cô cảm thấy rất khó có cái nhìn tốt về cô ta.

Trên đời này sao có thể có người đàn ông hoàn mỹ như vậy, tướng mạo tốt, dáng người tốt, thể thao giỏi, thành tích học tập cao, chủ yếu chính là, anh ta có tiền, cho tới bây giờ mình cũng không ngờ có một ngày mình có thể quen biết được một người đàn ông vĩ đại như vậy, mình biết mình đã động tâm vì anh ta, nhưng là vì sao anh ta luôn cố ý trốn tránh ánh mắt ái mộ của mình, chẳng lẽ anh ta không thích mình sao?

Hôm nay mình lại thổ lộ với anh ta, nhưng là anh lại cự tuyệt mình. Mình rất đau lòng, rất khổ sở, mình cảm thấy thế giới này với mình mà nói thật sự là rất không công bằng, vì sao lại như vậy? Vì sao?

Mình muốn có được anh ta, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, dù có phải trả giá lớn thế nào cũng phải có được người tên là..... Âu Cánh Thần, nhất định mình phải có được anh ta, mình thề..... Sau trang này thì đều trắng, trong đầu Thu Thủy Tâm cũng trống rỗng theo.

Một Thu Thủy Tâm khác là chị ruột của cô, như vậy..... Âu Cánh Thần chẳng phải là anh rể của cô rồi sao?

Nhưng cô vẫn không rõ, vì sao sau khi xảy ra vụ nổ lớn đó cô bị mang về Âu gia, Angel rốt cuộc lại ở đâu rồi?

Đột nhiên ánh mắt cô chợt lóe, thân phận hai người lại trao đổi chắc chắn có nguyên nhân, mà nguyên nhân này sẽ không phải là..... Cô vội vàng lấy bóp da ra tìm chứng minh thư của mình -- chính xác mà nói là đây là chứng minh thư của Angel, bởi vì dãy số trên chứng minh thư không giống nhau, tên cha mẹ cũng không giống nhau.

Suy đoán của cô quả nhiên đúng, ngày đó trong lúc hỗn loạn tại nhà hàng kia cô đã đụng phải một người có bộ dạng tương tự mình, người đó chính là Angel, mà các cô đều rơi gì đó trên mặt đất, khi vội vàng nhặt lên thì không chú ý nhiều..... Cũng chính bởi vì tấm giấy chứng minh này, cô mới có thể đi vào ngôi nhà này, trở thành vợ và mẹ của người ta..... Chỉ là, rốt cuộc người tên Angel này đang ở nơi nào rồi? Nếu cô ấy trở lại, mình nên làm cái gì bây giờ.....

Chương 8

Cô có thể nói với Âu Cánh Thần — người đàn ông cô đã yêu thương rất sâu đậm rằng thật ra cô kỳ thật em vợ của anh sao?

Cô có thể nói với Âu Quân Thiên, cậu bé không thể kêu cô là mẹ mà chính xác phải gọi là dì sao?

Mang theo đầy bụng tâm sự, Thu Thủy Tâm cũng không còn tâm trạng quét tước nữa, lấy có mệt mỏi, cả buổi chiều đều tránh ở trong phòng phiên nảo .

Lúc chàng vắng, Âu Cánh Thần về đến nhà, cô cố lấy lại tinh thần đến phòng khách đón anh, mặc anh thân mật hạ xuống một cái hôn nhiệt liệt trên môi mình.

Lòng của cô không ngừng run rẩy, nhìn người đàn ông xuất sắc trước mắt này, muốn cô lựa chọn buông tay, cô thật sự rất luyến tiếc, nhưng nếu là tiếp tục làm bộ như không có việc ấy mà vẫn ở lại, lương tâm của cô sẽ có cảm giác bất an.

Trước kia không biết gì cả, cô cũng sẽ không nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ đã biết chân tướng, cô đương nhiên không thể lại bỏ mặc, ít nhất phải tìm ra được Angel đang ở nơi nào trước đã.

Âu Cánh Thần nói một vài việc liên quan đến công việc nhưng cô lại một câu cũng không nghe vào tai. Anh cũng phát hiện ra cô không ổn. “Thủy Tâm..... Thủy Tâm?”

“Ách?” Cô bừng tỉnh, vẻ mặt có chút lo lắng bất an.

“Em làm sao vậy? Sắc mặt rất kém a.” Anh lo lắng sờ sờ trán cô, “Bị bệnh rồi sao? Em muốn đi khám bác sĩ không?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, đối mặt với ánh mắt X quang có thể xuyên thấu lòng người của anh, cô liền vội vàng tìm một cái cớ. “Chắc do hôm nay quét tước trong nhà quá mệt mỏi thôi.”

“Đồ ngốc, không phải anh đã nói việc dọn dẹp nhà cửa đã có người hầu lo sao? Cần gì phải khiến mình vất vả như vậy.”

“Không sao, dù sao em ở nhà nhàn rồi cũng không có việc gì làm.”

Nói đến việc này, Âu Cánh Thần có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm cô một hồi lâu. “Thủy Tâm, em muốn ra ngoài làm việc sao?”

Cô có chút kinh ngạc là anh lại hỏi như vậy, “A, nếu có thể có công việc làm thì tốt rồi .....” Cửa hàng trang phục sùng vật trên mạng của cô cũng ngừng kinh doanh đã lâu rồi.

“Sau cuộc thi thiết kế trang phục lần trước, anh biết em rất có năng khiếu đối với thiết kế trang phục.” Anh ôm cô, “Nếu em muốn làm việc, cho dù là mở tiệm hay làm nhà thiết kế gì đi nữa anh cũng sẽ giúp đỡ em.”

Cô cảm động nhìn anh, “Anh nói thật sao?”

“Đương nhiên.” Anh hôn môi cô, “Anh hy vọng em vui vẻ.”

Cổ họng Thu Thủy Tâm có chút nghẹn ngào, giờ phút này, cô thật muốn nói cho anh biết chân tướng biết bao, nhưng một khi nói ra rồi thì anh còn giống như bây giờ sùng cô yêu cô nữa không?

Người đàn ông không dễ có thể tìm như thế, nếu có một ngày cô mất đi anh thì phải làm sao?

Đột nhiên cô ôm chặt anh hết sức, giống như sợ anh biến mất mà càng tăng thêm sức.

“Cánh Thần, nếu như em..... cả đời cũng không khôi phục trí nhớ thì anh có thể vẫn ở bên em cả đời hay không?”

Anh nghe vậy bật cười, anh còn ước gì cô vĩnh viễn cũng không khôi phục trí nhớ nữa ấy chứ, chỉ là..... trong mắt anh chợt lóe, cô thật sự mất trí nhớ sao? Hay là nên hỏi, cô là Angel sao?

Mặc kệ như thế nào, anh chỉ cần người phụ nữ trong lòng này, điều đó là không thể nghi ngờ .

Bàn tay to mềm mại vỗ phía sau lưng cô, anh trầm cười cam đoan: “Sẽ, anh sẽ.”

Sau khi qua kỳ nghỉ đông, Âu Quân Thiên về trường đi học trở lại, dưới sự làm chủ của Thu Thủy Tâm, chương trình giáo dục anh tài của cậu được giảm bớt rất nhiều, bởi vì người làm mẹ này cảm thấy trẻ con quan trọng nhất vẫn phải có niềm vui lúc nhỏ.

Tuy rằng Âu Cánh Thần luôn giữ vững ý kiến phản đối, nhưng cuối cùng vẫn là không lay chuyển được sự kiên trì của cô, mà sự thật chứng minh, giảm đi nhiều áp lực từ việc học, Âu Quân Thiên trở nên cởi mở không ít so với trước kia.

Thu Thủy Tâm cũng khăng khăng mỗi ngày tự mình đưa con đến trường, đón con tan học, tình cảm của hai mẹ con càng ngày càng tốt, Âu Quân Thiên bây giờ thích nhất là đem từ “Mẹ tớ nói.....” mà để ở bên miệng, ngày càng y lại ở cô nhiều hơn.

Hôm nay, vào giờ tan học, Thu Thủy Tâm vẫn như mọi ngày mà chờ con ở cửa trường tiểu học, tiếng chuông tan học vừa vang lên không bao lâu, một đám trẻ con liền từ trong trường chạy vội ra ngoài.

“Mẹ!” Âu Quân Thiên nhìn thấy cô, vui mừng chạy vội về phía cô.

“Tiểu Thiên, cậu đợi tớ với .....

Theo sát phía sau cậu bé là bạn học cùng lớp, bộ dạng mập mạp, nhìn cả người đều là hàng hiệu cũng có thể đoán được một cậu ấm có gia thế không bình thường.

“Mẹ, cậu ấy tên là Hàn Tử Dương, là bạn tốt của con.”

Hàn Tử Dương kéo kéo cậu bé, “Tiểu Thiên, chị gái xinh đẹp này thật sự là mẹ của cậu sao? Nhưng mà thoát nhìn rất trẻ nga!”

“Đó là đương nhiên, bởi vì đó là mẹ của tớ mà.” Âu Quân Thiên kéo tay mẹ, giống như muốn khoe gì đó mà nhìn từ trên xuống dưới, “Hơn nữa tớ nói cho cậu biết, mẹ tớ không chỉ có hình dáng xinh đẹp mà làm món ăn cũng rất ngon nga.”

Nhìn hai đứa trẻ nói chuyện với nhau thật vô tư hồn nhiên, Thu Thủy Tâm không nhịn được mà cười ra tiếng, “Tiểu Thiên, con đã đói bụng chưa? Muốn đi ăn KFC hay không? Con hỏi luôn Tử Dương có muốn cùng đi hay không, các con có thể cùng chơi ở khu trò chơi nữa!”

“Có có, con muốn đi –”

“Tiểu thiếu gia.....” Lúc này, một người thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục lái xe vội vã xuống xe chạy tới, “Thật có lỗi, chú đến muộn, con chờ lâu lắm rồi phải không?”

“Chú Đại Bảo, hôm nay con muốn cùng đi ăn KFC với Tiểu Thiên còn có mẹ Tiểu Thiên nữa, chú muốn đi cùng bọn con hay không?”

“Ách.....” Tề Gia Bảo hơi nao nao, lúc anh ta xoay người nhìn về phía Thu Thủy Tâm, bỗng dừng trợn to mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. “Thủy Tâm?!”

Cô cũng nhận ra anh ta, “Đại Bảo?”

Cô tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp được bạn học cũ ở chỗ này, Tề Gia Bảo là bạn học chung tiểu học lẫn trung học (*cấp 2*) của cô, trước đây hai người đều cùng nhau đến trường; Nhưng sau khi lên cao trung (*cấp 3*) vì không học cùng trường, vả lại sau khi cha mẹ cô qua đời cô cũng đến Đài Bắc nên rất ít liên lạc, đại khái bọn họ cũng không gặp nhau nhiều năm rồi, thật sự không thể tưởng được sẽ gặp lại trong tình huống thế này.

Tề Gia Bảo gọi ra một nụ cười thật to, “Tiểu thiếu gia, phu nhân vốn đã dặn hôm nay sau khi tan học sẽ đưa cháu đi Mc Donalds, bây giờ đổi thành KFC đương nhiên cũng không thành vấn đề.”

Vì thế, hai lớn hai nhỏ bốn người liền đến một cửa hàng ăn nhanh gần đó, hai đứa bé ăn gà rán xong liền chạy đến khu trò chơi, còn hai người lớn thì trò chuyện về tình hình hiện tại của họ.

Thì ra sau khi Tề Gia Bảo tốt nghiệp cao trung thì được chị họ của cậu ta giới thiệu xuống Đài Bắc làm việc, hiện tại, cậu ta đang làm tài xế cho gia đình của chủ tập đoàn Hàn Thị, cũng có một bạn gái sắp kết hôn.

Đối với việc bạn học cũ được gả vào hào môn khiến anh ta vô cùng kinh ngạc, có điều thấy Thu Thủy Tâm một bộ không có ý muốn nói nhiều về chuyện này thì anh ta cũng không hỏi nhiều .

Cũng bởi vì mối quan hệ này mà sau khi hai người đưa đón hai đứa bé cũng ít nhiều tán gẫu vài câu, có khi Tề Gia Bảo nhận được đặc sản của quê nhà gửi đến cũng sẽ chia cho cô một ít.

Thu Thủy Tâm cũng có nghĩ tới có nên kể chuyện gặp được Tề Gia Bảo cho Âu Cánh Thần nghe hay không, nhưng nếu mở miệng thì cô lại rất khó giải thích, vì sao mình lại có một bạn học cũ đến từ nông thôn, hơn nữa Âu Cánh Thần gần nhất cũng bận lo buổi triển lãm trang phục ở Pháp nên cô cũng không vội nói chuyện này.

Mà chính cô cũng không nhàn rỗi, chuyện Âu Cánh Thần nói muốn giúp cô chuyện công việc là nghiêm túc, hôm trước cô cùng anh thảo luận kế hoạch mở cửa hàng bán trang phục sùng vật, anh không nói hai lời liền đưa cho cô tờ chi phiếu ba trăm vạn, có tiền viện trợ rồi nên hiện tại cô đang vội tìm người vào cửa hàng để cùng thiết kế, chế tác trang phục sùng vật.

Âu Cánh Thần đến Pháp công tác một tuần, mỗi ngày cô đều rất nhớ anh, buổi tối ít nhất cũng tán gẫu điện thoại với anh cả tiếng đồng hồ, có điều vẫn chưa muốn đề cập đến chuyện của Tề Gia Bảo, tán gẫu nhiều nhất chính là kế hoạch khai trương của cô.

Rốt cục, hôm nay anh sẽ về nước.

Cô thực chờ mong, còn dự định tự mình xuống bếp nấu một bữa để chào đón anh, chuẩn bị hết thảy ở phòng bếp xong, một lúc sau mới phát hiện sắp đến giờ đón con, vội vàng chạy đi ra ngoài.

Không ngờ người tới trễ không chỉ có mình cô, Tề Gia Bảo cũng còn chưa tới đón Tử Dương, lúc cô đang định gọi di động cho cậu ta hỏi thế nào thì đột nhiên nhìn thấy xe của Hàn gia xuất hiện, còn vượt đèn đỏ, vả lại còn né tránh một chiếc xe máy, cả chiếc xe còn xông lên chỗ dành cho người đi bộ — may mà xe cùng người không bị sao, Tề Gia Bảo có lẽ cũng bị dọa ngây người, một hồi lâu sau mới chậm rãi cẩn thận chạy xe ra khỏi chỗ dành cho người đi bộ, tấp vào ven đường.

Thu Thủy Tâm thấy sắc mặt cậu ta không tốt lắm, “Đại Bảo, cậu sao vậy?”

Cậu ta hoảng hồn vẫn chưa trấn định mà ngây ngốc nhìn cô, “Không..... Không có gì, chỉ là vừa rồi có chút không tập trung mà thôi.....”

“Nhưng mà sắc mặt cậu rất kém nha, có phải bị bệnh rồi không?” Cô lo lắng nói: “Nếu trong người không khỏe thì đến bệnh viện ngay đi, cậu lái xe như vậy sẽ làm Tử Dương sợ đấy.”

Di động trên người cậu ta vang lên, cậu ta giống như là một phản xạ mà cầm di động lên nghe, không biết đối phương nói gì mà sắc mặt cậu ta càng ngày càng tái nhợt, đến cuối cùng thì ngay cả giọng nói cũng mất tự nhiên.

“Đại Bảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh ta thất hồn lạc phách nhìn cô, “Bác sĩ chẩn đoán chính xác rằng mẹ tôi bị ung thư hạch bạch huyết.....”

Hôm nay, lúc Thu Thủy Tâm từ bệnh viện thăm mẹ của Tề Gia Bảo về nhà đã là chín giờ tối. Nhìn thấy cô, vẻ mặt Trung bá có chút mất tự nhiên chào cô một câu, Amy còn không ngừng nháy mắt với cô.

Hóa ra Âu Cánh Thần đã về nhà, anh ngồi bắt chéo chân ở trước quầy bar, trên quầy bar đặt một cái ly uống rượu.

“Di, Cánh Thần, không phải hôm nay anh ở lại công ty họp sao? Mấy giờ về nhà, đã ăn cơm chiều chưa?”

“Àn.” Anh thấp giọng đáp một tiếng, “Vừa mới ăn cùng đồng nghiệp rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Cô đặt mông ngồi lên sofa, vẻ mặt nhìn thực mỗi mọt.

Âu Cánh Thần cầm lấy ly rượu uống một ngụm, có chút đắm chiêu nhìn cô, “Gần đây dường như em rất bận.”

“Ách..... Đúng rồi, ha ha.....” Cô khúc khích cười trừ. Tề gia gặp nạn, cô không có cách nào khoanh tay đứng nhìn a.

Đột nhiên anh chuyển đề tài hỏi: “Em thường xuyên đưa đón Tiểu Thiên đi học sao?”

Cô gật gật đầu, “Đúng rồi, đó là thời gian riêng của bọn em.”

Anh im lặng xuống, lại hỏi: “Chuyện lần trước em nói muốn mở tiệm đã chuẩn bị thế nào rồi?”

Nghĩ đến việc này, cô lại thở dài, vốn đã tìm được vị trí cửa hàng rồi, nhưng Tề gia thật sự là họa vô đơn chí, ngoại trừ việc mẹ Tề bị bệnh thì ba cậu ấy cũng lái xe đụng người ta bị thương, trong khoảng thời gian ngắn, tiền thuốc men của mẹ, rồi tiền bồi thường người bị ba cậu ấy đụng phải, khiến cậu ấy không xoay sở được, gấp đến độ lao tâm lao lực quá độ.

Cô thấy tình trạng bạn học cũ không còn cửa nào để cầu cứu thì thật sự thực không đành lòng, hôm nay cậu ta đã nói với cô là cậu ta đã vay vốn tín dụng nhưng vẫn không đủ, nói không chừng còn muốn vay nặng lãi ở ngân hàng tư nhân ngầm.

Nghe vậy cô lập tức lấy chi phiếu mà Âu Cánh Thần đưa cho cô ra. Đùa hay sao, Đại Bảo không xem tin tức xã hội hiện nay sao, tiền vay của ngân hàng tư nhân là vạn kiếp cũng không thể trả, căn bản là không thể động vào.

Chỉ là chuyện này, phải giải thích với Âu Cánh Thần thế nào đây? Ai, cô có thể nói với anh là mẹ Tề mẹ cùng bác Tề trai là người nhìn mình lớn lên từ nhỏ nên cô không có cách nào thấy chết mà không cứu được sao?

Cô qua loa mà nói, “Việc đó a, còn đang xem xét, còn đang xem xét.....”

“Sao vậy Thủy Tâm? Hình như em có chuyện gì gặt anh, là chuyện mở tiệm tiến triển không thuận lợi sao? Có cần anh giúp hay không? Tìm vị trí cửa hàng, tuyển người, tất cả anh đều có thể giúp em giải quyết.”

“Không cần !” Cô vội vàng từ chối, “Việc này em có thể tự làm.”

Nhìn chằm chằm sắc mặt mất tự nhiên của cô, khuôn mặt tuấn tú của anh không khỏi trầm xuống, “Thủy Tâm, em thật sự cái gì cũng không tính nói cho anh biết sao? Hay là em cảm thấy Âu Cánh Thần anh là một kẻ ngốc?”

Nghe vậy cô liền bị dọa một trận, sao anh ta lại nói như vậy? “Anh làm sao vậy?”

“Tôi luôn tự hỏi, đối với em, Thu Thủy Tâm, tôi có phải là thật sự không hiểu em không.” Anh ngừng lại một chút, có chút thất vọng nói: “Và sự thật chứng minh, tôi đã bị em lừa.”

Cô không thể tin được hô nhỏ một tiếng, “Cánh Thần, anh nói vậy là có ý gì?”

Anh không đáp mà hỏi lại, “Thủy Tâm, em cảm thấy tôi đối xử với em không tốt sao?”

Cô vội vàng trả lời, “Không có a, anh đối xử với em tốt lắm.”

“Nếu như vậy thì sao còn phản bội tôi?” Anh rút cục cũng hỏi ra miệng.

Cô không hiểu gì cả, “Em nào có phản bội anh?!”

Thấy cô còn muốn giấu diếm, cơn tức của Âu Cánh Thần lại nổi lên, nhớ đến xấp tư liệu nhìn thấy hôm nay, anh thật sự là vừa tức lại thương tâm, giọng điệu cũng bén nhọn lên.

“Quan hệ của em cùng người đàn ông gọi là Tề Gia Bảo kia tựa hồ không phải là tầm thường chứ.” Mỗi một câu anh nói ra, lòng liền đau một chút, “Mượn danh nghĩa đưa đón Tiểu Thiên đi học để hẹn hò cùng người đàn ông kia, em tự cho là không chút sơ hở nào sao?”

Anh biết Đại Bảo? Nhưng mà, sự thật không phải như anh nói a, cô nào có hẹn hò cùng Đại Bảo chứ?!

“Anh hiểu lầm rồi, em với Đại Bảo chỉ là cùng đưa hai đứa trẻ đi ăn rồi thuận tiện tâm sự chuyện quê nhà ở Nam bộ của bọn em thôi –”

“Ba!” Âu Cánh Thần không khách khí ném một xấp ảnh chụp đèn trước mặt cô, “Quê nhà sao? Không phải từ nhỏ em đã lớn lên ở Đài Bắc sao, sao lại là quê nhà ở Nam Bộ?”

“Ách.....” Thảm rồi, cô phải giải thích như thế nào a?

Cô nhìn những ảnh chụp tán ra ở trước mặt, tất cả đều là hình cô cùng Tề Gia Bảo vừa nói vừa cười.

“Anh cho người theo dõi em?” Mặt cô biến sắc .

Âu Cánh Thần khinh thường đáp lại, “Theo dõi em là đám câu tử(*từ dùng để chỉ những phóng viên*) kia, bọn họ đem ảnh chụp tới tìm tôi, uy hiếp tôi nếu không cho bọn họ năm mươi vạn thì sẽ đem những ảnh chụp này bán cho những tạp chí bất quái.”

Cô nghe xong thoáng thờ phào một hơi, không phải anh cho người theo dõi cô là tốt rồi, bởi vì cảm giác bị người khác hoài nghi thật sự là rất khó chịu. “Em với Đại Bảo chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi, không làm cái gì cả, anh cần gì phải tức giận đến như vậy?”

Anh lạnh lùng cười, “Không làm gì sao? Như vậy, vì sao em lại lấy tiền tôi cho em đưa cho hắn ta?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi cho em tiền, em lại cầm đưa cho đàn ông!”

Những lời này làm Thu Thủy Tâm tức giận, anh ta có thể nghĩ cô như vậy sao! “Anh cho rằng là như vậy sao?”

“Bằng không em muốn tôi nghĩ như thế nào?” Mấy năm trước vào lúc bọn họ vừa kết hôn cũng từng xảy ra chuyện Angel ra vào quán trai bao để tạo scandal trả thù anh, có điều khi đó anh hoàn toàn không thèm để ý, dứt khoát xuất ngoại công tác mấy tháng nhắm mắt làm ngơ, anh bỗng liên tưởng đến tình cảnh khi đó, cô..... khôi phục trí nhớ rồi sao? Lại trở về người phụ nữ ích kỷ, tâm địa mưu tính kia rồi sao?

Lần này, khi anh nhìn thấy những bức ảnh chụp này thì trong lòng vừa chua xót lại vừa đau, thật hận không thể lập tức làm thịt tên đàn ông trong ảnh chụp kia.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được cái gì gọi là ghen tị, anh không biết lực ảnh hưởng của cô đối với mình đã lớn đến ngay cả anh cũng không thể không chế.

Sau khi tổng cổ tên cầu tử kia, anh nhận được điện thoại thông báo của ngân hàng gọi tới, nói về vấn đề số tiền trong tài khoản cá nhân của anh không đủ để rút. Anh hỏi là chi phiếu nào muốn đổi tiền mặt thì họ nói là tám chi phiếu anh cho Thu Thủy Tâm, là một vị Tề tiên sinh đến lĩnh, tựa hồ cần dùng gấp nên thúc giục phía ngân hàng nói rằng ngày hôm nay nhất định phải lĩnh được tiền..... Âu Cánh Thần nghe vậy giận không thể át, anh miễn cưỡng áp chế tức giận, trao quyền ngân hàng mượn tiền của khách hàng Át nào đó chuyển vào tạm. Nếu tốn mấy trăm vạn có thể thấy rõ được một phụ nữ thì vẫn còn rất rẻ, căn bản vẫn còn đỡ hơn sự thật lòng mà mình đã bỏ ra.

Thu Thủy Tâm không biết tâm tư của anh ngàn hồi trăm chuyển, cô cảm thấy cả hai đã ở chung một khoảng thời gian, vậy mà anh lại có thể vu oan

nhân cách của cô như thế, đưa lại cho đàn ông?!Anh có thể nói chuyện khó nghe một chút nữa không!

Cô nhin thương tâm xuống, lạnh giọng nói: “Anh yên tâm, em sẽ nghĩ cách trong thời gian ngắn nhất trả lại tiền cho anh.” Nước mắt của cô sắp không nhin được, đứng dậy, vội vàng chạy lên lầu, “Đã khuya rồi, em muốn đi ngủ, ngủ ngon.”

Nhìn bóng lưng cao ngạo của cô, Âu Cánh Thần gất gao nắm hai đấm, “Đêm nay tôi tới công ty ngủ.”

“Tùy anh!”

Hai thân hình, một người hướng đông, một người hướng tây, cách càng ngày càng xa..... Buổi tối ngày hôm sau, khi Âu Cánh Thần về đến nhà đã không thấy vợ đâu, cô chỉ để lại cho anh một tờ giấy.

Mặt trên tờ giấy viết không phải những lời tuyệt tình ngoan độc, cũng không phải những lời oán giận anh, mà là mong anh ở sau khi cô đi rồi, nếu có thời gian nên đưa Tiểu Thiên đến trường, Tiểu Thiên trong giai đoạn này rất cần sự che chở cùng yêu thương của cha mẹ.

Dưới tờ giấy còn để một biên lai mượn tiền, viết rõ cô Thu Thủy Tâm mượn Âu Cánh Thần ba trăm vạn, còn ký tên, còn kèm theo giấy chứng nhận tên cửa hiệu, thậm chí ngay cả dấu vân tay cũng có.

Lúc anh xem xong, đáy lòng thật sự là ngũ vị tạp trần(*trăm mối hỗn loạn*), ngọt bùi cay đắng đều nảy lên trong lòng.

Đây là cái gì? Để lại loại giấy tờ đơn giản đến không dùng được này, sau đó vồ vồ mông thực tiêu sái biến mất từ trong thế giới của anh, còn muốn anh chăm sóc con, cô khẩn cấp rời khỏi anh như vậy là muốn cùng người đàn ông gọi là Tề Gia Bảo kia song túc song phi(*ý là cùng sống với nhau*) sao?

Anh càng nghĩ càng giận, thuận tay xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh.

“Ba ba –”

Một tiếng nói non nớt truyền đến từ phía sau, chỉ thấy Âu Quân Thiên mang vẻ mặt cô đơn đi từ phòng ngủ của mình đến, “Trung bá nói mẹ đi rồi, có phải mẹ không cần con nữa hay không.....”

Anh gắt gao nắm tay lại, nhìn ra được cảm xúc ảm đạm trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ba ba, đây không phải là sự thật phải không? Mẹ vẫn sẽ trở về đúng không?”

Âu Cánh Thần nhìn khuôn mặt sắp khóc của con, vô cùng đau lòng, gọi cậu đến bên cạnh, một tay kéo cậu bé vào trong lòng, “Tiểu Thiên, mẹ con cô ấy.....” Anh cắn răng, oán hận nói: “Cô ấy cũng không cần ba.”

Âu Quân Thiên nghe thấy ba nói như vậy, rốt cuộc không nhịn được nữa mà òa một tiếng khóc lên, “Đều là tại ba, mẹ là bị ba đuổi đi ..... Đêm qua ba cùng mẹ nói chuyện con đều nghe được, ba hoài nghi mẹ cùng chú Đại Bảo làm chuyện có lỗi với ba.....”

Sắc mặt Âu Cánh Thần đột nhiên biến đổi, “Câm miệng, việc này trẻ con không hiểu.”

“Mẹ là người tốt!”

“Ta nói câm miệng!”

“Chú Đại Bảo cũng là người tốt.”

Nghe thấy con thân mật gọi một người đàn ông khác như vậy, cơn tức của anh lập tức nổi lên ngực, giận dữ hét:

“Không cho phép nhắc tới tên đó ở trước mặt ta!”

Âu Quân Thiên nghe tiếng co rúm lại một chút, “Mẹ của chú Đại Bảo bị bệnh, cho nên mẹ rất lo lắng.....”

Khả Âu Cánh Thần căn bản nghe không vào, cả trái tim của anh đều bị lửa giận cùng lòng đố kỵ thay thế hết, người phụ nữ kia chẳng những thừa dịp lúc anh không ở trong nước cùng đi hẹn hò với người đàn ông khác mà còn muốn lôi kéo cả con anh nữa.

Trên giường thiếu nhiệt độ cơ thể của một người, anh cũng không ngủ được an ổn, ngày hôm sau vừa sáng sớm anh đã tới công ty, muốn dùng công việc để quên đi suy nghĩ của mình, nhưng mỗi khi vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt của Thu Thủy Tâm lại xuất hiện ở trước mắt.

Đáng chết! Lý trí rõ ràng biết cô phản bội mình, thế nhưng anh vẫn không có cách nào ngăn cản bản thân ra sức nhớ cô, chỉ cần vừa nghĩ đến việc từ nay về sau sẽ vĩnh viễn mất đi cô, lòng của anh lại giống như có một tảng đá lớn đè nặng, nặng đến làm anh hốt hoảng.

“Âu tiên sinh..... Âu tiên sinh.....”

Bên tai truyền đến giọng của cấp dưới khẽ gọi, anh nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Bởi vì Thu Thủy Tâm, anh đã không biết là lần thứ mấy xuất thần nghĩ đến cô trong lúc làm việc rồi.

“Tiếp tục đi.” Anh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng day trán, hơi hơi nhắm hai mắt lại, cố sức khiến đầu óc mình tập trung vào nội dung báo cáo của cấp dưới.

Khi trưởng phòng kế hoạch báo cáo cũng gần xong thì thư ký gọi điện thoại nội bộ vào, sau khi anh nghe thư ký nói xong thì sắc mặt bỗng dung trầm xuống, “Người đó đang ở đâu?”

“Ở phòng khách.”

Anh lập tức đứng lên, bỏ lại một câu “Buổi chiều lại tiếp tục” cho trưởng phòng phòng kế hoạch rồi vội vàng ra khỏi văn phòng.

Khi anh đi đến phòng khách, liền nhìn thấy một người đàn ông có làn da ngăm đen, nhìn có vẻ trung hậu thành thật, đối phương có chút câu nệ nhìn về phía anh cười, “Âu tiên sinh, chào anh, tôi tên là Tề Gia Bảo.”

Âu Cánh Thần tỉ mỉ đánh giá người đàn ông xa lạ trước mắt, thoạt nhìn cũng không khác ảnh chụp lắm, bản thân cũng không chớp mắt, anh thực không hiểu sao Thu Thủy Tâm lại có thể thích hình dáng như thế này?

“Tôi nghe thư ký nói anh có chuyện rất quan trọng muốn tìm tôi sao?”

Tề Gia Bảo gãi gãi đầu, “Mà còn là chuyện rất quan trọng nữa..... Âu tiên sinh, là như thế này, lần này vì bệnh của mẹ tôi nên Thủy Tâm giúp đỡ tôi rất nhiều, ngay cả tiền mở tiệm cô ấy cũng cho tôi mượn trước.....” Anh vội vàng lấy một tấm chi phiếu từ trong túi quần ra, “Ta thật sự rất biết ơn cô ấy, sau khi ông chủ của tôi biết được chuyện này đã chủ động giúp đỡ, đưa mẹ tôi đến bệnh viện tốt nhất để điều trị.”

Âu Cánh Thần khó hiểu nhìn tấm chi phiếu kia.

Anh ta liền giải thích đến: “Đây là tiền lúc trước Thủy Tâm cho tôi mượn, ông chủ tôi nói làm vậy sẽ chậm trễ việc mở tiệm của người ta thì không tốt lắm, vì thế liền cho tôi mượn một số tiền, bảo tôi sau này từ từ trả cũng được. Nhưng mà tôi gọi di động cô ấy lại luôn không trả lời, nghĩ mãi liền quyết định đến công ty của Âu tiên sinh, dù sao đem tiền trả trực tiếp cho Âu tiên sinh cũng là như nhau. Phiên anh chuyển giúp Thủy Tâm, thay tôi nói tiếng cảm ơn.....”

Âu Cánh Thần vô cùng kinh ngạc, người đàn ông này đem tiền trả lại cho anh, vậy chứng tỏ..... Thủy Tâm căn bản không có cho lại đàn ông, mà đơn thuần chỉ là giúp đỡ bạn bè..... Ông trời ơi, đến tột cùng mình đã hiểu lầm thành cái gì vậy?

“Anh cùng Thủy Tâm..... Rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Chúng tôi là hàng xóm cũ cũng là bạn học cũ..... Nha, đúng rồi, tháng sau tôi cùng vị hôn thê của tôi – à, vị hôn thê của tôi cũng là bạn học của tôi cùng Thủy Tâm, chúng ta sẽ kết hôn, đến lúc đó hoan nghênh Âu tiên sinh cùng Thủy Tâm tới tham gia nhà.” Tề Gia Bảo cười đến thực ngại ngùng.

Nghe đến đó, Âu Cánh Thần thật không dám tin bản thân đã phạm phải bao nhiêu sai lầm nữa..... Mà đủ loại điểm đáng ngờ làm cho anh nghĩ, anh nên nhìn thẳng vào lai lịch của vợ thật rõ — không biết quá khứ của cô thì anh sẽ khó tránh khỏi sẽ giống lúc này, bị bóng dáng Angel làm ảnh hưởng.

Sau khi tiễn bước Tề Gia Bảo anh mới suy tư, gọi mấy cuộc điện thoại, nhờ người của Chính tín xã(*tổ chức tìm tin tức*), cùng bảo người nhà mang đến tờ biên lai mượn tiền mà Thu Thủy Tâm đã viết, anh nhớ rõ ở trên đó cô có viết dãy số chứng minh của mình, có được manh mối này, nhất định rất nhanh anh sẽ biết được tất cả về cô.

Vừa mới gác điện thoại, di động liền vang lên, anh thuận tay nhận điện thoại, đầu dây bên kia lại truyền đến một tin khiến anh lo lắng khiếp sợ — “Thiếu gia không hay rồi .....” Trung bá một bộ giọng khóc tang, “Vừa rồi lái xe mới gọi điện về, nói là trên đường tiểu thiếu gia đến trường đột nhiên nói muốn đi toilet, sau đó thừa dịp lúc lái xe không chú ý liền không thấy tăm hơi, lái xe tìm rất lâu mà vẫn không tìm được tung tích của tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia mất tích .....”

Chương 9

Âu Cánh Thần lái xe thể thao đi tới địa điểm Âu Quân Thiên mất tích, thằng bé này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?

Có điều trong lòng anh kỳ thật cũng mơ hồ đoán được ý nghĩ của con – dám chắc là nhóc con này đi tìm Thủy Tâm. Nhưng nó biết cô ở đâu sao?

Anh thật sự không dám nghĩ tiếp nữa, một đứa bé trai sáu tuổi, đi lung tung trong một thành phố lớn thế này sẽ xảy ra chuyện gì, nếu con gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn..... Ông trời ơi! Càng nghĩ càng sợ, đến tột cùng Tiểu Thiên đi đâu vậy?

Anh tìm ở ven đường nơi tài xế nói không thấy Tiểu Thiên, nhưng thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, trong biển người mênh mông, muốn tìm một đứa bé, nói thì dễ hơn làm?

Mang theo tâm trạng vô cùng lo lắng mà tìm mấy tiếng đồng hồ, nhìn thấy công viên, tiệm ăn nhanh liền dừng xe lại đi vào tìm kiếm, hỏi, nhưng đều không thu được kết quả gì. Trong lúc đó anh cũng không ngừng gọi điện thoại cho chính tín xã, muốn bọn họ cần phải trong nhanh nhất thời gian tìm được nơi ở của Thu Thủy Tâm.

Rốt cục, điện thoại của chính tín xã giống như mưa rơi xuống trong trời hạn, giải tỏa sự nôn nóng trong lòng anh.

“Âu tiên sinh, chúng tôi đã tra được Âu phu nhân..... À, Thu tiểu thư gần đây đang chuẩn bị khai trương một cửa hàng bán quần áo và trang sức cho sủng vật, địa điểm ở.....”

Âu Cánh Thần vội vã ghi lại địa chỉ mà không chú ý đến đối phương đã sửa lại xưng hô với Thu Thủy Tâm.

Anh bay nhanh lên xe, đi đến cửa hàng mà chính tín xã nói lúc nãy. Chết tiệt, con đường kia mỗi ngày không biết anh đã đi qua bao nhiêu lần, vậy mà không hề hay biết, người mà anh yêu mến vẫn luôn ở đó.

Vừa quẹo qua một con đường, rất xa liền nhìn thấy một bé trai mặc đồng phục đi học, đeo cặp sách đang đứng bên đường, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sáng sớm hôm nay Âu Quân Thiên nhận được điện thoại mẹ cậu gọi đến, hỏi cậu có ngoan ngoãn nghe lời ông quản gia hay không, cậu đã khóc muốn đi tìm mẹ, Thu Thủy Tâm không đành lòng nên bắt đắc dĩ đã nói cho cậu biết gần đây cô đang bận bịu việc mở cửa hàng, chờ chuẩn bị tốt việc khai trương cửa hàng xong cô sẽ đến thăm cậu.

Nhưng dưới “Lô” công (*chắc là khóc hay nhăn nhoe ~~~*) của tên nhóc kia, cô đành tiết lộ chỗ của cửa hàng là gần quán KFC mà trước kia bọn họ thường đến thế nên cậu mới vừa lòng mà đồng ý gác điện thoại đi đến trường.

Không ngờ, trong lòng cậu bé căn bản là có dự tính khác, trốn học đi tìm mẹ.

Chỉ là, cậu bé đến quá sớm, cửa hàng của Thu Thủy Tâm đang trong giai đoạn trang hoàng, vả lại cửa hàng vừa nhỏ vừa khó tìm, Âu Quân Thiên phải tốn một phen công sức mới tìm được địa điểm chính xác.

Âu Cánh Thần ở đường bên kia gọi vọng về phía con vài tiếng, nhưng cậu bé căn bản là không nghe thấy.

Phía trước là đèn đỏ, Âu Cánh Thần không có cách nào lái xe qua, anh định xuống xe, nhưng con đường này lại không thể tùy tiện đậu xe.

Anh nhìn về phía con đang hoàn toàn không chú ý tới tiếng anh gọi, nhắc chân ngăn định băng qua đường – rốt cục Thu Thủy Tâm cũng xuất hiện, cô đang chuẩn bị nhắc cửa cuốn của cửa hàng lên.

“Mẹ.....” Sắc mặt Âu Quân Thiên tỏa sáng cao giọng hô, vui sướng mà giơ hai cánh tay ngán hươ hươ về phía Thu Thủy Tâm ở bên đường đối diện.

Thu Thủy Tâm đang đưa lưng về phía đường cái giống như nghe được có người kêu cô, cô theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy Âu Quân Thiên đang ở đường bên kia, không khỏi sững sốt. “Tiểu Thiên.....”

“Mẹ..... Mẹ.....”

Giờ này khắc này, trong mắt Âu Quân Thiên chỉ tồn tại một mình Thu Thủy Tâm, cậu bé gần như là nghĩ cũng không nghĩ mà lao thẳng về phía đường

cái, căn bản mặc kệ cái gì đèn xanh đèn đỏ, vạch trắng hay không vạch trắng, càng không để ý đến một chiếc xe tải nhỏ đang hướng thẳng về phía cậu..... Âu Cánh Thần ở bên này đường vẫn còn đang chờ đèn xanh mặt liền biến sắc, “Tiểu Thiên, cẩn thận!”

Lo không được nhiều như vậy, anh mặc kệ xe còn ở giữa đường cái, ngay cả động cơ cũng chưa tắt mà bỏ chạy xuống xe, chạy về phía con.

“Tiểu Thiên.....” Thu Thủy Tâm cũng thấy chiếc xe tải nhỏ kia.

Thế nhưng vì trong mắt Âu Quân Thiên chỉ có mẹ mình, nhìn thấy cậu bé bất chấp tất cả mà chạy về phía mình, Thu Thủy Tâm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Cô cũng vội vã chạy về phía trước, muốn nhanh hơn một bước để ôm lấy đứa nhỏ ra, nhưng trong nháy mắt hai tay cô chạm vào cậu bé thì chiếc xe tải nhỏ kia cũng không kịp đạp thắng xe lại.

Gần như là cùng một thời khắc, bàn tay to Âu Cánh Thần dùng sức túm được hai mẹ con mà đẩy vào ven đường.

Nhưng chính anh lại không kịp chạy đi, “Phanh” một tiếng, anh cảm giác được trên người truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó, bên tai truyền đến tiếng thét chói tai của Thu Thủy Tâm cùng tiếng gọi của Âu Quân Thiên.

Anh rất muốn mở mắt nói cho bọn họ biết mình không sao, nhưng không hiểu vì sao trước mắt lại bị một màn đen bao trùm? Ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ.....

☆☆☆

“Mẹ, vì sao ba ba ngủ lâu như vậy còn chưa dậy?”

Trong phòng bệnh, Âu Quân Thiên cùng Thu Thủy Tâm ngồi ở trước giường, lúc này, Âu Cánh Thần đang nằm trên giường nhắm hai mắt, trên đầu, trên người đều quấn băng vải tuyết trắng, bộ dạng chật vật làm cho người ta nhìn vô cùng không nỡ.

Thu Thủy Tâm vô cùng dịu dàng kéo nhẹ Âu Quân Thiên vào trong lòng, “Ba ba vì cứu chúng ta mà bị thương, cho nên bây giờ mới nằm ngủ ở nơi này.”

Cô lo lắng nhìn Âu Cánh Thần hôn mê suốt ba ngày, hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, cô vẫn nhìn thấy mà ghê người, trong lòng nhin không được run lên, khắp người anh đầy máu làm cô sợ hãi.

Cho tới bây giờ, cô vẫn không thể tin được chuyện này là thật, Âu Cánh Thần vì cứu cô cùng Tiểu Thiên mà không màng đến tính mạng của mình, bị chiếc xe tải nhỏ kia đâm vào, bị đánh bay đến hơn mười mét.

Cô không biết là ai đã gọi điện thoại kêu xe cứu thương, cô vẫn khóc, Tiểu Thiên cũng khóc, sau đó hai mẹ con lại ngây ngốc mà lên xe cứu thương, ở bên ngoài phòng phẫu thuật cầu nguyện cho người mà bọn họ yêu mến bình an vô sự.

Trung bá biết tin vội đi tới, bảo cô mang Tiểu Thiên trở về nghỉ ngơi trước, nhưng cô không đồng ý; Tiểu Thiên dựa vào lòng cô khóc đến ngủ thiếp đi, hai mắt cô vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật.

Âu Cánh Thần có hiện tượng xuất huyết bên trong, xương sườn cũng gãy, chân có vài khúc xương bị gãy, khi bác sĩ làm muốn cô ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật, tim cô dường như tan nát, run rẩy đưa tay ký tên xuống, năm lần bảy lượt van xin bác sĩ nhất định phải toàn lực cứu chồng của cô tỉnh lại.

Sống chết trước mắt, cái gì hiểu lắm ủy khuất căn bản đều không là gì cả, cô chỉ mong anh được bình an, khỏe mạnh an khang ..... Trải qua mười mấy tiếng đồng hồ phẫu thuật, cuối cùng cũng giữ được tính mạng anh, chẳng qua là vẫn mê man cho đến bây giờ, vẫn không có dấu hiệu thanh tỉnh như trước.

Ba ngày nay, Âu Quân Thiên không muốn rời cô nửa bước, sợ cô lại biến mất khỏi thế giới của cậu lần nữa, cô có thể hiểu được nỗi bất an của đứa bé này, cha bị tai nạn giao thông, nếu còn không thấy mẹ nữa thì nhất định cậu bé sẽ rất sợ hãi.

Vì thế, cô từ đầu đến cuối đều ở sát bên hai cha con này, dỗ đứa bé ăn cơm rồi ngủ, còn bản thân thì cơm nước cũng không nghĩ đến.

Trong lòng khẽ thở dài một hơi, cô có thể ở lại bên cạnh Tiểu Thiên nhất thời, cũng không thể ở lại cả đời, bởi vì trong mắt Âu Cánh Thần, cô đã bị phán định vào vị trí kẻ phản bội, lúc anh tỉnh lại có lẽ hai người khó tránh được một tình cảnh xấu hổ, anh..... có trách cứ cô hay không? Nếu Tiểu Thiên không đi tìm cô, anh cũng sẽ không xảy ra tai nạn..... Cử động thân mật mỗi một chút, mấy ngày nay cô hoàn toàn ngủ không ngon giấc, mới ngồi một chút thân thể đã cứng lại.

Đưa bé trong lòng thấy cô khẽ động, lập tức bất an hỏi: “Mẹ, mẹ muốn đi đâu?” Cậu bé gắt gao giữ lấy tay cô, rất sợ buông ra rồi lại không thấy được cô nữa.

Nhìn sự sợ hãi toát ra từ mắt cậu bé, hai tay Thu Thủy Tâm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, “Tiểu Thiên, con có biết trên người nam tử hán phải gánh vác trách nhiệm gì không?”

Âu Quân Thiên cau mày lắc lắc đầu, rồi sau đó lại không cam lòng gật gật đầu, “Ba ba nói thân là nam tử hán, thì nhất định phải nghe lời lúc còn nhỏ, nếu không sẽ là một đứa bé hư.”

“Vậy Tiểu Thiên có nghe lời ba ba con hay không?”

Cậu bé do dự một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi lắc đầu, “Con.....Con không nghe.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ba ba rất đáng ghét!” Cậu bé không được tự nhiên mà chu miệng.

“Tiểu Thiên, sao con có thể nói ba con như vậy? Đừng quên mạng nhỏ của con là ba con dùng sinh mệnh để cứu nha.”

Cậu bé quật cường quay mặt đi, cắn môi nhỏ, nghĩ đến ba ba hại mẹ bỏ đi, cậu bé vẫn rất tức giận..... Nhưng, nếu ba ba có thể nhanh tỉnh lại một chút thì cậu có thể suy nghĩ tha thứ ba ! Cậu bé nhỏ giọng nói thầm trong lòng.

Thu Thủy Tâm thở dài, tuy rằng Tiểu Thiên còn nhỏ, nhưng cậu bé rất thông minh, phát triển rất sớm, rất nhiều việc hẳn là đều hiểu được. Cô suy nghĩ một chút, quyết định nói sự thật cho cậu biết.

Cô chần chờ mở miệng, “Tiểu Thiên, kỳ thật mẹ..... mẹ không phải là mẹ ruột của con, mẹ ruột của con, cô ấy.....”

Âu Quân Thiên đột nhiên gắt gao ôm cô, “Mẹ, không cần nói gì cả, ở trong lòng con, mẹ chính là mẹ ruột của con.”

Thu Thủy Tâm ngạc nhiên, nhóc con này..... Có phải đã biết cái gì rồi không?

Đúng rồi, trẻ con là nhạy cảm nhất, ai là mẹ của nó, nó còn không phân biệt được hay sao?

Như vậy Âu Cánh Thần thì thế nào? Anh..... Cũng phát hiện thật sự cô không phải vợ thật của anh chứ?

Lấy sự thông minh tài trí của anh, không có khả năng là không hay biết, cô nhớ tới những ngày trước đây, thỉnh thoảng cô lại thấy ánh mắt anh nhìn mình có chút đăm chiêu, chỉ là, khi đó quá tham luyện điệu dàng của anh, cho nên thật cẩn thận không để bị vạch trần, cứ nghĩ như vậy thì có thể có được phần hạnh phúc này mãi mãi.

Là cô quá tự đề cao mình rồi, có phải anh đã phát hiện thân phận giả của cô, cho nên mới nhận định tất cả những việc cô làm đều để lừa anh hay không?

Một buổi chiều chính là nhàn nhã trôi qua như vậy, Âu Cánh Thần vẫn hôn mê như trước, Âu Quân Thiên mệt mỏi cũng ngủ say, lúc Thu Thủy Tâm cũng đang định ngủ một chút thì Trung bá mang theo canh gà đến.

“Thiếu phu nhân.....”

“Suyt.....” Cô làm một động tác chó có lên tiếng, “Nhỏ tiếng một chút, Tiểu Thiên vừa mới ngủ, cẩn thận đánh thức nó.”

Trung bá vốn đang nghiêm túc ngay lập tức biến thành một bộ dạng thật cẩn thận, “Nha, suyt..... suyt.....” Ông rón ra rón rén chậm rãi đi vào trong phòng bệnh, đặt một bình giữ ấm lên bàn. “Thiếu phu nhân, đây là canh gà Phúc tửu đặc biệt hầm cho cô, tranh thủ lúc nóng mà uống đi.”

“Trung bá, cháu không đói bụng.....”

Đôi phương lo lắng nhìn cô, “Thiếu phu nhân, cô đã trực ở trong bệnh viện ba ngày rồi, tôi nghe mấy y tá nói mấy ngày nay cô đều không ngủ, dù gì đi nữa, thân thể là quan trọng nhất, nếu như cô gục xuống, sau khi thiếu gia tỉnh lại nhất định sẽ trách tội chúng tôi.”

Ông mở ra bình giữ ấm ra, nhất thời, một cỗ mùi hương tỏa ra, “Phúc tẩu nói canh gà này bổ thân bổ não, thiếu phu nhân, cô liền uống một chút đi, bổ sung thể lực rất tốt a, cô xem, mới vài ngày ngắn ngủn, cô đã gầy không thể tưởng được.”

“Trung bá.....” Cô thật sự không thể cự tuyệt ý tốt của ông, đành phải cố gắng uống sạch canh gà.

“Thế nào, mùi vị không tồi chứ?” Nét mặt Trung bá có vẻ rất vừa lòng.

Cô gật gật đầu, “Tay nghề nấu ăn của Phúc tẩu thật là không thể chê.”

“Ha ha, cô còn nói, chờ sau khi thiếu gia xuất viện, nên vì các người mà làm một bữa tiệc Mãn Hán toàn tịch* phong phú mới được.”

*Mãn Hán toàn tịch: có thức ăn của cả Hán lẫn Mãn, ý nói bữa tiệc phong phú, nhiều món ngon.

Cô xấu hổ nở nụ cười khẽ, “Chỉ sợ..... Chỉ sợ cháu phải khiến Phúc tẩu thất vọng rồi.”

“Vì sao?” Trung bá nhất thời không hiểu ý câu nói lắm.

“Bởi vì.....” Cô ấp úng tìm một lý do, “Bởi vì không lâu nữa có thể cháu định đi du lịch.”

Trung bá thở dài, vốn tưởng rằng thiếu gia xảy ra chuyện, thiếu phu nhân sẽ ở lại chăm sóc cậu ấy, không ngờ cô ấy vẫn muốn rời khỏi. “Thiếu phu nhân muốn rời khỏi Âu gia phải không?” Ông nói thẳng ra.

“Thực xin lỗi.” Thu Thủy Tâm có chút bối rối gục đầu xuống, đối mặt với người quản gia trung tâm này, thậm chí vẫn là thẳng thắn thành khẩn thì tốt hơn, tránh cho ông ấy hiểu lầm Âu phu nhân thật sự. “Trung bá, thật ra cháu không phải là thiếu phu nhân của Âu gia các người, cháu chỉ là một người –”

Ông lại cắt đứt lời của cô, “Trong mắt tất cả mọi người ở Âu gia, cô chính là thiếu phu nhân của chúng tôi!” Ông mang theo khẩu khí kiên định mà nói, giống như đây là một chuyện thật không thể phản bác, “Thiếu phu nhân, cô chỉ là mất trí nhớ mà thôi, nên mới nói hươu nói vượn như vậy.”

“Trung bá.....” Thu Thủy Tâm thật sự rất bất đắc dĩ, vì sao nói thật lại không ai tin vậy?

Đột nhiên, Âu Cánh Thần phát ra một tiếng than nhẹ yếu ớt, hai người vội chạy tới trước giường bệnh – “Thiếu gia.....”

“Cánh Thần.....”

Chỉ thấy Âu Cánh Thần chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt rời rạc nhìn hai người đang lo lắng mà đợi anh trả lời.

“Thiếu gia, rốt cục cậu tỉnh lại rồi.” Trung bá kích động vẻ mặt già nua đầy nước mắt.

Trên mặt Thu Thủy Tâm cũng lộ vẻ lo lắng cùng sốt ruột, “Cánh Thần, anh thấy sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Hai mắt Âu Cánh Thần kinh ngạc nhìn cô, môi khẽ nhếch, muốn nói gì đó, nhưng yết hầu lại không phát ra được tiếng nào.

Cô cầm bàn tay to của anh, “Cánh Thần, anh muốn nói cái gì? Có phải muốn uống nước hay không?”

“Thiếu phu nhân, có cần gọi bác sĩ đến hay không.” Trung bá nhắc nhở.

“Nha, đúng!” Cô vội vàng ấn xuống chuông báo ở đầu giường.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói khàn khàn. “Các..... Các người là ai?”

Cô nhất thời sửng sốt, không nghĩ là Âu Cánh Thần lại hỏi như vậy?

Trung bá cũng lộ ra một bộ dáng trợn mắt há mồm, “Thiếu gia..... Cậu.....”

Vẻ mặt Âu Cánh Thần ngây ngốc nhìn bọn họ. “Thiếu gia?”

“Âu Cánh Thần.....”

Anh nhìn về phía Thu Thủy Tâm, “Ai là Âu Cánh Thần?”

“Trời ạ, thiếu gia.....” Trung bá bị dọa đến sợ hãi, “Không phải ngay cả tên mình cậu cũng không nhớ chứ?”

Chân mày anh nhăn lại, “Bác là.....”

“Tôi là Trung bá a, thiếu gia không nhớ sao? Ta vẫn luôn làm quản gia ở Âu gia, khi cậu còn bé luôn thích nhất là cầm lấy ống quần của tôi, quần quít lấy tôi bắt kể chuyện xưa cho cậu nghe.”

Anh vẫn mang vẻ mặt hoang mang.

Đột nhiên Trung bá kéo Thu Thủy Tâm đang ngẩn ngơ qua, “Cô ấy là vợ cậu, còn cậu bé đang ngủ bên kia là con cậu.....”

Về mặt Âu Cánh Thần mờ mịt, anh dời ánh mắt lên khuôn mặt Thu Thủy Tâm, “Ông ấy nói ..... Là thật sao?”

Con là của anh không sai, nhưng vợ..... Cô khó xử nhìn mắt Trung bá, cuối cùng vẫn là lựa chọn gạt đầu. “Trung bá nói ..... Đều là sự thật.”

☆☆☆

“Thủy Tâm, Em muốn dẫn tiểu bát điểm(*nhỏ không bằng một chấm nhỏ – ta nghĩ thế ~~~*) kia đi đâu vậy?”

Trong phòng bệnh xa hoa của bệnh viện, Âu Cánh Thần trên đùi bó thạch cao đang lớn tiếng nói vọng về phía Thu Thủy Tâm đang đi ra cửa.

Tay phải cô đang dắt Âu Quân Thiên có chút vô lực quay đầu lại, “Em muốn dẫn Tiểu Thiên ra ngoài mua vài thứ.”

“Vì sao phải dẫn nó ra ngoài mua đồ chứ?” Vết thương trên mặt đã sắp lành hẳn, trên khuôn mặt tuần tú giờ phút này đang biểu lộ như một đứa trẻ tùy hứng.

“Bởi vì Tiểu Thiên nói cả ngày ở trong phòng bệnh rất nhàm chán, em dẫn con đi ra ngoài một chút cũng tốt.”

“VẬY em cứ để cho tiểu bất điểm này đi thẳng về nhà đi, ai bảo nó không có việc gì mà xuất hiện ở bệnh viện làm chi?”

“Cánh Thần,” Cô thật sự thực bất đắc dĩ, “Anh đừng gọi tiểu bất điểm này, tiểu bất điểm nọ lung tung nữa, nó tên là Tiểu Thiên, là con ruột của anh.”

“Chậc!” Anh xem thường quay mặt đi, “Sao anh lại không biết từ khi nào anh lại có một tiểu bất điểm lớn như vậy.”

“Ba ba.....” Âu Quân Thiên bất mãn nhú mày, “Tên của con là Âu Quân Thiên, con không đồng ý cho ba gọi con là tiểu bất điểm lần nữa.”

Âu Cánh Thần lập tức hướng về phía cậu bé mà ném qua hai ánh mắt đáng sợ, “Con dám tranh luận với ta sao?”

Âu Quân Thiên lộ ra một bộ dáng không đặt anh vào trong mắt, “Con chỉ là nói ra sự thật mà thôi.”

“Thủy Tâm, ném tiểu bất điểm này đi cho anh, đừng cho nó ở đây làm chướng mắt anh nữa.”

“Cánh Thần, nó là con anh.” Cô vô lực lặp lại lời mà mỗi ngày đều phải nói đến mấy lần, từ khi Âu Cánh Thần tỉnh lại liền mất trí nhớ cho đến bây giờ, ngoài cô ra, những người khác căn bản đều không được anh để vào mắt.

Bác sĩ nói bởi vì lúc anh bị tai nạn đã đập gáy xuống đất, cho nên mới gặp phải hiện tượng mất trí nhớ, chỉ là tạm thời hay là vĩnh viễn thì bác sĩ cũng không nắm chắc.

Cũng may chuyện ở công ty chủ quản các cấp có thể đảm đương được, còn một số quyết định trọng đại đã được chuẩn bị trước nên chỉ cần chấp hành theo là được, bằng không một tập đoàn to như vậy sẽ như rắn mất đầu, cũng không biết làm thế nào mới phải.

Chỉ là, tổng tài Âu Cánh Thần anh minh thần võ trước kia của bọn họ nay chỉ số thông minh gần như đã thoái hóa rồi, quả thực giống một đứa trẻ bốc đồng chỉ biết khóc lóc om sòm.

Giải trí lớn nhất mỗi ngày của anh chính là cãi nhau với con, bá đạo liều chết quần quít lấy vợ, chỉ cần cô hơi chút rời anh đi nửa bước thì anh sẽ bất mãn rống to, ai cũng không kiềm chế được vị đại thiếu gia xấu tính này.

Mà cửa hàng quần áo sùng vật của cô cũng bởi vì chuyện ngoài ý muốn này mà phải tạm hoãn, nếu tình trạng cứ như trước mắt thì trừ phi cô có thể phân thân, bằng không căn bản là không có khả năng rời khỏi anh nửa bước để đi xử lý công việc.

“Tiểu Thiên, Cánh Thần, hai người làm ơn đừng cãi nhau nữa được không?”

“Mẹ, là ba ba bắt nạt con!”

“Thủy Tâm, anh chán ghét tiểu bất điểm này.”

Hai người cáo trạng xong lại tiếp tục đấu võ mồm.

“Nếu ba chán ghét con, ngày mai con cùng mẹ sẽ không đến bệnh viện thăm ba nữa.”

“Con tới hay không tới cũng chẳng sao, có điều Thủy Tâm của ta phải hai mươi tư tiếng đồng hồ, một tắc cũng không được rời khỏi bên cạnh ta.”

“Mẹ là mẹ của con! Mẹ phải chăm sóc con!” Âu Quân Thiên không phục.

“Cô ấy là bà xã của ta!” Âu Cánh Thần cũng vô cùng bá đạo rống lại.

Mất thấy hai cha con không ai chịu ai, Thu Thủy Tâm bị kẹp ở giữa đột nhiên hô to, “Này! Hai người có chừng mực cho tôi!”

“Mẹ.....”

“Thủy Tâm.....”

Cùng lúc bị một lớn một nhỏ lộ ra bộ dạng ủy khuất giống nhau.

Cô nhìn về phía cửa chính, giọng điệu không cho phép cự tuyệt mà nói: “Cánh Thần, em chỉ là muốn mang Tiểu Thiên đi mua chút đồ uống mà thôi, anh ngoan ngoãn ở lại phòng bệnh, một hồi bác sĩ sẽ đến đưa anh đi làm vật lý trị liệu.”

“Anh cũng muốn cùng em đi mua đồ uống.” Anh bốc đồng đưa ra yêu cầu.

Cô liếc cái xem thường, “Anh phải ở lại chỗ này đi làm trị liệu.”

“Anh không cần trị liệu.” Vươn bàn tay to kéo cô vào trong lòng, “Anh chỉ muốn em ở lại bên người anh.”

Âu Quân Thiên thè lưỡi, “Sau khi ba ba mất trí nhớ thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.” Cậu bé bất mãn kháng nghị, “Bây giờ mẹ đều ngày đêm cùng ba, con chỉ là muốn cùng mẹ đi ra ngoài một chút mà ba cũng muốn ngăn cản.....”

Âu Cánh Thần mới không để ý tới con lắm bầm, trông mắt của anh vừa chuyển, đột nhiên hướng ra ngoài cửa gọi nhỏ một tiếng, “Trung bá.”

“Thiếu gia, có chuyện gì sao?”

“Đem tiểu bắt điểm này đuổi về nhà cho tôi, ngày mai không được đưa nó đến nữa.” Anh đặc ý nói. Hừ hừ, như vậy xem tên nhóc này còn cùng anh giành cô được nữa không.

“Dạ, thiếu gia.” Trung bá bất đắc dĩ chấp hành mệnh lệnh.

“Lão ba, ba rất âm hiểm ..... buông ..... ông quản gia, con không muốn về nhà, con muốn ở cùng mẹ.....”

Âu Cánh Thần còn bướng bỉnh nói bái bai với con, anh ôm bà xã, dán mặt vào lòng cô, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ, miệng còn không ngừng. “Thủy Tâm, đột nhiên anh cảm thấy mình trở nên rất suy yếu nga.”

Thu Thủy Tâm lo lắng sờ sờ mặt anh, “Sao vậy? Hay để em gọi là bác sĩ đến xem sao nha?”

“Không cần, chỉ cần em hôn anh một cái là được rồi.....”

Giọng của con từ hành lang truyền đến — “Lão ba..... Ngày mai con sẽ lại đến .....”

Cô thật sự là không có biện pháp nào với người đàn ông này, “Người đã lớn như vậy rồi còn tranh hơn thua với trẻ con.” Thật không chịu nổi.

Anh hợp tình hợp lý mà nói: “Ai kêu tiểu bắt điểm kia không biết thức thời như vậy, cả ngày cứ lú lú mẹ ơi, mẹ à, phiền chết đi được, anh chán ghét nó.”

Cô vừa bực mình vừa buồn cười nhẹ nhàng đánh anh một cái, “Nào có ai lại chán ghét con ruột củ mình chứ.”

“Hừ! Ai thèm để ý đến nó!” Anh để gần môi mình lại, “Thủy Tâm, nhanh lên một chút.”

“Anh thật sự là.....” Biết rõ trong phòng bệnh bây giờ chỉ có hai người bọn họ, nhưng ánh mắt cô vẫn là không được tự nhiên liếc trái liếc phải, vội vàng hôn nhanh một chút.

Đại thiếu gia không hài lòng, lại quần quít bắt cô hôn lại, cô ngồi trên đùi phải không bị thương của anh, tư thế của hai người giờ phút này thật ái muội, làm cô vừa thẹn lại vừa xấu hổ.

“Cánh Thần, đừng đùa nữa, một hồi bị bác sĩ, y tá nhìn thấy sẽ bị người ta chê cười .”

“Nhìn thấy thì nhìn thấy.” Anh lơ đãng, “Anh ôm bà xã của ta, ai quản được .”

Nghe anh cả ngày đem hai chữ bà xã làm câu cửa miệng, trong lòng Thu Thủy Tâm nhin không được mà âm thầm hít vài ngụm khí, nếu cô nói với anh, trên pháp luật hai người hoàn toàn không có quan hệ gì, không biết anh có thể khóc tại chỗ cho cô xem hay không?!

Âu Cánh Thần xấu xa đem môi tiến đến sát mặt của cô, vươn đầu lưỡi, nghịch ngợm nhẹ nhàng liếm lên môi cô một chút.

“Cánh Thần.....” Cô bị động tác khiêu khích của anh làm sợ ngây người.

“Hôm qua anh nhìn thấy trong TV, nam diễn viên chính đã làm vậy với nữ diễn viên chính.” Anh hơi hơi cong cánh môi lên, “Thủy Tâm, em là nữ diễn viên chính của anh, như vậy không phải anh cũng có thể như vậy với em sao?”

Nói xong, anh chậm rãi dùng đầu lưỡi tiến vào bên trong môi cô, thành thực mà bá đạo hấp thu ngọt ngào của cô, Thu Thủy Tâm bị anh cứng rắn ôm vào trong lòng nhất thời giống như một khối tuyết bị hòa tan thành nước, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Hai người cứ như vậy mà ôn tồn, nếu không phải bác sĩ xông vào, cô hoài nghi chính mình sẽ say chết ở trong luồng nhu tình của anh rồi.

“Khụ khụ! Âu tiên sinh, đã đến giờ làm vật lý trị liệu.” Bác sĩ xấu hổ đẩy kính mắt viền vàng.

Thu Thủy Tâm nghe tiếng cũng tỉnh lại, vội vàng chấm dứt nụ hôn này, khuôn mặt nhỏ nhắn vì xấu hổ mà đỏ lên, Âu Cánh Thần thì tức giận trừng mắt liếc bác sĩ một cái.

“Tôi nói bác sĩ Lưu, ông cũng quá chuyên nghiệp rồi? Ngay cả đến muộn một phút cũng không được sao.”

“Ách.....” Đôi phương dờ khóc dờ cười, “Vô cùng xin lỗi đã quấy rầy anh, Âu tiên sinh, có điều, còn như anh nói, canh chính xác thời gian chính là bản phận của người chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân.”

“Cánh Thần.” Thu Thủy Tâm càng xấu hổ, “Bác sĩ cũng là vì tốt cho anh.”

“Hừ! Sao anh lại không cảm thấy vậy?” Anh bóp đồng khoanh hai tay, “Mỗi ngày đều phải đi làm vật lý trị liệu chán ghét này, phiền muộn chết.”

“Nếu không làm trị liệu, sao chân của anh có thể nhanh lành như vậy được?”

Oán giận thì oán giận, nên làm trị liệu vẫn là không thể thiếu, Âu Cánh Thần đi theo bọn họ đến phòng trị liệu.

Quá trình hồi phục đúng là gian khổ, Thu Thủy Tâm nhìn ở trong mắt mà đau ở trong lòng, nếu không phải vì cứu cô cùng Tiểu Thiên, bây giờ anh cũng không cần phải chịu loại thống khổ như vậy.

Bình thường, mỗi ngày làm vật lý trị liệu xong, thể lực Âu Cánh Thần sẽ tiêu hao đến một giọt cũng không còn.

Qua bữa cơm trưa, anh mỗi một nằm ở trên giường ngủ say.

Thu Thủy Tâm ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng nắm tay anh, từ sau khi hôn mê tỉnh lại, mỗi lần khi anh sắp đi vào giấc ngủ anh đều gất gao cầm lấy tay mình như vậy, gương mặt anh trong lúc ngủ say bình thản tựa như một đứa bé vô tội.

Sau khi nghe thấy anh phát ra tiếng hít thở đều đều, cô cố gắng rút bàn tay bị anh nắm về, nhưng cô mới giật về thì anh liền giống như hoảng sợ mà nhăn mày lại. “Đừng đi.....” Nhắm hai mắt, anh giống như đang nói mê.

Cô vội vàng trấn an, “Em không có đi, em sẽ ở bên cạnh anh.”

“Đừng đi..... Thủy Tâm, đừng đi.....” Anh lẩm bẩm liên tục cùng một câu.

Chẳng lẽ ở trong mộng, cô muốn rời anh mà đi sao?

Cô trở tay dùng sức cầm bàn tay to của anh, nhìn trên mặt một người đàn ông trưởng thành như anh lại toát ra vẻ bất lực, yếu ớt này, đáy lòng cô liền thất lại, không chút suy nghĩ liền mở miệng nói: “Em sẽ không đi, em sẽ ở lại bên cạnh anh, cả đời cũng không rời khỏi anh, mặc kệ anh biến thành cái dạng gì, chỉ cần anh cảm thấy cần em, em vĩnh viễn sẽ luôn ở bên cạnh anh như bây giờ.....”

“Thủy Tâm, em nói có thật không?”

“Đương nhiên đều là sự thật, ách –”

Không ngờ Âu Cánh Thần lại đột nhiên mở ra mắt, cô bị anh làm giật mình, không phải anh đang ngủ sao? Tỉnh lại từ khi nào vậy?

“Thủy Tâm.....” Anh chân thành tha thiết mà thật cẩn thận nhìn cô, tìm kiếm lời cam đoan, “Cho dù anh đã làm chuyện sai trái, thậm chí làm cho em khóc, làm cho em thương tâm khổ sở..... Em cũng sẽ không rời khỏi anh sao?”

Cô hoài nghi, không muốn tiếp tục đề tài này. “Anh tỉnh lại từ khi nào vậy?”

“Em còn chưa trả lời anh.” Anh kiên trì nói.

Bị ánh mắt mê người của anh nhìn chằm chằm như vậy, Thu Thủy Tâm thở dài, khuất phục nói: “Chỉ cần anh cần em, em sẽ ở lại bên cạnh anh.”

“Em đã nói thì phải giữ lời nha.” Đạt được lời cam đoan, anh cười đến giống như một đứa trẻ, nắm chặt tay cô, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Thu Thủy Tâm không có cách nào với anh, trong lòng đối với việc chân tướng sẽ có một ngày bị vạch trần mà sợ hãi..... Tạm thời dè nén không nghĩ – cứ để cô quyền luyến trong phần hạnh phúc này thêm một ngày thì tốt một ngày đi.

Chương 10

Cuối cùng vết thương của Âu Cánh Thần cũng sắp khỏi hẳn nên xuất viện về nhà.

Sau khi về đến nhà, anh ngồi trên sofa thỏa mãn ôm Thu Thủy Tâm, thì thầm bên tai cô nói muốn đến một nơi để hẹn hò.

“Ách, đi ra ngoài ăn?” Nhưng Phúc tẩu đã chuẩn bị một bữa ăn rất ngon rồi.

“Đúng rồi! Ở bệnh viện lâu như vậy, anh rất muốn đi ra ngoài một chút, hơn nữa.....” Anh tà cười áp khuôn mặt tuần tú tới gần cô, “Anh cũng muốn có một chút không gian riêng tư để ở một mình với em.”

Mặt cô đỏ lên, mỗi ngày hai người đều ở chung trong phòng bệnh còn chưa đủ a. Suy nghĩ một chút, cô đại khái hiểu được ý của anh, “Ý anh là không mang theo Tiểu Thiên cùng đi?”

“Không sai, hôm nay để bóng đèn nhỏ đó ở nhà thôi.” Anh thương yêu chiều chuộng hôn hai má cô, “Em đi thay quần áo, anh đi bảo tài xế chuẩn bị xe.”

“Được.” Ý đại thiếu gia đã quyết, cô chỉ có thể gật đầu thôi.

Nửa tiếng sau, Âu Cánh Thần mang theo Thu Thủy Tâm đã cải trang đi vào trong phòng một nhà hàng Tây cấp năm sao, cô quan sát xung quanh một chút, xem ra, khách ra vào ở nơi này đều không phú thì cũng quý.

Nhân viên phục vụ ra hỏi bọn họ gọi món ăn gì, Âu Cánh Thần thành thạo mà chọn vài món, trong đó hầu như đều là những món Thu Thủy Tâm

thích..... Cô đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, di? Không phải anh mất trí nhớ rồi sao? Sao có thể biết cô thích ăn cái gì?

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không khí thật vui vẻ, sau khi món điểm tâm ngọt được đưa lên, Âu Cánh Thần đột nhiên có chút đăm chiêu nhìn cô một hồi lâu, rồi cho cô một cái mỉm cười âm áp mở miệng, “Được rồi, Thủy Tâm, xung quanh chúng ta bây giờ đều không có ai quen biết, Tiểu Thiên, Trung bá đều không có ở đây, có thể nói cho anh biết, gần đây có phải em có chuyện gì không vui không?”

Thu Thủy Tâm ngẩn ra, khó hiểu vì sao anh lại hỏi như vậy.

“Buổi chiều thứ tư tuần trước, em một mình lén trốn trong toilet khóc; còn sáng sớm ba ngày trước thì em ngẩn người ở trước mặt anh rất lâu, anh gọi em mấy tiếng em cũng không nghe thấy; Lại đến hôm nay lúc xuất viện sắc mặt em dường như rất kém.....”

“Anh, anh nhìn lầm rồi, em có như vậy sao?” Cô gượng cười nói.

“Còn nói không có?” Anh cố ý nhú mày, “Ngay cả nói cũng nói lắp bắp.”

“Kia..... Đó là bởi vì --”

“Đó là bởi vì căn bản cô không phải là Angel, vợ thật sự của Young!”

Thình lình, một tiếng nói ngạo mạn lại quen thuộc vang lên, Tống Nhã Huyền đã lâu không thấy giờ đang xuất hiện trước mặt hai người.

Ánh mắt sắc bén của cô ta gắt gao nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của Thu Thủy Tâm, “Cô chỉ là một người bán trang phục thú cưng trên mạng, căn bản cùng Âu gia một chút quan hệ cũng không có.”

“Ách?” Cô sợ tới mức há to miệng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt.

Tống Nhã Huyền đắc ý nói: “Lần trước sau cuộc thi thiết kế trang phục đã có một người bạn nói với tôi rằng hình dáng của vợ Young cùng một cô chủ bán trang phục thú cưng trên mạng mà cô ta từng tiếp xúc qua giống nhau đến kinh người, tôi liền nổi lên nghi ngờ, đặc biệt tìm chinh tín xã, tốn công sức rất lớn mới tra ra được chân tướng.”

Cô ta khinh thường nói: “Nữ chủ nhân Âu gia như cô kỳ thật là đồ giả, đáng giận nhất là, bây giờ cô thừa dịp Young bị tai nạn giao thông mất trí nhớ, âm mưu lừa dối biến giả thành thật, Thu Thủy Tâm, tâm cơ của cô cũng thật là sâu sắc.”

Nghe thấy cô ta ở trước mặt Âu Cánh Thần vạch trần thân phận của mình, chỉ trích mình, đầu óc Thu Thủy Tâm hoàn toàn chìm vào trạng thái trống rỗng.

Âu Cánh Thần sẽ nhìn cô thế nào ? Anh có cảm thấy cô là một người phụ nữ tâm cơ sâu sắc lại còn không biết xấu hổ hay không?

Hai hàng nước mắt không tự giác chảy từ hốc mắt xuống, cô cảm thấy mình giờ này khắc này thật thảm hại.

Toàn bộ mọi người trong nhà hàng đều dời ánh mắt về phía bên này, lại càng khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ đến cực điểm.

Ngay tại lúc cô cúi đầu, liệu mình muốn tìm một cái hồ để nhảy vào thì một đôi bàn tay to ấm áp đột nhiên kéo cô áp vào một bộ ngực dày rộng.

“Thực xin lỗi, em.....” Cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Còn chưa kịp giải thích cái gì, giọng của Âu Cánh Thần đã vang lên --
“Tổng tiểu thư, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, cô lấy tư cách gì mà nhúng tay vào việc nhà của tôi, còn cho người đi điều tra bà xã của tôi, cô có biết hành vi của cô là xâm phạm quyền riêng tư, không chút nào tôn trọng người khác hay không.”

Tổng Nhã Huyền vội vàng biện giải cho mình, “Young, anh mất trí nhớ nên mới không hiểu rõ nguyên do trong đó, tóm lại, người phụ nữ này không phải là vợ anh, cô ta căn bản chính là --”

“Đồ giả phải không?” Âu Cánh Thần lạnh lùng nhìn cô ta, miệng cực độ khinh thường. “Cho dù cô ấy thật sự là đồ giả thì đã thế nào? Thủy Tâm chính là người phụ nữ của tôi, nếu trên pháp luật không phải là vợ tôi, chúng tôi chỉ cần đi làm thêm thủ tục là được, những việc nhỏ này vốn không quan trọng.”

“Tôi nghiêm túc cảnh cáo cô, tốt nhất là cô lập tức đình chỉ công kích nhân thân của vợ tôi, nếu không tôi cũng không dám cam đoan có thể lập tức gọi điện cho luật sư để tố cáo cô hay không đâu.”

Cô ta hỏn hển cãi, “Young, anh không thể như vậy, việc này căn bản không hợp với lẽ thường.....”

“Như vậy theo cao kiến của Tổng tiểu thư, tôi cần phải làm thế nào đây?” Anh lạnh lùng trừng mắt cô ta, “Cô trăm phương nghìn kế đi điều tra Thủy Tâm, mục đích cuối cùng là cái gì?”

“Tôi.....” Cô ta xấu hổ không nói được, lòng ái mộ của một người con gái sao có thể nói ra miệng được?

Anh hừ một tiếng, “Tốt nhất cô đừng nói với tôi rằng cô đang mơ ước vị trí nữ chủ nhân Âu gia đấy.”

Cô ta đột nhiên biến sắc, “Tôi..... Tôi chỉ là hảo tâm muốn nhắc nhở anh, mới, mới không có.....”

Anh lại cười lạnh, chút không lưu tình mà đâm thủng hy vọng hảo huyền của cô ta. “Rất đáng tiếc là, tôi không có hứng thú đối với loại phụ nữ giỏi tâm kế, cho nên Tổng tiểu thư, hy vọng từ nay về sau cô đừng có ý gì với tôi, bởi vì thực rõ ràng, tôi cũng không thích cô.”

Tổng Nhã Huyền làm sao có thể chịu được bị khuất nhục trước mặt mọi người này, cô có chút cuồng loạn mà hô lên: “Tôi không tin! Young, anh dám nói đêm đó ở cửa quán bar lúc hôn tôi, anh không hề động lòng với tôi không?”

Âu Cánh Thần lộ ra một bộ dáng mờ mịt, “Tổng tiểu thư, tôi từng hôn cô sao?” Anh cười đến cực kỳ vô tội, “Thật sự là thật có lỗi, hiện tại tôi mất trí nhớ, trong đầu của tôi, hoàn toàn không nhớ rõ có chuyện này.”

Anh lạnh mặt xuống, “Hành vi bây giờ của cô sẽ chỉ làm tôi nghĩ rằng cô là đang trăm phương nghìn kế muốn phá hoại gia đình tôi.”

“Anh --”

Những lời “Phá hoại gia đình” này của anh vừa thốt ra, Tổng Nhã Huyền nhìn thấy những người khách trong nhà hàng đều dùng một loại ánh mắt phê

phán mà nhìn cô, cô thấy vậy nên khó xử không thôi, khí thế hung hăng cũng giảm hơn phân nửa.

Oán hận nhìn thoáng qua Thu Thủy Tâm, cô nhấp mím môi, biết mình còn ở lại cũng chỉ là tự rước lấy nhục nên mang theo oán giận mà rời đi.

Mặc dù Tống Nhã Huyền đã rời khỏi, nhưng những ánh mắt tò mò trong nhà hàng cũng không hề giảm bớt, dù sao bọn họ cũng ăn gần xong rồi, Âu Cánh Thần liền đi tính tiền trước, dẫn theo Thu Thủy Tâm rời đi.

Hai người trăm mặc bước về nơi đậu xe, Âu Cánh Thần từ đầu đến cuối vẫn chặt chẽ nắm tay cô, cũng không thúc giục bước chân của cô, cô đi chậm, anh cũng đi chậm cùng cô.

Thu Thủy Tâm cố lấy dũng khí, quyết định, đây là lúc nói rõ tất cả.

“Cánh Thần, thực ra em.....” Cô hít sâu một hơi, “Tuy rằng bây giờ anh mất trí nhớ, nhưng là có một số việc, em vẫn muốn nói rõ ràng với anh, thật sự nếu không nói, em sẽ bị ghen đến điên mất.”

“Em nói đi.” Anh dịu dàng nói.

Nhìn anh đang dùng một loại vẻ mặt lắng nghe nhìn mình, cô như được một tiếng trống ủng hộ làm tinh thần hăng hái thêm mà nói: “Vị Tống tiểu thư kia vừa mới nói ..... Đều là thật sự!”

“.....”

Cô cúi đầu, không dám nhìn mặt anh, “Trong vụ nổ ngày đó, em cũng vừa vặn hẹn một khách hàng ở đó, sau khi vụ nổ xảy ra, trong lúc hỗn loạn em nhớ rõ em cùng một người phụ nữ nữa đã đụng vào nhau, những thứ trong ví đều rơi ra tán loạn, có thể vì thế mà những giấy tờ, chứng minh của bọn em bị cầm nhầm với nhau.”

Cô thở dài một hơi, “Sau khi em tỉnh lại thì vô cùng khó hiểu vì sao các người lại lầm em là Angel, nhưng anh và bác sĩ đều nói rằng em mất trí nhớ, thật sự là buồn cười. Khi đó em cũng thấy rất kỳ quái, trên thế giới vì sao lại có hai người đều tên là Thu Thủy Tâm, hơn nữa bộ dạng còn giống nhau như đúc?”

“Sau, em lại tới phòng ngủ của Angel, trong lúc vô tình đã phát hiện một quyển nhật kí , Angel dường như là biết có sự tồn tại của em trên đời này, em..... em hẳn là chị em sinh đôi của cô ấy.”

“.....”

“Sau đó.....em, yêu thương anh..... em nghĩ rằng chỉ cần em không nói, anh sẽ vẫn nghĩ rằng em là người vợ mất trí nhớ của anh mà yêu thương, em cũng thử thuyết phục mình phải nói sự thật rõ ràng cho anh biết, nhưng mà, em lại sợ một khi em nói ra rồi thì anh sẽ vĩnh viễn phân rõ giới hạn với em..... Thực xin lỗi.....”

“.....”

Nước mắt cô tràn ra hốc mắt, “Chiếm vị trí của vợ anh lâu như vậy, ta rất xin lỗi.....”

Cô cảm giác được anh buông tay cô ra, lòng cô lạnh lẽo, nước mắt rơi càng dữ dội.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cô bị kéo gắt gao vào lòng, cô kinh ngạc vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt Âu Cánh Thần thâm thúy nhìn chằm chằm cô -- “Cho dù em không phải người vợ thật sự của anh thì có làm sao?” Về mặt của anh còn vô cùng nghiêm túc. “Em không phải người vợ thật sự của anh, chuyện này, anh đã sớm biết.”

Toàn thân cô run lên, anh..... đã sớm biết?

“Trước khi bị tai nạn giao thông, anh đã tìm chính tín xã điều tra chuyện này, với kết quả kiểm chứng cùng suy luận của chính tín xã, Angel đã bất hạnh qua đời ngay trong vụ nổ đó, em vừa mới nói các người từng đụng vào nhau, vừa vặn giải thích được một khúc mắc mà bọn anh không nghĩ ra, cũng hiểu được vì sao thân phận các người bị tráo đổi.”

Thu Thủy Tâm vô cùng khiếp sợ tiêu hóa lời nói của anh, anh..... anh không phải mất trí nhớ sao? Vậy thì sao có thể nói ra những lời này?

Âu Cánh Thần thở dài, “Tình cảm giữa anh và Angel thật sự không tốt, tâm cơ của cô ta sâu sắc, năm đó cô ta vì muốn kết hôn với anh mà ngang nhiên cho thuốc vào trong đồ uống của anh, cô ta nghĩ rằng mang thai con anh là có thể gả vào Âu gia làm thiếu phu nhân, anh cũng không phải loại đàn ông

không chịu trách nhiệm nên đã cưới cô ta, nhưng thật không biết rằng, đó là khởi đầu của bất hạnh.”

Anh lắc đầu cười khổ, nâng cằm Thu Thủy Tâm lên nhìn cô chăm chú, “Ngay lúc anh hoàn toàn thất vọng với hôn nhân thì ông trời lại đưa em đến bên cạnh anh, thiện lương của em, nhiệt tình, thuần khiết, ngây thơ, tất cả tất cả của em đều làm cho anh say mê, cho dù em không phải người vợ thật sự của anh, nhưng anh thấy thực may mắn, cũng thực vừa lòng vì người bây giờ anh đang dắt tay là em.”

Anh vô cùng nghiêm túc nói: “Anh muốn xem em là người phụ nữ anh yêu nhất trong cuộc đời này mà che chở.”

Nghe được lời thổ lộ cảm động như thế, Thu Thủy Tâm hoàn toàn ngây ngốc. “Cánh Thần..... Anh thật sự đã sớm biết em không phải là Angel rồi sao?”

“Có rất nhiều chứng cứ để anh chú ý, tỷ như.....” Anh khẽ sát vào bên tai cô, “Lần đầu tiên của chúng ta, cũng là lần đầu tiên của em phải không?”

Mặt cô đỏ lên, anh cúi đầu cười nói: “Còn nữa, phía sau lưng Angel có một vết bớt màu đỏ, nhưng em không có, nhưng nguyên nhân chính thúc đẩy anh đi tìm hiểu rõ ràng tất cả là Tề Gia Bảo, cậu ta tới tìm anh, nói cho anh biết anh đã hiểu lầm em, nhưng đó là bởi vì không đủ hiểu biết về em nên mới có thể hiểu lầm như vậy, cho nên, anh muốn biết người phụ nữ anh yêu đến tốt cùng là ai.”

Đại Bảo đi tìm anh..... Nói đến cậu ta, cô mới nhớ tới, từ lúc Âu Cánh Thần bị tai nạn giao thông đến giờ, cô cũng quên hỏi thăm chuyện nhà bọn họ..... Mẹ cậu ta bây giờ thế nào rồi?

“Đại Bảo cậu ấy --”

“Nghe nói ông chủ cậu ta đã hứa sẽ chiếu cố đến bệnh tình của mẹ cậu ấy, em đừng lo lắng.” Anh vừa lòng nhìn cô, “Thủy Tâm, em thật là một người rất thiện lương.”

Nghe được anh khen ngợi, mặt cô càng đỏ.

“Em cùng Angel ngoại trừ DNA giống nhau ra, những chỗ khác một chỗ cũng không giống, Angel đối với thiết kế trang phục hoàn toàn không có

thiên phú cũng không có hứng thú, càng miễn bàn đến nấu nướng làm việc nhà, luôn chỉ biết đi shopping, cùng cô ta nói chuyện vô cùng nhàm chán, miệng lúc nào cũng chỉ toàn hàng hiệu.”

Thu Thủy Tâm nghe được vô cùng tò mò, “Thì ra..... Angel là người như vậy a.....”

Anh buồn cười vỗ vỗ cái trán của cô, “Tốt nhất em đừng nói với anh, lâu nay em buồn rầu đều vì chuyện này nha.”

“Em.....” Cô dừng một chút, khúc mắc của mình đã được giải quyết, cô đột nhiên nhớ tới một việc, tò mò mà nhìn anh chăm chăm, “Nhưng mà, Âu Cánh Thần, không phải anh mất trí nhớ sao?”

Anh xấu xa lộ ra một cái tà cười, “Bây giờ anh mới biết được, thì ra anh diễn tốt như vậy, không đi đóng phim giành giải Kim Mã, Oscar thật sự rất đáng tiếc nha.”

“Ý của anh là nói.....”

“Anh cảm thấy, thỉnh thoảng cùng con tranh thủ tình cảm, âm ỉ, cũng rất thú vị.” Anh vô cùng trẻ con mà nhếch nhếch môi, “Chỉ có điều anh vẫn phải nên tìm một cơ hội chinh tiểu bắt điểm kia một chút, nó ngang nhiên dám chỉ vào đầu anh mà nói anh là một ba ba làm cho nó cảm thấy thực chán ghét.”

“Anh giả vờ.” Những lời này của Thu Thủy Tâm là khẳng định.

“Anh cũng là bắt đắc dĩ.” Anh cười đến vô lại.

“Cho nên anh liền trêu đùa mọi người, làm cho tất cả mọi người đều lo lắng cho tên xấu xa như anh?” Cô càng nghĩ càng tức giận, giọng nói cũng bén nhọn lên.

“Đó cũng đều phải trách em.” Anh ai oán nhìn cô, “Trên thực tế trong mấy ngày anh hôn mê, lâu lâu cũng có tỉnh lại, chỉ là không mở mắt ra mà thôi. Anh nghe thấy em nói với Tiểu Thiên cùng Trung bá, nói là em không tính ở lại, anh sợ em sẽ tùy lúc mà rời khỏi anh, cho nên mới.....”

“Anh chỉ có thể sử dụng chiêu này để giữ em lại bên cạnh, trong khoảng thời gian này anh biết tất cả mọi người đều lo lắng cho anh, nhưng mà anh cũng

biết người lo lắng cho anh nhất là em, anh không chỉ một lần nhìn thấy em lén khóc vì anh, anh chán ghét đi trị liệu cũng vì không muốn nhìn thấy em vì anh mà đau lòng.”

Người đàn ông này đã đùa giỡn người ta mà còn nói được hợp tình hợp lý như vậy, thật sự là đáng giận!

Thu Thủy Tâm khó chịu, “Âu Cánh Thần, em cảm thấy trò chơi này một chút cũng không vui, hành động của anh – thật làm cho người ta rất tức giận.”

“Thủy Tâm.....” Anh gấp đến độ xin lỗi rồi cầu tha thứ, “Em tha thứ cho anh lần này đi, được không?”

Thu Thủy Tâm mân môi không nói một câu, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó mà lấy một quyển sổ tiết kiệm từ trong bóp da ra đưa cho anh.

Âu Cánh Thần khó hiểu nhận lấy, mở ra thì thấy, bên trong không nhiều không ít có ba trăm vạn. “Đây nghĩa là sao?”

“Em đã từng nói, em nợ anh ba trăm vạn kia nhất định sẽ trả lại cho anh --”

“Thủy Tâm!” Anh nghiêm khắc quát: “Em không dùng cách này để vũ nhục anh thì không được sao?” Nếu người phụ nữ này muốn dùng chiêu này để làm cho anh khó chịu, như vậy cô thật đúng là tiêu đời rồi .

“Em lấy những phục sức thú cưng mà lúc trước em đã làm đi bán hết --”

“Thủy Tâm, em đã từng đồng ý với anh, mặc kệ em có bao nhiêu tức giận, em cũng không rời khỏi anh.....”

“Còn có cả tiền bán phòng nhỏ mà em để dành tiền mấy năm để mua --”

“Thủy Tâm.....”

“Sau khi trả cho anh ba trăm vạn này xong, em liền trở thành không một xu dính túi --”

“Đủ rồi!”

“Cho nên, từ nay về sau, anh phải chịu trách nhiệm nuôi em cả đời --”

“Anh nói đủ rồi!” Âu Cánh Thần vừa rống xong, bỗng dưng hiểu ra cái gì đó, anh không thể tin được mà nhìn về phía cô, khi nhìn thấy trong mắt cô còn đọng ý cười rõ rệt, “Em..... Em vừa mới nói cái gì?”

“Không nghe thấy thì thôi.” Cô có chút thẹn thùng xoay đi, đi đến một bên.

Âu Cánh Thần vội vàng giữ lấy cổ tay cô, ngăn bước chân của cô.

“Anh nghe thấy.”

“Cái gì?”

“Em đang cầu hôn anh.....”

Cô hờn dỗi phủ nhận, “Em mới không có!”

“Thủy Tâm.....”

“.....”

“Anh yêu em.....”

“.....”

“Thủy Tâm.....”

“.....”

“Gả cho anh nha!”

Hai tháng sau, trên báo chí đăng một tin tức kết hôn làm cho người ta kinh ngạc, chữ viết thật to – Tổng tài tập đoàn Âu thị sẽ vào ngày đó tháng đó năm đó, tại một khách sạn năm sao nào đó cử hành hôn lễ thế kỷ.

Chú rể: Âu Cánh Thần.

Cô dâu: Thu Thủy Tâm.

Hoa đồng: Âu Quân Thiên.

Tin tức này được đăng không bao lâu, liền thu hút được hiếu kỳ của mọi tầng lớp.

Xem ra vụ tai nạn giao thông vài ngày trước của tổng tài tập đoàn Âu thị quả nhiên bị thương không nhẹ, mà còn thần kinh đến mức cử hành hôn lễ cùng vợ một lần nữa.

Nhưng cũng có lời đồn đãi nói rằng, trưởng phòng thiết kế của tập đoàn Hoa thị - nhà thiết kế Tống Nhã Huyền, bởi vì không chịu nổi đả kích này nên đã đột ngột từ chức, thương tâm tuyệt vọng mà đi ra nước ngoài.

Còn những người không cần chịu trách nhiệm về lời đồn lại càng đồn ghê hơn, kỳ thật đây là lễ vật tân hôn mà Âu tổng tài tặng cho kiều thê tái hôn, chỉ có điều bà xã đại nhân không hề cảm kích rồi.

Tóm lại, muốn xem náo nhiệt, xem cô dâu chú rể kim đồng ngọc nữ, xem tiểu hoa đồng đáng yêu, xem người một nhà hoà thuận vui vẻ có bao nhiêu hạnh phúc, hôn lễ hôm đó, mời đến sớm chọn vị trí ngồi là được rồi!

---Toàn Văn Hoàn---

